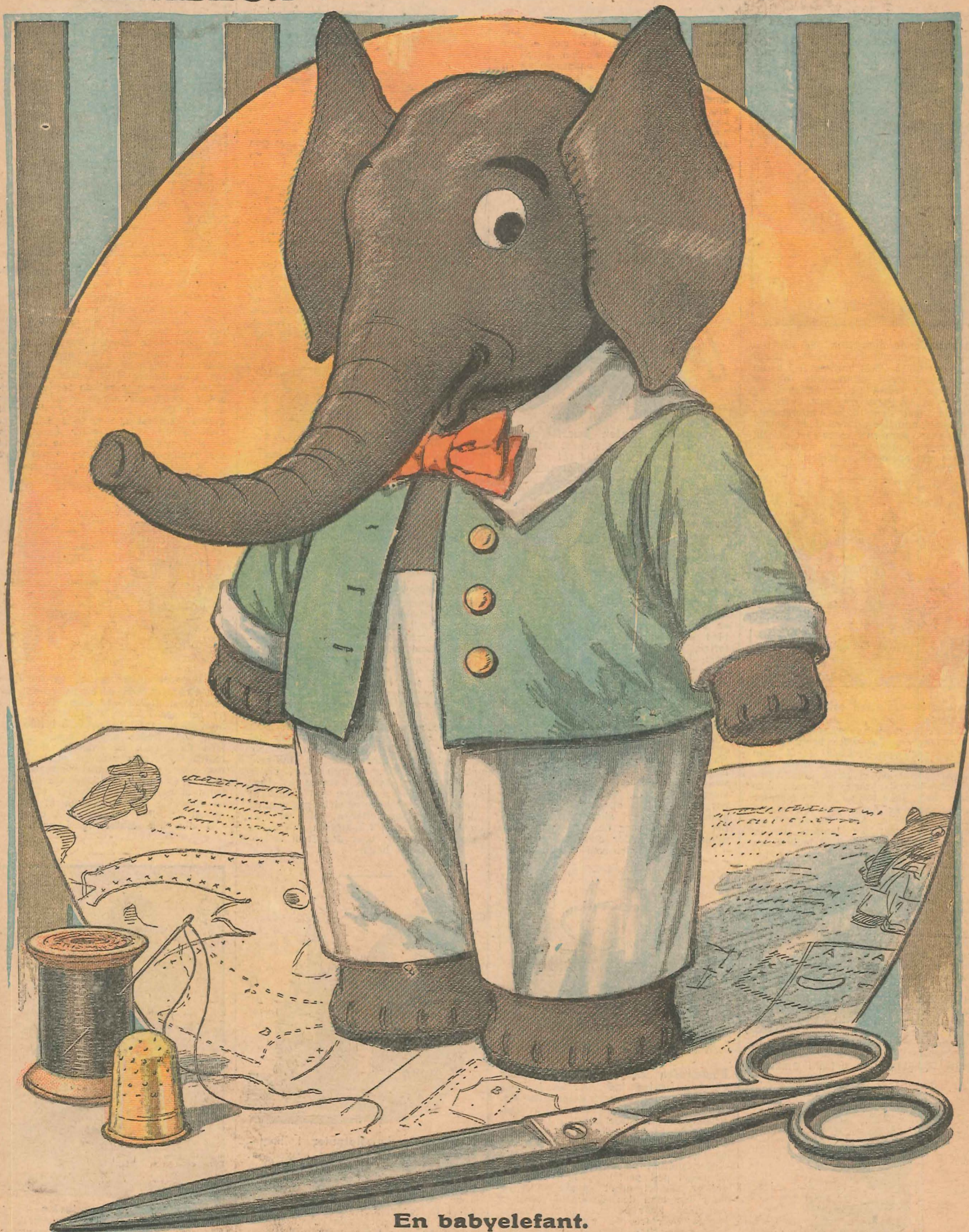

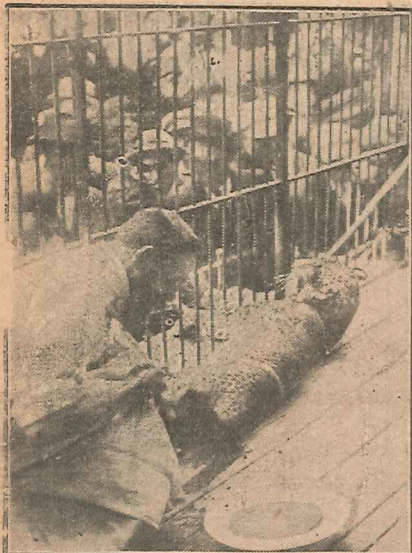
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

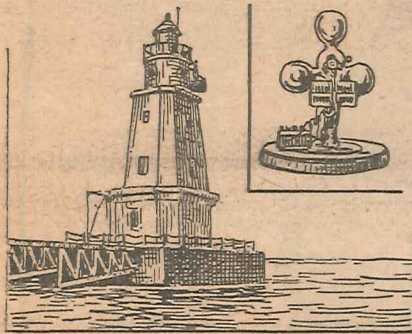
En babyelefant.

Teddybjørner og babyelefanter kappes om førstepladsen i barnas hjerter. Og ikke uten grund. Ti hvilke andre dyr er saa morsomme, saa indtagende i al sin haandfaste klodselhet og netop derfor saa vel egnet til at fremtræ i en tødukkes skikkelse som disse? Og det interessante er jo at selv blandt de voksne har disse fremtoninger fra en stilsert, let idealisert dyreverden sine venner, ja beundrere. Overfor en toi-Jumbo i matrosdragt strækker selv den mest blaserte gevær. Hvem av de to som bærer fortrinnet, enten Teddybjørnen eller Jumbo, faar staa hen. Hver har sine lidtilbedere og ingen av dem har fiender. Har man imidlertid ved at følge de anvisninger og tegninger som gis inde i dette nummer av bladet, selv fremstillet en Jumbo, som i morsomhet og prisbillighet let vil kunne ta kampen op med en kjøpt babyelefant, vil man kanske holde Jumbosom nummer 1. Ihvertfald vil barna utvilsomt gjøre det. Og en slik dom er som bekjendt inappellabel.

KURIOSITETER

En spændende operation skal her finde sted. Panteren i det store „Menagerie Marcel“ i Paris har været i kamp med kongeligeren sammesteds og er gået haardt saaret ut av kampen, og nu har en av Paris' dygtigste dyrlæger, Roeland, faat den likesaa interessante som eiendommelige opgave at sy leopardens saar sammen, mens en talrik tilskuerskare utenfor buret spændt følger operationens forløp.

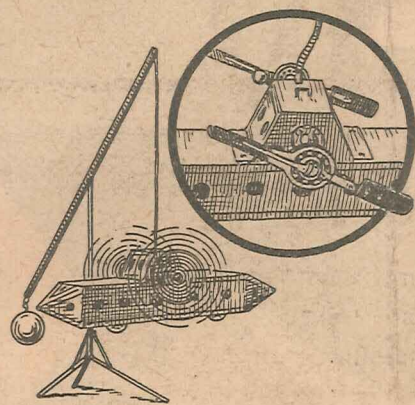

Oljelampen erstattes av den elektriske pære i mange fyrtaarn i Amerika. Der som her har man til fyrtaarn hit-til omtrent udelukkende brukt petroleumslamper som lyskilde, fordi man bedst har kunnet stole paa disse. Risikoen ved at en elektrisk traadlampe pludselig brænder over, har man ikke turdet løpe. Ikke for nu, da en ingeniør Tupper som er ansat ved det amerikanske fyrvæsen, har konstruert en holder for elektriske lamper, der er saaledes indrettet at det i det øieblik den fungerende lampe slukker, bringer nogen elektromagneter den næste paa plads. Der er altid en lampe i funktion og to parat til reserve. Til en av de gammeldagse fyrtaarnslamper med 5 veker kræves et linseapparat som er 1½ meter i tvermaal, som veier sine 2-3 tons og gir et lys paa 193,000 spermacetyls. Den elektriske pære behøver bare en linse, som er ½ meter i tvermaal, som veier 250 kilogram og yder lys av intensitet 250,000 spermacetyls. Av disse tal fremgaar tilstrækkelig klart betydningen av ingeniør Tupper's opfindelse, som yderligere faar verdi derved at der ved automatiske indretninger sørges for at der altid er strøm til raadighet for de elektriske lamper. Svifter den ene strømforbindelse, træder øieblikkelig en anden i funktion.

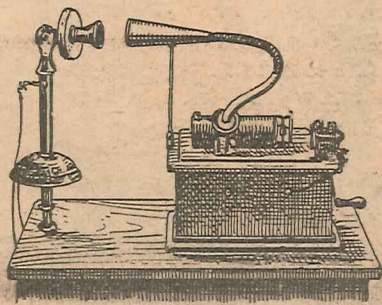

Næse og mund av en egyptisk dronning som levet for over tre tusen aar siden. I Faraernes land ved Nilfloden laa der for megal over tre tusen aar siden en stor by, El Amarna. Nu

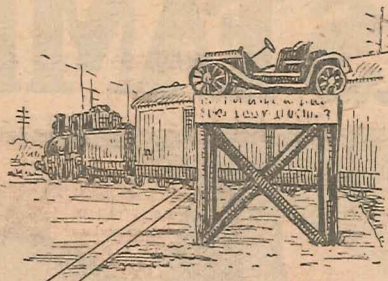
er byen forlængst sunket i grus, ørkensandet har dækket den, og dens plads betegnes bare ved en forhøining i jordens overflate. Paa dette sted er der fundet mange interessante minder fra fortiden, saaledes bl. a. en stump av en buste av Faraos høie gemalinde. Bare næsen og munden er bevaret. Ikke desto mindre lar disse brudstykker os aue uttrykket i det levende menneskeansigt, som de gjengir, og i hvilket netop den karakteristiske rette egyptiske næse og den kraftig tegnede mund spiller en saa fremtrædende rolle.

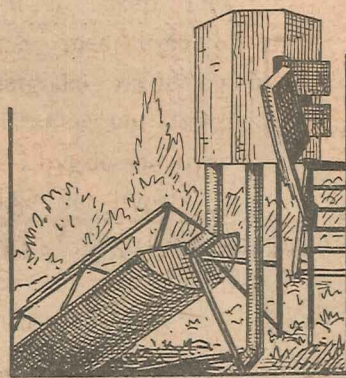
Flyvemaskinen uten bæreflater, og som drives opad og fremad ikke ved hjælp av skruer, men ved roterende to-bladede aarers vingeslag mot luften, er vel ikke nogen fuldyrdet kjendsgjerning endda, men er dog naadd saa langt gjennem eksperimentenes skjærsild, at man har konstruert smaa modelmaskiner, som ved forsøkene virkelig har kunnet løfte sig fra jorden, og som tillike har vist sig at besidde stor bæreevne. Det interessante ved denne nye flyvemaskintype er den maate hvorpaa den drives op og frem i luften. Paa hver side sitter en tobladet aare som drives rundt i lodret plan med en hastighet av 2000 omdreininger i minuttet. Disse aarer er saaledes indrettet, at bare det ene blad paa dem vender hele flaten mot luften, mens det andet vender kanten imot. Naar aaren har dreiet sig en halv omgang, skifter de to aareblader automatisk stilling, saa at det nu er det første blad som vender kanten mot luften, og det andet, som gaar med flaten imot. Derved utøves der tryk imot luften paa en maate som minder om en fugl vingeslag, og resultatet er, at maskinen hæver sig fra jorden. Da forandringen av aarebladenes stilling kan dirigeres vilkaarlig er det mulig ogsaa at paa maskinen til at bevæge sig fremad, skraat opad, nedad osv., kort sagt i alle retninger. Dens svakhet er dens absolute avhengighet av motoren og de roterende aarer. Stanser disse, falder maskinen uhjelpelig til jorden som en sten.

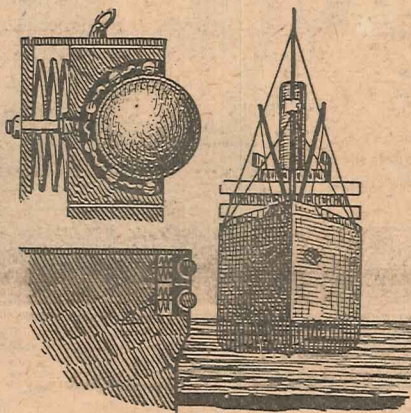
Fonografen tilkaller politiet naar en tyv bryter ind. Der er i tidens løp opfundet en masse automatisk virkende apparater til signalisering av indbrudstyvers ukaldede besøk i forretninger, beboelsesleiligheter osv. Man har benyttet ringende klokker, lyssignaler og lignende. Men et apparat som selv ringer politiet op og fortæller at der er noget galt paaferde, og hvor det er, er sikkert noget ganske nyt, og dette har man den sidste tid prøvet i Amerika. Naar en dør eller et vindu aapnes, overføres der øieblikkelig elektrisk strøm til en fonograf og den telefon som den staar overfor. Og saasnart der er forbindelse med telefonstationen, meddeler fonografen med klare og tydelige ord at der er tyve i huset. Telefondamen ringer op politistationen, som straks sender sine folk til det opgitte hus.

Et talende advarselssignal, høist eiendommelig og enestaaende i sit slags, er anbragt i byen San Antonio i Texas paa det sted hvor Rooseveltgaten skjærer en jernbanelinje. Det bestaar av et træstillas med et skilt, og over skiltet er anbragt en havarert automobil, som en gang blev ødelagt paa dette sted ved et sammenstøt med toget. Paa skiltet er der malt de ord: „Mon føreren av denne automobil stanset, speidet, lyttet?“ idet de sidstnævnte tre ord er særlig fremhævet saa de virker som en opfordring til at stanse, speide og lytte, mens den ødelagte automobil ovenover taler sit eget, manende sprog og paa en maate som ved sin anskuelighet ikke er til at misforstaa opfordrer enhver automobilist som passerer stedet, til ikke at utsætte sig og sin vogn for en lignende skjæbne.

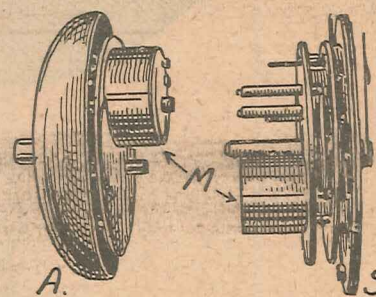
En komfyr der bruker solvarmen som brændsel er indrettet paa Smithsonian solobservatoriet paa Mount Wilson i Kalifornien. Et stort speil av halvcylindrisk form og laget av staa-plater, som paa den konkave side er beklædt med aluminium, samler solstrålene og kaster dem hen paa et metalrør som befinder sig i midten av speilet og som er fyldt med olje. Denne olje opvarmes og sliger op i en beholder ovenfor og her avgir oljen den opsamlende varme til de kokekar som her er opstillet paa en særlig indrettet komfyr. Derefter løper oljen gjennem et andet rør tilbake til sin tidligere plads i speilet, opvarmes atter, stiger paany tilveirs, avgir sin varme osv. Derved opvarmes komfyren saa meget at man kan baade koke og steke paa den, og det endog længe efter at solen er gaat ned, idet varmen i komfyren kan holde sig mange timer, naar den først er ophelet.

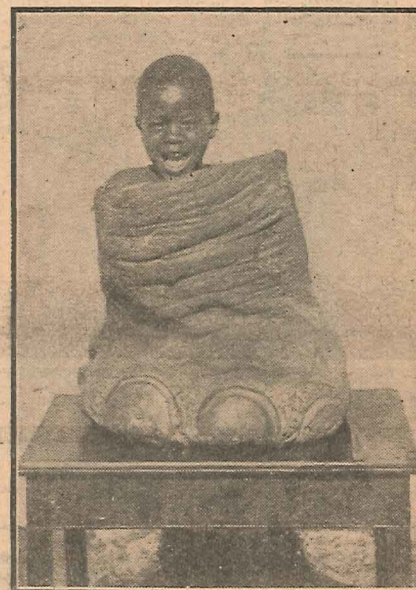
Automatiske kulestøtputer i havnebolverker er flere steder begyndt at avløse de gamle støtputer av hamp, som bruktes naar skiber skulde lægge til bryggen. Store, haarde kuler, som kan dreie sig frit i alle retninger, anbringes i en fordykning som er foret med haarde, letbevægelige smaakuler. En hel række av slike store kuler med sterke staaifjærer bak indsættes solid i bolverket. Og naar et skib lægger til og støter mot en eller flere av kulestøtputene, oppanges støtet av staaifjærene, mens kulenes overordentlig store letbevægelighet bevirker at skibet let glir i stilling.

Hundrevis av de konstabler som dirigerer færdselen i kjæmpe-menneskenyretuen New York er nu forsynt med et signalapparat som det man ser her. Det bestaar av tre elektriske lamper som kan tændes ved et tryk paa en under hver anbragt knapp. Lampen nærmest mandens høire arm er rød, naar den er tændt betyr det at færdselen skal stanse. Den næste lampe er grøn, naar den lyser kan færdselen fortsætte. Den tredje lampe er gul, og naar den er tændt, betyr det at der skal kjøres langsomt og med forsigtighet. Det hvite forklær som dækker konstablens bryst, tjener som fremhævende bakgrund for lyssignalene, som naturligvis bare brukes naar mørket er faldt paa.

Et lommeur som drives av en lilleput-elektromotor er en ny fransk opfindelse. Dette ur har altsaa ingen fjær og behøver ikke at trekkes op. Derimot maa fra tid til anden det lille batteri, som findes inde i uret, fornyes. Men da forsøk har vist at der i ett batteri er strøm nok til et helt aar, har man ikke megen uleilighet med den side av saken, og opfindelsen synes saaledes at anbefale sig selv for folk som er tilbøielig til at glemme at trekke op sit ur. Paa billedet er A urkassen, M den lille motor og S urskiven.

Negerguttuen i elefantstøven kunde dette billede passende ha til underskrift. For som man ser har den lille representant for det unge Afrika tat plads i en preparert elefantfot som er stillet op paa et bord, hvor han i spænding har avventet fotografens: „Behag nu at se litt venlig ut!“ — en opfordring, som han øiensynlig villig har efterkommet.

ALLERS

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 37

Torsdag 15 september 1921.

45 aarg.

Genrebillede fra en engelsk landevei: En mor veier sin baby paa den omreisende slagters vegt.

England veier sine barn.

Overalt i verden har man efter den store verdenskrig aapent øie for at det er barna som skal redde fremtiden og den nye generation, hvortil folkene maa sette sine haab, og rundt om paa jorden sættes for tiden alle kræfter ind paa at skape sundhet og gode vilkaar for barna og navn-

lig da de helt spæde. Som et led i disse bestræbelser har man f. eks. i England opfordret mødrene til at føre nøie regnskap med de smaa barns vegt, for at man derigjennem kan være sikker paa at de trives og vokser. Og mødrene har selvfølgelig med glæde og interesse fulgt opfordringen, selv i de mer avsidesliggende egne av landet, hvor en vegt som egner sig til dette specielle formaal ikke er saa let at opdrive. Det hø-

rer i parentes bemerket til en av krigens følger at vegter mange steder i England ikke er at faa kjøpt for penger. Billedet viser hvorledes en ung mor redder sig ut av vanskeligheten. Av den forbikjørende slagter faar hun lov at laane en kjøtvegt! Og nu utspilles en liten munter og rørende scene, som synes i like grad at more slagteren selv og brødrene til den lille som ligger og spreller paa vegtskaalen. Moren sitter paaknæ og ser litt betænkelig paa sin kjaledægge, men idet slagteren jovialt forkynder hvor mange pund barnet veier, glir et lykkelig smil henover hendes ansigt. Vegten er tilfredsstillende! — Efter en originaltegning av S. Begg. Ene-reproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av
B. M. Croker.
(Fortsat.)

„Ja, det tror jeg gjerne,” sa Shumilal med slet skjult morskap. Saa lænet han sig over mot Mallender og hvisket fortrolig: „Nu tror jeg at vi endelig har fundet ham.”

„Saa? Jeg vil se det før jeg tror det.”

„Denne gang garanterer jeg Dem at De skal faa se ham,” erklærte Shumilal med værdighet: „jeg skal sende Dem reiseplanen op til Panjevverram.”

„Hvorfor ikke heller oppgi mig den her med det samme?”

„Aa, det er saa indviklet,” svarte Shumilal og nikket med et ubestemmelig uttryk.

„Ja, langsomt gaar det ihvert fald,” utbrøt Mallender; „men nu venter jeg altsaa at høre fra Dem senest inden en uke.”

„I løpet av fjorten dage kan jeg sikkert love Dem det,” sa Shumilal og reiste sig op mens han talte, hvorpaa han bukket sin klient ut av værelset og nedover trappen, og Mallender begyndte at studere paa om han var likesaa omhyggelig med hensyn til sin ære som han var det med hensyn til sin tid.

Skjønt Madras engang hadde forekommet Mallender at være fuld av gode venner gik han nu alene og forlatt derinde. Det regiment han hadde lært at kjende var drat videre til Singapore, og klubben og polopladsen undgik han. In-stinktmæssig skydde han de mennesker som hadde mottat ham med aapne armer som en ven av familien Tallboys — nu

som denne hadde slaat haanden av ham. Til alt held kjendte han ikke noget til de rygter som Mrs. Fiske hadde sat i omløp om ham og som hun stadig fortalte til enhver som gad høre paa dem.

„Jeg har altid sagt at der var noget mystisk ved unge Mallender. Han kom dumpende saa pludselig og umotivert, og han hadde en historie med den gyselige Ada Sim saa at han maatte betale hende for at reise ut av landet. Det vet jeg fra Mrs. Wylie hvis mand var hans fortrolige. Senere rotet han sig ind i en anden historie som bevirket at Tallboys jaget ham ut av sit hus allerede den første dag efter ankomsten til Coonoor. Der var en av mine venner som saa ham styrte avsted til toget med sin bagage og sine tjenere, mens Nancy Brander kom jagende efter ham som en gal, og nu har jeg hørt at han lusker omkring i Madras og ser skrækelig reducert ut. Det har han godt av. Jeg saa nok riktig da jeg anslog ham til at være en lykkejæger og en snyltegjest hos Tallboys.”

Regntiden fortsatte efterat monsunen hadde lagt sig, og naturen var nu saa frisk og forynget at det forekom en som om man kunde se plantene spire og høre saftene strømme igjennem dem. Rundt Panjevram begynte alt at grønnes og utfolde sig. Fikentrærne stod der i forynget skjønnhet, bregner, ingefærplanter, bambusrør og plataner skinte og dryppet av væte og fordoblet sin vekst; de solstekte sletter var nu lysegrønne, fulde av magre kvæghjorder som nød det friske græs av hjertens lyst. Flyvende myrer, slanger, insekter og krybdyr var i fuld aktivitet.

Guttene var paa pensionatsskolen nu og kom bare hjem fra lørdag til mandag, saa Mallender og Mrs. Dixon hadde hele huset for sig selv. Om morgenen motionerte han hestene eller vandret alene omkring i skogen og fotograferte. Tiden efter middag tilbragte han sammen med Mrs. Dixon, hun sat og sydde og stoppet, han læste og røkte. Av og til læste han en særlig interessant artikkel høit for hende — hun likte forresten bedst ulykkestilfældene.

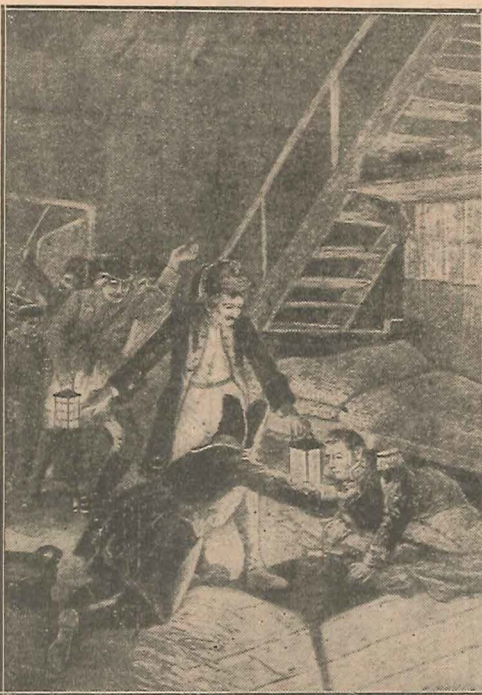
Hun var meget snakkesalig, og det ulike par som her var blit ført sammen under saa besynderlige omstendigheter kom utmerket ut av det med hverandre. Hun fortalte ham om sit liv, hvorledes hun da hun var seksten aar gammel hadde giftet sig med en sersjant i sin fars regiment, som hadde mishandlet hende og tilsidst drukket sig ihjel, og hvorledes hun saa igjen var blit en anden sersjants hustru, men den gang hadde faat en bra mand. Hun hadde imidlertid mistet først alle sine fire barn og saa manden, og etter hans død hadde hun mistet sine penger ved en bankfallit. Saa var det hun hadde avertert og faat pladsen hos major Smith, idet Mrs. Smith netop var død fra den nyfødte Mota.

„De aner ikke hvilket mas jeg hadde med at amme hende op herute blandt alle disse snyterne av nogen melkemænd. For en melk de leverte mig til barnet, aldeles blaav og tynd av vand. Saa lot jeg dem melke kjøerne mens jeg saa paa det og allikevel var melken like tynd, indtil jeg en dag grep fyren paa vei til kjøkkenet mens han gik der og vridde bækker av vand som han hadde i sin turban, ned i melken. Nei, disse indfødte er vanskelige mennesker at ha med at gjøre! Saa anskaffet vi en fin Nellore ko og den melket jeg selv, til barnet hadde faat tænder.”

„De har vel været her i næsten ni aar?” spurte Mallender.

„Ja, det har jeg, og det er min egen skyld at jeg ikke er blit gift igjen, for der

Miniaturesamling av kjendte malerier med historiske motiver.

Den franske general Victor tas tilfange i 1807.

Efter E. Sturtevant's maleri.

Skjæbnen kan ofte være lunefuld. Hvad der hændte den franske general Victor i 1807 er en liten illustration til det. General Victor var en av Napoleons dygtigste og tapreste generaler og han hadde sin del i de franske seiere over prusserne ved Jena og Auerstädt. Da de franske hærer marsjerte mot Danzig syntes al motstand brutt hos tyskerne, alle flygtet i hui og hast, men saasnart franskmændene var ute av sigte, begynte guerillakrigen mot alt som var fransk. General Victors tropper var flere etapper foran den postvogn i hvilken han selv kjørte med etpar av sine officerer og da Victor kom til Arnswalde og stanset ved et gjestgiveri der, flokkedes befolkningen om vognen og vilde ta de franske officerer tilfange. Det lyktes dem at flygte utover nogen oversvømmede enger, men her slak de i dynd til halsen, saa de maatte søke tilbake. De to ledsagere blev grepet, men det lyktes generalen at skjule sig i en faarehyrdes hus, hvor han krep ind under hyrdens seng. Han blev opdaget, trukket frem og ført til byens vakt. Og imens marsjerte hans hær seiersstolt mot Danzig uten at ane at dens general sat som fange hos nogen nattevæktene i en liten landsby. General Victor blev senere utvekslet mot den tyske general Blücher, som franskmændene hadde tat tilfange, men han maatte senere ofte høre megen spot for sit lille eventyr.

er mange som tror at jeg har penge, men jeg flytter ikke ut av huset her saalænge man har bruk for mig, og forresten vilde jeg være bra dum hvis jeg giftet mig igjen, — nu naar jeg er fem og femti! Jeg gjemmer mine spareskillinger til guttene.”

„Det er pent av Dem, Mrs. Dixon.”

„Ja, ser De jeg er saa glad i dem, især i Pedro, han er en ren liten herre og kunde ikke si en usandhet for alt i verden. Jeg skulde ønske at jeg hadde litt mer opdragelse for barnas skyld, men jeg har bare gaat paa regimentsskolen, og jeg har opriktig talt aldrig været flink paa skolen. At sy og gaa i huset og holde orden det er det eneste jeg dur til.”

„Men det er ogsaa meget værd,” bemerket Mallender.

„Jeg har lært Mota at læse og skrive og sy, men i den senere tid har vi hat en lærerinde fra Madras tre ganger om uken til at undervise hende, men hun kunde ikke holde styr paa Mota uten at jeg sat der i timene. Engang imellem reiser vi til Madras for at besørge indkjøp og høre musikk, og hveranden søndag gaar vi i kirken i Monaghary, men majoren har forbutt alle besøk, selv av barn — ikke engang presten faar komme hit. Det er et underlig liv,

ikke sandt?” hun saa paa Mallender, men da han ikke svarte fortsatte hun: „Hver sin lyst — det vedkommer jo ikke mig.”

Mallender nikket og sa:

„Nei, naturligvis, det er jo en privatsak.”

„Ja, og majoren traf en avtale med mig da jeg kom her, og en avtale skal holdes; derfor holder jeg døren og min mund lukket, selv om det er vanskelig for mig. Forresten er vi jo ikke plaget med selskabelighet i Panjevram; det er jo en ren ørken, et gammelt mosgrodd, forlatt sted, fuldt av slanger og spøkelser.”

„Spøkelser? De tror da ikke paa spøkelser, Mrs. Dixon?”

„Gjør De, Sir?”

„Nei, absolut ikke, skjønt man sier at det spøker i mit eget hjem.”

„Kjære kaptein Mallender, om det saa skal bli mit sidste ord i denne verden — jeg har set et spøkelse.”

„Det mener De ikke,” sa han med en vantro latter, „fortæl mig litt om det.”

„Ja, det jeg fortæller Dem er den rene sandhet,” sa Mrs. Dixon og la sit arbeide fra sig. „Da jeg var femten aar gammel og bodde hos min far i Madrasfortet, sa de sorte at det spøkte der. Det var i vort dagligværelse hvor det het sig at en kvinde hadde hængt sig i punkahen for mange, mange aar siden.”

„Hvordan kan et menneske ta livet av sig! Det er mig uforstaaelig.”

„Aa, man kjender jo ikke andre folks tanker. Men det var tidlig om morgenen at jeg stod op for at drikke litt vand. Da jeg gik igjennem dagligstuen hadde jeg en fornemmelse av at der var nogen derinde. Og det var der ogsaa! Ned fra punkahen hang der en kvinde hvis legeme dinglet frem og tilbake, frem og tilbake. Hendes hode heldet ned mot den ene skulderen og armene hang stivt ned, og hendes klær sa „sis, sis” mens hun svingte frem og tilbake. Det løp koldt nedover ryggen paa mig! Jeg ropte paa min far og mor, og saasandt som jeg sitter her — de saa hende ogsaa, men ved det første skjær av daggry var hun forsvundet. De kan nok forstaa at vi flyttet i en fart, skjønt det var rummelige, luftige værelser, og jeg er sikker paa at hun henger der den dag i dag.”

„Nei, vet De hvad, Mrs. Dixon,” sa Mallender, „det vilde være for haardt for det stakkars kvindemennesket. Der er nogen som har spilt Dem et puds.”

„Et puds?” gjentok hun ivrig. „Men jeg saa jo hendes ansigt og det glemmer jeg aldrig. Jeg ser at De ikke tror mig. Der gis jo mennesker som ikke kan se aander, og det er godt for dem. Forresten saa er det noget her ogsaa,” tilføiet hun triumferende.

„Hvad for noget? Her i huset?” spurte Mallender og for op.

„Ja, det sier tjenestefolkene; jeg har aldrig møtt det, men der gaar saelsomme historier om onde mennesker som engang har levet her. Hvad det nu end er, saa er det i Deres værelse det foregaar.”

„Ja, jeg er like glad saalænge det bare ikke er en kvælerslange. Jeg skulde egentlig like godt at snakke med et spøkelse.”

„Men herr kaptein, snak ikke slik,” ba hun og saa alvorlig paa ham. „Det bringer ulykke saa sikkert som noget.”

„Naa, det kan vel ikke bringe mig stort mer uheld end jeg allerede har hat,” mumlet han bittert.

„Ti stille, for Guds skyld,” sa hun forfærdet. Litt efter tilføiet hun: „Jeg hadde brev fra majoren idag. De reiser snart. Han sier Mota er yndig og gjør stor lykke i barneselskaper, og Mrs. Rochfort er al-

deles væk i hende. Jeg kan ikke rigtig med dette „Rochfort”, jeg har kjendt ham saalænge som major Smith — det er saa mystisk, men jeg antar at han har skammet sig over sit første egteskap og derfor holdt det hemmelig.”

Hun saa nysgjerrig paa Mallender som bare nikket. Han skulde nok la være at utlevere Rochfort.

„Han vil skrive til Dem imorgen, og det vil Mota ogsaa, men nu, herr kaptein, er klokken ti, saa jeg vil si Dem godnat.”

Dermed gik hun mens Mallender endnu en time blev sittende fordypet i Ormes: „Indiens historie.” Natten var varm, men fugtig efter regnet. Maanen skinte klart over de mørke fikentrær, mens han laa med verandadøren paa vid gap og lyttet til nattens hemmelighetsfulde støj, det stadige dryp fra Mangotrærne, froskenes kvækking og en sjakals fjerne hyl. Han laa længe vaaken og spekulerede over sin fremtid, og tilslut tok han den beslutning at hvis hans næste forsøk mislyktes vilde han oppgi at lete — av den gode grund at han ikke kunde mer. Han vilde utsætte sin avreise til efter jul, for saa at kunne si at han hadde været i Indien et aar, og saa reise hjem — som en slagen mand. Han hadde sin eiendom at passe, han betragtet sig stadig som forpagter av den, og saa maatte han se at finde en beskæftigelse som kunde indbringe ham en to-tre hundre pund som aaret. Aa, hadde han bare været i tjenesten fremdeles, men hvorledes skulde han leve av sin gage og „Mallender”s problematiske rente?

Endelig overmandet søvnen ham. Han syntes han hadde sovet længe da han pludselig vaaknet med en følelse av at noget lusket omkring i værelset. Hans hjerte begynte at banke — var det spøkelset som kom paa hans opfordring?

Hvad det end var saa kunde han føle dets ubehagelige nærhet og høre dets fugtige aandedrag.

„Hvem der? Hvad vil De?” spurte han med skarp kommandostemme. Ingen svarte og han rakte haanden ut efter sine fyrstikker, men kom til at velte en petroleumslampe som utbredte en sterk lugt i værelset. Hjælpeløs stirret han ut i natten. Maanen var gaat ned og der var belgmørkt i værelset. Det forekom ham som om døraapningen litt etter litt blev lysere og som om en skygge gled ut og forsvandt i mørket derute. Han hadde intet lys og ingen tølfler, ellers hadde han tat den risiko at komme til at traa paa en slange og forfulgt fredsforstyrren.

Mens han sat op fik han øie paa en svak lysning og i det samme galte hanen.

„Det var altsaa et gjenfærd,” mumlet Mallender. „Han kunde godt ha git mig et godt raad.”

XXI.

Efter fjorten dages forløp kom det lovede brev fra Shumilal, og dennegang blev Mallender opfordret til at reise til en by ved navn Wellunga som laa otte og tredive mil fra Madras, en gammel garnisonsby som to ganger hadde været hjemsoekt av kolera og helt forlatt.

En beduiner-kirkegaard i ørkenen.

En beduin lever og dør i ørkenen. Hans vugge staar mellem sandslettens snehvite klitter; paa kamelryg færdes han livet igjennem paa den blændende sandørkens ensformige flate og naar engang døden kalder, stedes hans jordiske rester til hvile i det uendelige sandhav, utover hvilket hans øie saa ofte skuet i levende live. Ørkenen og beduinen kan aldrig skilles. Der er noget paa en gang høilidelig og rørende naivt over en beduiner-begravelsesplads. Spredt over den jevne, graa sandmark ligger gravene som smaa-moskeer med primitive minaretter rakende i veiret, — eller begravelsesstedet anlydes bare ved en sten eller en lerhaug. Beduinen tror som saa mange naturfolk at de døde om natten staar op for at forsyne sig med mat og drikke; og ved gravene ser man ofte skaaler med durra og kalebasser med vand, som de efterlevende i kjærlig omsorg for de døde har stillet op til dem.

„Her,” forkyndte brevet, „vil De finde Deres onkel som gaar under navnet Beamish og er en elskværdig, rik og lunefuld gammel herre.”

To dage senere drog Mallender og hans tjenere avsted. De første tyve mil blev tilbakelagt pr. jernbane, resten pr. postvogn idet man skiftet hester hver tredje mil, en alt andet end bekvem befordring som Mallender paa grund av sin pengeforlegenhet var nødt til at ta tiltakke med. De resultatløse ekspeditioner til Mysore, Coorg o. s. v. hadde trods al økonomi kostet en hel del penge, og Mallender hadde for at kunne iverksætte denne nye forfølgelse maattet skille sig av med sine geværer og sit ur som han takket være Anthony hadde faat godt betalt. Denne handling hadde overbevist Anthony om at hans herre var i pengeforlegenhet og gjort ham saa meget mer ivrig etter at naa maalet. Mallender hadde skrevet til sine sakførere hjemme angaaende den inndragne indtægt, og svaret fra dem var ikke tilfredsstillende. De mindet ham formelt om at hans far var gaat ind paa visse betingelser som han var pliktig til at overholde medmindre han vilde indlate sig paa en vidtløftig proces og tvinge sin onkel til at komme og bevise sin identitet.

„Vi tror han er i live,” tilføiet de, „og hvis De vedblir at presse og forfølge ham risikerer De at han lukker Dem ute fra godset som retslig er hans eiendom. Utgiften til reparation, som betales med Deres mors formue, er, hvad vi i sin tid gjorde opmerksom paa, en alvorlig og kostbar teiltagelse. Istandsættelsen skrider meget langsomt frem, og det vil vare et halvt aar før haandverkerne er færdige.

Med høiagtelse
Scriven, Swan & Co.”

Han hadde brevet i lommen og dets indhold i hodet mens han skranglet avsted i

den gamle ubekvemme vogn gjennem et øde, ensformig landskap. Da han sent paa aftenen naadde Wellunga, fik han litt etter litt øie paa nogen forfaldne barakker og bungalower som oplysets av en pragtfuld solnedgang. Solen utsendte et slikt flammehav av rødt og guld at det saa ut som om elven fortæredes av flytende ild tillike med den gamle basar — formodentlig koleraens arnested — som laa imellem leiren og elven.

Det ver et øde og trist sted med sit røde dynd, sine klipper og sin forkrøblede jungle.

De reisende nærmet sig nu sit maal; de skranglet forbi levningene av en for-dums imponerende, men nu

aldeles forfalden messebygning, forbi forlatte boliger, omgit av jungle blandt hvilke et enkelt gammelt mangotræ, granatepletræ eller en akacie bar vidnesbyrd om at her engang hadde været en have. Det viste sig at en av disse gamle bungalower var gjestgiverstedet, og her gjorde de dampende hester holdt, og de fremmede blev budt velkommen av en munter, gammel mand som bar en ren, hvit turban og en falmet rød kappe, som engang hadde tilhørt en officer.

Hans hilsen var saa hjertelig at det var øiensynlig at en gjest var en sjeldenhet. Den ærværdige hushovmester vagget rundt og tilberedte for den nyankomne først et varmt bad og saa et appetitlig maaltid.

Da dette var tilende, gik Mallender ut paa verandaen for at røke en cigar. Maanen var nu staat op, og dens kolde, hvite skin belyste Wellunga med dets forlatte leirbygninger og dets trøstesløse øde landskap. Det slog Mallender at det var anden gang hans eftersøkning hadde bragt ham til et øde sted, men det laa vel i at folk som hadde sagt farvel til verden gjerne utvalgte slike steder til opholdssted.

„Bor der ingen mennesker her?” spurte han den meddelsomme hushovmester som hadde været rekrut ved 15de Madras infanteri.

„Nei, Sir, bare nogen halvkulørte og nogen jernbanemænd. Engang for mange aar siden her stor, stor by, mange soldater i barak, saa kolera kommet og alle husene tomme og faldt sammen. Men her en officer tilbake.”

„Hvor bor han?”

„General Beamish, Sir, meget gammel, bor i generalkvarteret.”

„Har han bodd her længe?”

„Fire og tyve aar, aldrig reist bort, aldrig se venner, to ganger om dagen kjøre samme vei samme tid.”

Mallenders mod sank. Hadde Rochfort været for ung, da var denne sikkert det motsatte, men han husket Rochforts uttalelse om at indfødte aldrig kunde bedømme alder, og han besluttet at se selv.

Da han næste morgen sat ved bordet og blev opvartet av den tjenestvilige hushovmester, spurte han ham videre ut.

„Deres bungalow er saa pen og nykalket og vel vedlikeholdt, og De har baade skeer og service. Hvad kan det komme av naar der ikke staar nogen gjest indført i fremmedboken i de sidste fem aar?”

„Det er generalens ordre,” lød svaret, „han ønsker at de herrer som tar ind her skal befinde sig vel. Derfor faar jeg service

fra hans hus. — Se, der kjører han forbi.”

En stor landauer nærmet sig langsomt, trukket av etpar fine hester med en flot kusk paa bukken og omgitt av løpere. I vognen sat en gammel krokett mand med et langt hvitt skjegg og ved siden av ham en tyk ældre dame hvis runde godmodige ansigt var halvt skjult under en hæsliq tropehjelm.

„Det er general og generalinde Beamish,” forklarte hushovmesteren og meddelelsen knuste straks Mallenders haab, for den ærværdige, sammenkrøpne skikkelsen var otti aar. Altsaa atter en feiltagelse! Det var tydelig at han ikke hadde held med sig. Hvad kunde det da nytte at tortsætte? Han følte sig nedtrykt og skuffet. Det var som om en hemmelighetsfuld magt motarbeidet hans plan og trods alle anstengelser og alle ofre fik ham lokket ut til de mest øde steder for der at la ham lide skuffelse og motgang. For første gang under sin ekspedition hadde han følelsen av at bli ledet paa vildspor. Han besluttet sig straks til at reise bort herfra igjen, men først vilde han se nærmere paa disse besynderlige omgivelser hvori han befandt sig og han grep derfor sin hjelm, og sin stok til vern mot slangene, og bega sig ut paa opdagelse.

Mens han mismodig saa sig om opdaget han øvelsespladsen, de gamle rideveier og en stor plads indhegnet av en mur som viste sig at være kirkegaard. Kunde der tænkes noget mer øde og forlatt end en landleig kirkegaard i Indien, hvor keiserdømmets skapere hvilte ukjendte og forglemte? Han vandret omkring mellem gravstener av de forskjelligste former og størrelser, pyramideformede, bombeformede eller firkantede, alle av gips eller rød sandsten som smuldret i tropesolen. Der var to ting som forbauset Mallender: kirkegaardens størrelse i forhold til leiren og dens smukke vedlikeholdelse. Gangene var lukket, indskriftene læselige og ubeskadiget. Hvem kunde det være som paa dette øde sted vernet om de døde?

En anden ting som han hadde lagt merke til var de dodes unge alder, ingen av dem saa ut til at være blit mer end tredive aar. En stor fællesgrav bar en indskrift til minde om at otte og sytte menige og underofficerer av de „grønne dragoner” der var faldt som offer for koleraen laa begravet her.

Mallender gik fra grav til grav og læste indskriftene, det var som om de dodes aander hadde faat magt over ham og ba ham om ihvertfald at læse deres navn og beretningen om deres død. Fordypet i tanker om alle de liv som her var utslukt dreiet han om et hjørne og løp like paa en ung pike som bar en stor krans.

„Aa — om forladelse,” stammet han, og hun, som var slank og ung stirret et øieblik forundret paa ham og gik saa tilside for at la ham komme forbi. Litt bortefra ropte nu en mandsstemme:

„Kom da, Tara — hvad i alverden er det du venter paa?” Derpaa hørte han brusen av skjorter og lette fottrin som fjernet sig.

Da Tara var borte gik Mallender tilbake for at se hvor hun hadde lagt sin krans, og han fandt den paa en grav som bar indskriften:

„Robert Gordon, læge. Han var god imot alle. Han døde av kolera 1ste juli 1839.”

Over sytti aar var forløpet og denne mand var ikke glemt. Wellunga var øiensynlig ikke nogen almindelig by.

Da Mallender forlot kirkegården saa han den unge pike gaa sammen med en bredskuldret ung mand i retning av byen.

Da Mallender kom tilbake til gjestgiver-

stedet, ventet der ham en solid og god lunch: karry, egg, hjembakt brød, friskt smør, kaffe og frugt. Det lot ogsaa til at han paa en maate stadig var snyltegjest, for alt dette var utvilsomt kommet fra generalens hus. Den gamle hushovmester bekræftet hans mistanke.

„Ja, Sir, det er generalens ordre, alt i Wellunga gaar efter hans hode. Denne bungalowen blir holdt i orden, og skjønt de gamle husene ligger i ruiner og mange mennesker gjerne vilde ha stenene til sine hus, saa faar de ikke lov til at røre en mursten eller en tømmerstok. Han vaaker ogsaa over vor gamle kirkegaard, men naar han engang er borte — alting borte.”

„Du ogsaa?”

„Ja, Sir, da reiser jeg ogsaa til mit gamle land — Quillon.”

„Jeg saa idag en ung dame og en ung mand. Kjender du dem?”

„Miss Tara og Mr. Tom, generalens søn og datter.”

Mallender la sin gaffel fra sig og stirret forbauset paa ham.

„Ja, der er Miss Jessie ogsaa, hun er ældre. Generalen været gift to ganger — første familie reist til Europa, men han vilde ikke, — han altfor glad i landet her. I familien stadig skriver til ham — men ingen nytte til. Hans kone død, hun egte engelsk kvinde, ikke fin familie, men god mot gamle mand. Han stadig faar stor pension,” tilføiet han betydningsfuldt. „Generalen har alt hvad han behøver, sitter nu i stor veranda og ser paa Indien og bare tænker — tænker —, saa kjører han en tur og saa blir han lagt iseng som et barn. Han er aldeles aandsfrisk, kan gaa og se, bare altfor gammel og litt døv.”

„Hvorfor lever han her i Wellunga?”

„Det jeg ikke vite, men han været her som ung officer med regiment. Jeg har set ham gaa ut av vognen ved messehuset og gaa ind og sitte der længe — længe. Naar han komme ut han se træt og bedrøvet ut fordi alle borte — alle — bare han tilbake.”

„Og familien, er den altid her paa dette øde sted?”

„Aa, nei. Master Tom har en fin, stor kaffeplantage i fjeldene, og der reiser frøkenen op naar her er for hett. Generalen meget rik — han slaat haanden av europæisk familie, bare glad i indisk familie.”

„Naa ja, det er godt. Jeg tror jeg reiser herfra igjen imorgen,” sa Mallender. „Jeg kan vel faa et eller andet kjøretøi paa basaren. Vil du be min boy om at bringe mig mine skrivesaker.”

Da Anthony hadde bragt disse ting og ordnet dem paa bordet, sa han:

„Dette sted ingen nytte for master. Master snart reise herfra — men først besøke generalen. Han er gammel og vet meget.”

„Ja, men generalen mottar ikke besøk,” bemerket hans herre, „og jeg vil ikke være paatrængende.”

„Det jeg nok ordne,” sa Anthony og gik.

XXII.

Mallender sat ved sin skrivemappe, men hans blik vandret utover landskapet foran ham. Hvilket billede paa haabløs forlatthet frembød det ikke med sine overgrodde ruiner, solstekte marker og haarde rød-gule jordbund. Hans tanker vendte sig nu til hans egne affærer, og det bidrog ikke til at gjøre ham i bedre humør, for det var jo en kjendsgjerning at hittil hadde al hans energi og alle hans indskydelser bare ført ham til et eller andet gudsforlatt sted som det hvor han nu befandt sig, uten at han

derfor var kommet sit maal et skridt nærmere end da han gik ombord ved Tilkung dokkene. Men der var ikke andet at gjøre, han maatte endnu engang ta sig sammen og se at komme bort fra denne ørken, og han drog papiret til sig og begyndte at skrive. I samme øieblik kom en ung mand tilsyne ute i gaarden, en høi, bredskuldret, khakiklædt skikkelse med et behagelig, glatraket ansigt og en karakteristisk mund og hake. Han tok høflig tropehjelm av sit tykke, brune haar og sa litt genert:

„Jeg haaber De vil undskylde mig, men min far, general Beamish har hørt om Deres ankomst — her rygtes jo alting saa fort — og da han hørte at De var engelsk officer sendte han mig herover for at spørre om De vilde besøke ham.”

„Det skal være mig en fornøielse,” sa Mallender med sin klare, kultiverte stemme, „men jeg bør ikke seile under flask flag — jeg er ikke længer i tjenesten.”

„Aa, det er det samme — De har jo været der, og min far længter efter at tale med en kollega. Skjønt han er femognitti nyder han stadig pension som generalmajor. Man skulde ikke tro autoritene var rigtig kloke.”

„Vil De ikke ta plads,” sa Mallender og l om med en stol, „Deres far maa ha været længe i tjenesten.”

„Ja, og han har ogsaa deltat i felttog og øvelser som frivillig. Nu er han daarlig tilbens og litt døv, men han elsker fremdeles alt som har med soldater at gjøre, og liker at snakke om gamle dage, og her har han jo ikke megen anledning til at træffe militære, kan De forstaa, saa derfor er han meget opsat paa at faa fat i Dem.”

„Naar skal jeg komme?”

„Ved sekstiden, naar han har hvilt ut efter sin kjøretur og saa skulde jeg be Dem fra mor om De vilde bli til aften.”

„Tak, det skal være mig en glæde.”

„Jeg tænker De finder Wellunga frygtelig kjedelig, og det er heller ikke noget godt objekt for Deres kamera. Deres lille Chokra fortalte mig at De var fotograf.”

„Ja, det er jeg ogsaa, og han er min medhjælper og meget flink. Hvad fordriver De tiden med her?”

„Aa, jeg er her ikke saa meget. Jeg har en kaffeplantage oppe i Mysore og bestyrer en for en anden mand, men jeg kommer herved for at besøke min familie og til gjengjæld tilbringer mine søstre varmetiden hos mig, bare de to gamle, blir her ubevægelige som et par salamandere.”

„Hvis det ikke er paatrængende vilde jeg gjerne vite hvad som har bevæget Deres far til at besøke sig her.”

„Aa, det er av flere grunder, dels fordi han holder av stedet, dels for at være utenfor sine europæiske slegtningers rækkevidde, for, ser De, far har været gift en gang før, og alle mine halvbrødre og halvsøstre plaget ham om at vende tilbake til England, men han elsker Indien av hele sit hjerte. Dette sted var det første han kom til som ung.”

„Det maa da være kjedelig for Deres søstre.”

„Aa, nei, de kjeder sig ikke. Jessie er saa interessert i fjærkræavl og tennis, og Tara — hun er meget yngre end vi andre — har sine bøker og sine hester og hører til denslags mennesker som er lykkelige hvor de end er. — Men jeg ser at De holder paa at skrive brever og posten gaar klokken tolv, saa nu skal jeg forsvinde. Paa gjensyn iaften!” Og med disse ord satte Tom Beamish tropehjelm paa hodet og slentret ut.

(Fortsættes).

Den uhyggelige drøm.

—o—

Jeg drømte inat — ja, hvad var det egentlig man drømte? Det vil næsten aldrig staa nogen klart, man vil aldrig helt kunne huske hvorledes en drøm begyndte eller hvorledes den endte, man vil bare kunne huske at det var nogen scener, nogen fantasier som spottet og som ved sin groteske karakter var til at smile av og trække paa skuldrene over. Men hvor latterlig saa end drømmen var, hvor meget man end kan si at der ikke var ringeste mening skapt i den, kan mange mennesker dog ikke la være med i al hemmelighet at spørre ialfald sig selv: „Hvad mon den betyr?”

Det vil især være tilfældet naar man har had en angstfyldt drøm. Hænder der en noget behagelig i drømme, ligger man paa en mark og samler op det ene guldstykke efter det andre, træffer man mennesker man har længtet efter, opnaar man noget man har stræbt efter og som gjør en lykkelig, føler man det som noget ganske naturligt og høist føler man en smule skuffelse naar man vakler og ser at det bare var en drøm. Men anderledes naar det var noget ubehagelig, kanske noget frygtelig man oplevde i drømme. Man er da tilbøielig til at tænke nærmere over det og om man ikke tror at drømmen betyr noget, saa gir man sig dog til at reflektere over hvorledes en saadan drøm kan opstaa.

At rent fysiske omstændigheter har sin store indflydelse paa drømmenes beskaffenhet kan man se derav at en mængde drømmerer er fælles for alle mennesker. En av de almindeligste drømmer er den at man styrter ned, dypt, dypt ned. Man falder nedover en trap, man staa paa det øverste trin av en høi stige, som vakler og velter eller man styrter ut av et vindu i et høit taarn. Man føler det fuldstændig tydelig at man faller. Man merker aldrig at man naar jorden. Man vaakner op med et ryk og ser at det bare var en drøm. Forfølgelsen er en anden fællesdrøm. Man kan drømme sig forfulgt av et jernbanetog, et vildt dyr eller en anden fiende eller man kan staa over-

„En frygtelig drøm. Jeg stod oppe paa toppen av et kirke-taarn, og pludselig begyndte dette at svale og styrte ned.”

for et andet menneske som løfter haanden til slag. Man blir ikke indhentet og haanden falder ikke til slag, men angsten har den effekt at man faller det som en lettelse naar man enten vaakner eller drømmebilledet avløses av et andet. En drøm som vist de aller fleste mennesker kjender, er den, at man pludselig befinner sig i en yderst luftig paaklædning. Man har bare det allernødtørftigste linnestykke paa og i dette kostyme opholder man sig i en stor forsamling av baa- de damer og herrer eller man gaar paa en gate hvor der færdes mange mennesker. Man er yderst uheldig over sin ubehagelige stilling, men merkelig nok er der ingen av dem man ser om sig som synes at lægge merke til ens luftige paaklædning eller gjør bemerkninger om den. Man har forsøkt at forklare drømmen om et fald, en nedstyrtning derved at den i regelen forekommer mens man ligger i halvsøvn saa at den allerede indtraadte bedøvelse av følelsen i huden let bringes til ophør. Der indtræder en pludselig sammentrækning av de yderste hudnerver og dette foraarsaker det indtryk paa hjernen at man faller. Drømmen om at man er i den mangelfulde paaklædning opstaaer formentlig derved at man kombinerer forestillingen om at være i mange menneskers selskap sammen med bevisstheten om at man bare har sit natlinnet paa. Sover man med klærne paa vil denne drøm ikke forekomme. Til de uhyggelige drømmer hører ogsaa de som lar os bli rammet av en stor ulykke. Man drømmer at ens nærmeste er død, at man har mistet alt hvad man eier eller lignende, men her kan ofte indtræffe det forbløffende moment at man samtidig sier til sig selv: „Dette er bare en drøm og om litt vil jeg vaakne og alt vil være godt igjen”.

Hvor fælles drømmene er for menneskene kan man forøvrig konstatere hver gang man hører en anden fortælle om en drøm han har had. I de aller fleste tilfælder vil man selv en gang ha had en ihvertfald sterkt lignende drøm. Man behøver bare at tænke paa drømmen om at flyve. Der er næppe et menneske som ikke ofte har drømt at han eller hun bare behøvde at løfte benene fra jorden for saa at svæve avsted med jevn fart og uten anstrengelse. Det er den uhygge-

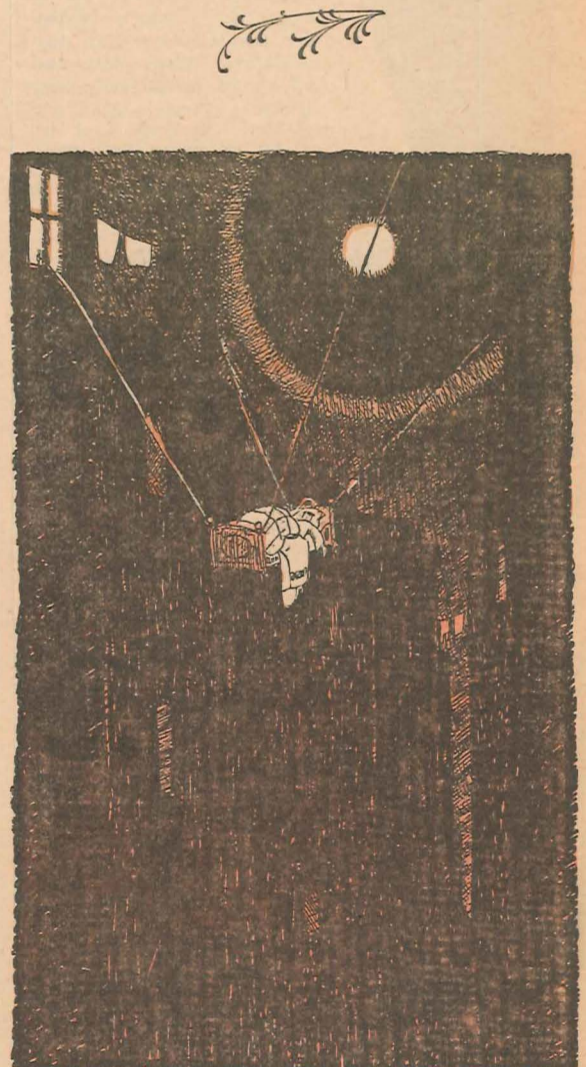
lige drøm som gjør det varigste indtryk paa os og bedst erindres. Den behagelige drøm synes os som før sagt saa selvfølgelig at man ikke hefter sig længe ved den, hvorimot man længe kan minde den ubehagelige. Endnu aar efter kan man huske den og sætte den i forbindelse med en eller anden begivenhet og man kan høre mennesker si: „Hele natten drømte jeg det og det!” Det er nu en feiltagelse. En drøm varer bare nogen ganske faa sekunder, den er lynsnar, med en hastighet som vi ikke kan forestille os rullende frem efter billedet. Samrepet tid eksisterer ikke i drømmen paa samme maate som i den vaakne tilstand. Og hvad det angaar at sætte en drøm i forbindelse med en virkelig begivenhet, saa er det riktig nok, men bare paa den maate at drømmen er en følge av begivenheten som er gaat forut. Vi kan drømme om noget som er skedd, men neppe om noget som vil ske, hvis vi da ikke visste eller hadde en idé om at det vilde hende. Drømmes indvirkning paa mennesker kan være yderst forskjellig. Nogen vaakner, erindrer sig drømmen og visker den derpaa ut av sin bevissthet som man med en vaat svamp visker en skrift ut av en tavle. Andre kan derimot i timer efter opvaakningen skjelve av nervøsitet og uro paa grund av de oplevde av den. Naar man hører mennesker paastaa at de ikke har drømt noget i den forløpne nat, er det ikke riktig. Hjernen hviler aldrig, vi drømmer bestandig, vi har bare ikke altid erindring om det.

Da Farao hadde drømt om de syv fete og de syv magre kjør lot han Josef kalde, for at han skulde uttyde hvad drømmen betydde. Hvis et nutidsmenneske vilde spørre en læge om en drøm, vilde lægen snarere forklare den ut fra hvad vedkommende hadde spist og hvorledes hans leie hadde været under søvnen. Det er dog sandsynlig at det ikke er de rent fysiske og de ydre omstændigheter som alene har indflydelse paa drømmene.

Sjælelige tilstande har ganske sikkert ogsaa betydning. Men her er vi inde paa det omraade som vi kalder sjælels natside, og det er endnu saa mørkt og uutforsket at man maa vogte sig vel for at fremsætte gisninger.

„Jeg drømte inat — at der var et lokomotiv med to gloende lanterner som forfulgte mig. Jeg var bare i natdragt, jeg løp og løp, men kom ikke av stedet.”

Saa merkelige ting kan man drømme, som at sengen man ligger i er hængt op i fire snorer mellem husene, og nu — nu styrter man ned —

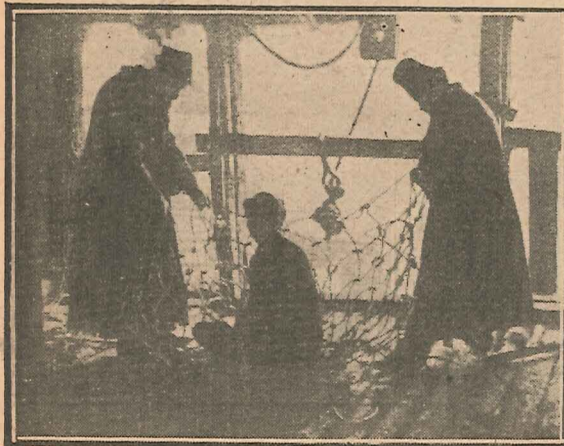
Som en erindring om de dager da munkene bestandig maatte være paa post, eksisterer heiseverkene endnu op til de høiestliggende klostre. Baade mennesker og dyr heises op i et net og det er av en egen spænding naar munkene stanser et øieblik for at samle nye kræfter og passageren da henger i nettet mellem himmel og jord.

øieblik for at samle nye kræfter og passageren da henger i nettet mellem himmel og jord.

Munkerepublikken paa Athosbjerg

—o—

En lang, graa, brun klippe som skyter sig ut i Det ægæiske hav, mørke cypresser mot den hvite himmel og den blaa sjø, røde og gule bygninger der er heftet fast paa kalkklippen, som svalene kliner sit rede mot murene — saaledes er det første billede man faar av munkenes republik paa „Det meget hellige bjerg Athos”. De som faar adgang til at besøke denne republik og vandre mellom dens munker, dens klostre, dens eneboerceller og dens hel-

Luftfarten er overstaat og passageren tas ut av nettet.

lige kapeller, sier at det er som at se et ældgamelt kirkemaleri med dets blanding av realisme og mystik. Det er de samme farver og som paa kirkebilledet figurene trods sine jordiske klær allerede synes rykket bort til en anden verden, saaledes er Athos ogsaa et billede av mennesker som, endnu bundet til jorden, ikke maa ha andre tanker end dem om det hinsides. Derfor maa ikke kjende nogen av jordens glæder, derfor er der her i tusen aar blit læst en aldrig avbrutt messe og i tusen aar har malmklokker og sølvklokker ringt sine aldrig avbrutte lovsanger.

For tusen aar siden, omkring aaret 924, skal det første munkekloster være bygget paa Athos, men længe før bodde her eneboere. Halvøen er som længe før mennesker der vil søke ensomheten. Den er 58 kilometer lang, knapt 9 kilometer bred, den hæver sig steilt over Ægæerhavet og henger bare sammen med det græske fastland ved en smal tange. Her er skoger, klippehuler, kløfter og ældgamle trær, hvor eneboerne kunde finde skjul. I de gamle græske sjømandsfortællinger berettes om at sjøfolk som seilte om halvøen hørte hyl og skrik fra den. Det var de fromme eneboere som kjæmpet mot skogens naturguder, der ikke vilde la sig utdrive. Saa kom klostrene. Det var især munkene fra det østromerske rike, fra Byzans, det nuværende Konstantinopel, som kom hertil. Atanasius, som blev sendt herover sammen med seks andre munkene av keiser Nikephorus, grundla det første av de større klostre, det som nu kaldes „Den hellige Laura”. Det var keiserens tanke selv at bli munk, men saa giftet han sig med en vinskjænkens datter. Hun lot ham myrde og indsatte sin nye mand, armenieren Johan Timiczez, til keiser i Byzanz. Johan lot som sonebot for mordet bygge nye klostre paa Athos og nu fulgte efter ham alle de kommende herskere: Byzanz' keisere, Bulgariens zarere, Serbiens kræler, Moldaus wolwoder med hver sin gave, sit kloster, sit privilegium. De sjeldneste og kostbareste haandskrifter, de helligste relikvier, de skjønneste juveler, malerier og helgenbilleder blev skjænket til Athos, som i aarhundreder blev og endnu tildels er et av de største skatkamre for enhver som vil studere det østromerske rike og oldkirkens historie. Hundre aar omtrent efter de første klostre blev anlagt erklærte den byzantinske keiser Konstantin Dukas at Athos var en fri republik, og denne frihet beholdt den like til vore dager. Under korstogene søkte korsfarere fra de vestlige lande at sette sig fast paa Athos, men de blev fordrevet med samt sin lære, som munkene her erklærte for falsk, og selv da sultan Muhamed II. erobret Byzanz og kaldte den Stambul, bevarte Athos' munkene sin selvstændighet. De anerkjendte den tyrkiske sultan og de betalte ham tribut og han lot dem være ifred. Ogsaa i de uroligste tider, da saracener og andre vandrende og sjøfarende røverfolk plaget Middelhavets kyster, forstod munkene at holde sig fiendene fra livet. Den eneste adgang til halvøen var fra fastlandet og endda var her endnu den smale kanal, som perserkongen Xerxes lot grave for at hans flaaete skulde komme frem, saa adgangen her var let at forsvare. Fra sjøen var ethvert angrep saa at si umulig. Munkene bodde oppe paa sine høie klipper og saa spottene og haanlig ned paa beleirerne. Intet sted paa jorden er mer utilgjengelig end Athos. Man kan nok baade med muldyr og vogn ad uendelige omveier, langs smale, stenete stier naa op til klostrene og klippene med eneboercellerne, men det er besværlig og man har et andet transportmiddel. Nedover de lodrette mure og klipper heises et taug med en kurv, et net eller en slynge i, og naar den besøkende har sat sig i kurven, nettet eller slyngen, trækker munkene til. Det er en svimlende luftreise, især naar munkene en gang imellem stanser for at samle friske kræfter og den besøkende henger mellom himmel og jord, men det er allikevel den bekvemteste maate, og i tusen aar er man ad denne vei kommet til og fra republikken paa det meget hellige Athos. Under krigen mistet Athos sin selvstændighet. Man beskyldte munkene for at forsynne de tyske undervandsbaater med bensin og levnettsmidler, og en fransk-græsk troppestyrke blev sendt derop. Der ligger endnu franske soldater paa Athos. Munkenes fremtidige politiske stilling er endnu ikke blit bestemt, men det er vel sandsynlig at de faar en viss selvstændighet mot at betale skat til Grækenland.

Den som er kommet herop paa Athos, paa muldyr eller trukket op i et taug, faar et av ver-

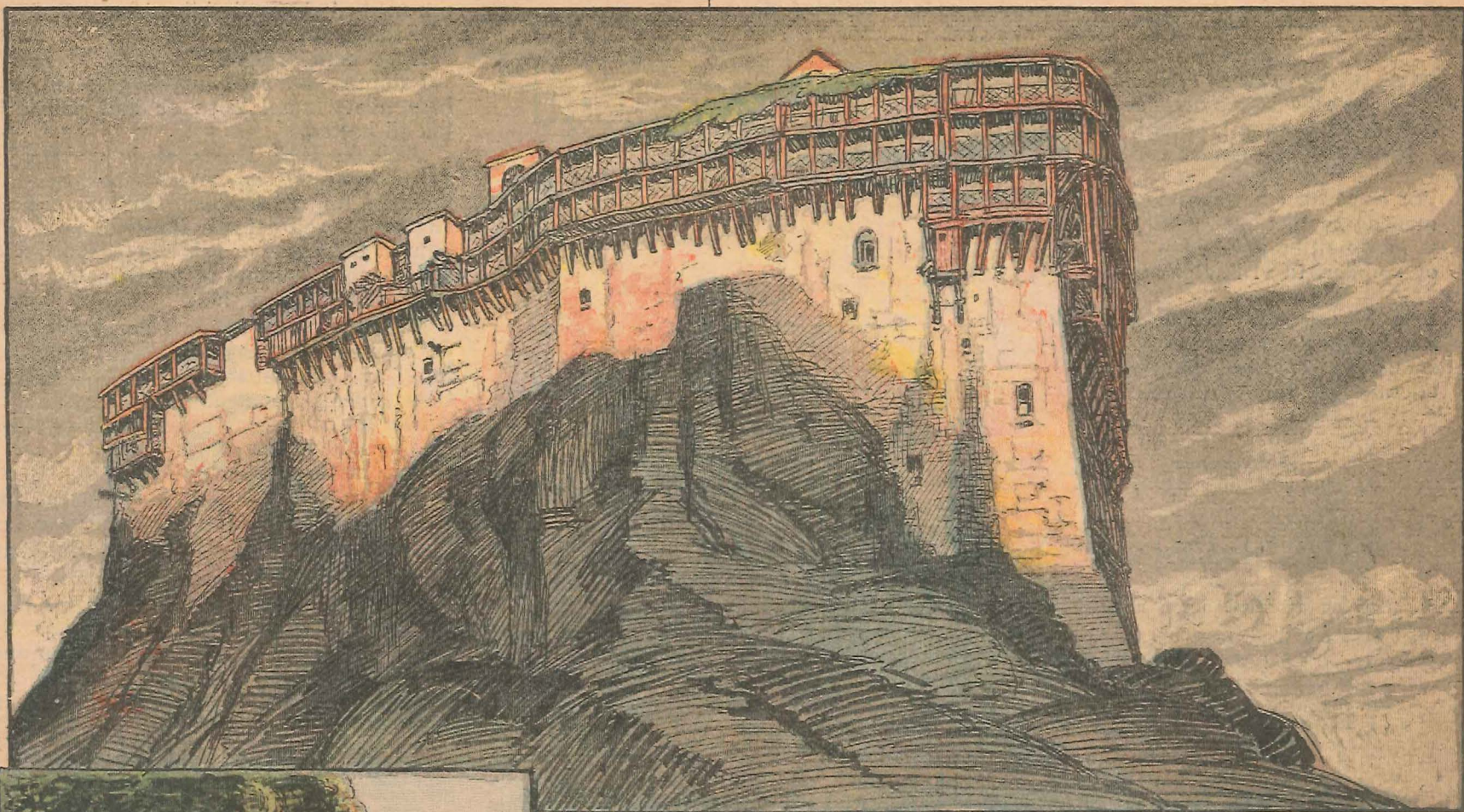
En vaktpost paa Athos. Til den sidste Balkankrigs avslutning i 1913 var Athos under tyrkisk overhøihet, men ved freden mellom Tyrkiet og Grækenland blev Athos græsk. Under fredsforhandlingene laa der baade græske og tyrkiske soldater i klostrene og det er en representant for hver av de to magter, man ser her sammen med munkene. Denne staar i midten, tilhoire staar tyrkeren, tilvenstre grækeren.

dens merkeligste samfund at se. Efter de ældgamle reglementer maa ingen kvinde, ja end ikke en mand med glat ansigt, ei heller noget barn vise sig her, og alle heroppe er skjeggete mænd med langt haar, i brune kutter, med turbaner og nakketøi, med bare ben og sandaler, med lange perlekranser og sølvkrucifikser. Der er ialt tyve klostre og fjorten saakaldte „Skitter”. I klostrene bor munkene i fællesskap, mens „Skitterne” er samlinger av smaahuser, som ligger omkring en fælleskirke med en munk i hvert litet hus. Saa er der desuten flere hundre eneboerceller, og ialt regnet man at der paa Athos i 1914 levde 7000 munkene. Herav er næsten den ene halvdel russere, den anden halvdel grækere, mens bulgarere, serbere og rumænere bare utgjør nogen faa hundre. Hver nation holder sig for sig selv og likesom der i middelalderen her ofte raste frygtelige stridigheter om hvorledes en kirkelig ceremoni skulde utføres, kan det endnu komme til bitre feider mellom dem av nationale grunder. Mest lever munkene av at dyrke jorden og her trives baade vin og korn, mange slags frugter og røtter og der er udmerket honning fra vilde bier. Kvæg maa ikke findes her i republikken. Der er munkene som kopierer de gamle haandskrifter og helgenbilleder, der findes en hel malerskole heroppe og der er andre munkene som er haandverkere og som for sit arbeide faar brød, vin, brænde og honning ved klostrene. Ut over den jord som klostrene eier maa ingen eie fast grund. Al jord er bare laant den som dyrker den. Munkene behøver ikke meget og de faar heller ikke tid til meget arbeide, for næsten bestandig kalder bedeklokkene paa dem og ved de store høitider varer gudstjenestene nat efter nat. Her paa Athos' meget hellige bjerg skulde der bare tænkes paa det andet liv, messen og bønner var det første og sidste, og arbeidet for at kunne leve kunde indskrænkes til at være saa litet at man akkurat fik det nødtørftige ut av det. Bygningene ut mot sjøen er høie, muret sammen med klippen, forankret i denne med utallige balkoner, baaret av indkilte bjelker, med vakttaarn og skyteskaar. De ligger i en firkant, som følger halvøens omrids, og indenfor deres ramme finder man saa de andre klostre, kirken, biblioteket, „Skitterne” og smaahusene. Paa den lavereliggende kyst bor de

Trækirke og kloster nede paa den lavereliggende del av Athos. Her bor i den tjærede og bekede, av aarhundreders brændende sol knastorre træbygning de munkene som ernærer sig av fiskeri.

Det største av klostrene paa Athos: Simonos Petra, opkaldt efter apostelen Simon Petrus og næsten udelukkende bebodd av russisk fødte munkar. Bygningen er klint og ankret fast paa klippen, hvorfra man har en vid utsigt over hele Det ægæiske hav. En mængde balkoner er bygget i murene og avstivet med træstammer.

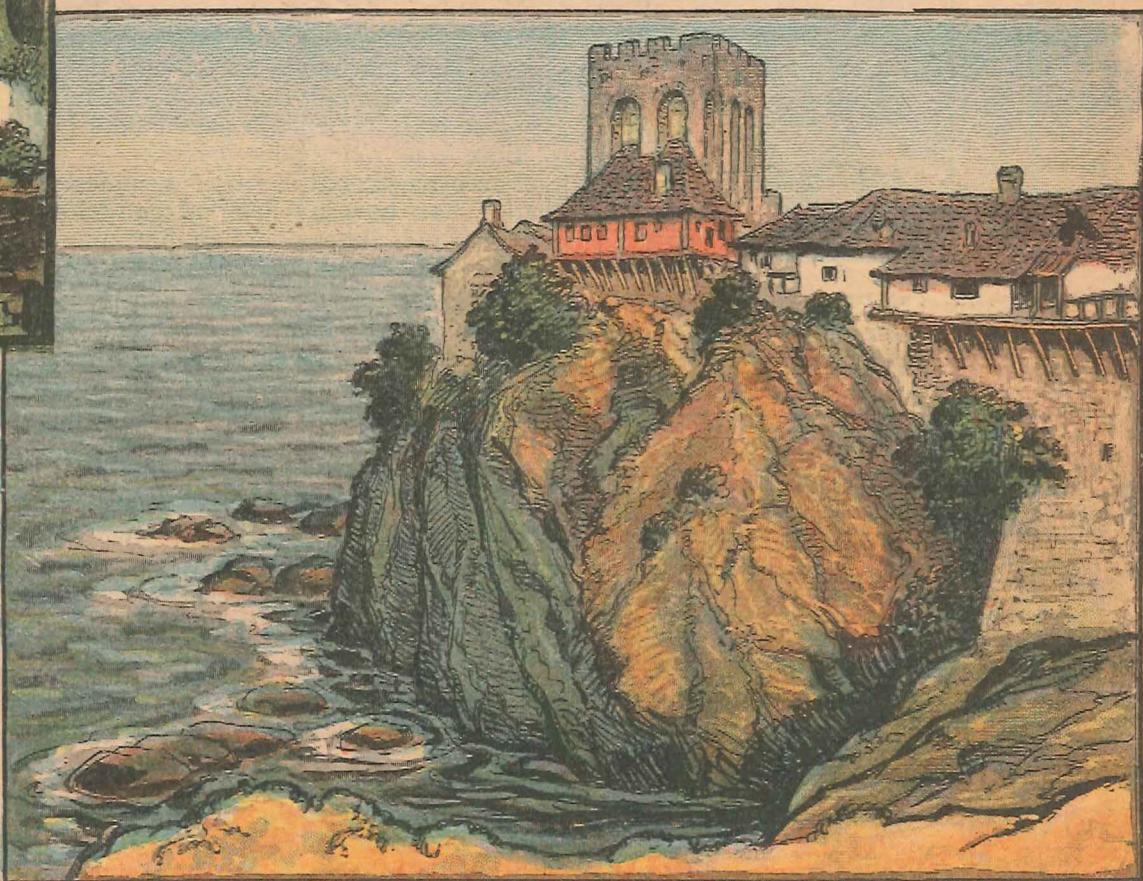
En av de utallige smaakirker paa Athos, indviet til en av den græsk-katolske kirkes helgener. En eneboercelle er klint op til kirken og i cellen bor den munk som skal passe de evig brændende lamper foran helgenens billede.

munker som driver fiskeri. Den hele republik styres av 24 av munkene valgte mænd, som trær sammen til en forsamling „Synaxis”: Den har magt til at raade over republikkens jord og penger og den avgjør de religiøse stridigheter som nu og da kan opkomme, ofte om spørsmåal som det er vanskelig for andre at forstaa. Det er for øieblikket russerne som har den største indflydelse paa Athos, de har bygget, plantet, opdyrket nye jordstrækninger og har tilført republikken ny energi, men man klager over at den kunst de har indført i malingen av helgenbilleder er for moderne i sammenligning med den som dyrkedes her i tusen aar. Mange av de gamle kostelige skatter skal ogsaa være bragt bort til museer og biblioteker, men allikevel, endnu findes der en rigdom av manuskripter

og kunstarbeider og selv den store tilgang av russiske elementer har ikke formaadd at forandre stort paa dette menneskesamfunds gamle præg. Et besøk her er som at styrte sig ned gjennom en ti aarhundreder dyp brønd. Paa dens bund finder man en liten verden der ser ut som den middelalderens og oldtidens malere fortæller os om paa de gamle træmalier: Kirker med blaa og grønne og gyldne kupler, munkar i bøn, helgener med hænder opstrakt til velsignelse og klok-

ker som ustanselig ringer sin sølvklang ut over brungraa klipper og et indigoblaa hav. Det hele synes paa samme tid saa uvirkelig og dog saa realistisk. Man finder det i levende live paa Athosbjerget i Det ægæiske hav, det bestandige maal hvert aar for tusener av pilgrimmar fra hele den græsk-katolske verden.

—O—O—O—

Lauraklostret, det ældste av alle klostrene paa Athos, grundlagt for næsten tusen aar siden. I taarnet her findes munkenes arsenal og herfra blev der i svundne tider holdt utkik over sjøen efter arabiske sjørøvere og andre ufredsfolk, som bestandig truet munkene.

Smaakryp.

Sæt, at man var en edderkop og skulde sitte og spinde, det var ei morsomt, skjönt, maaske den sitter og spinner for hende!

For ogsaa den har maaske en brud, maa ogsaa til huset samle, vi andre sitter jo likedan og spinner, til vi blir gamle!

Selv om man var en edderkop, saa kunde det være værre, smaa kryp er vi dog likegodt allesammen for Vorherre!

B. J.

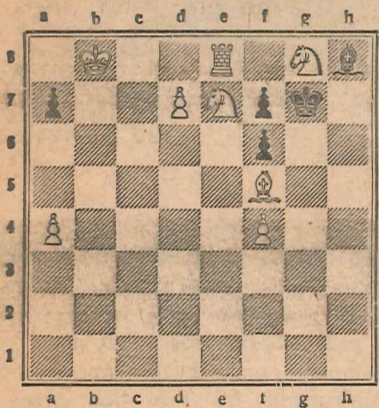
Litt hodebrud.

Løsning av schakoppgave nr. 1857.

1. L b 5 - c 6, L x L, 2. d 4 - d 5.
1. . . . . , b 7 x L, 2. D e 6 - c 4.

Løsning av schakoppgave nr. 1858.

1. S g 4 - f 6.

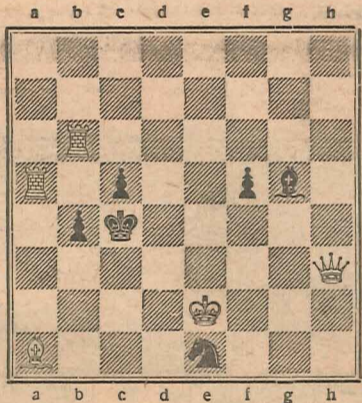

Schakoppgave nr. 1860.
Av V. Holst, København. (D. Wochenschach 1913.)
Sort: K, L, 3 B = 5 br.
Hvit: K, T, 2 S, L, 3 B = 8 br.
Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1861.

Av W. Maszmann, Preetz. (D. Wochenschach 1919.)

Sort: K, S, L, 3 B = 6 br.
Hvit: K, D, 2 T, L = 5 br.
Hvit gjør mat i 2 træk.

Beregningsoppgaver.

Hvilken brøk lar sig finde efter følgende oplysninger: Tæller og nævner utgjør som sum tallet 22. Adderer man tallet 1 saavel til tæller som til nævner, saa er værdien av den nydannede brøk = 1/2

2. Let trecifret tal er summen av de første og det tredje ciffer lik det midterste, og produktet av de to første er 6 ganger saa stort som produktet av de to sidste. Hvilket er tallet?

Gadespørsmål.

Hvilke to elvenavner blir damefornavn, naar deres første bokstav fjernes?

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.:

I	S	A	R
S	O	L	O
A	L	M	A
P	O	A	R

Løsning av beregningsoppgavene i forr. nr.:

1. 4 kroner og 50 øre.

2. Man begynder da alltid ved den som følger efter den i forveien utpekte person. Er dette f. eks. den syvende, begynder man at tælle ved den ottende.

Trylletrekant.

Istedentor tallene i denne trekant skal anbringes bokstaver slik at de vandrette rader kommer til at indeholde de samme ord som de lodrette. Ordene har følgende betydning:

1. Et brettspill.
2. Hovedstaden i det gamle Abyssinien.
3. Et instrument som maaler skibenes hurtighet.
4. En egyptisk guddom.
5. En bokstav.

1	2	3	4	2
2	5	6	2	
3	6	7		
4	2			
2				

Reddet.

Fortælling fra gamle dager av J. S.

Det var med fortvilelse i sindet at student Peder Maasnæs fra diligencens luk, hvor han for en billig penge og mot at hjelpe til med paa- og avlastning hadde erhvervet sig en beskjeden plads, saa utover sin fødebygd.

Der laa det grevelig slot med kobbertaket glødende i solnedgangen, der kirken og derborte den graa, uanselige gaard hvor hans liv nu skulde leves. „Saa faar du komme hjem og bli bonde, vi har knapt nok raad til at hjelpe os selv, men med en billig mand til vilde vi faa mere gjort og tjent —” det var farens besked i et brev han hadde faat klokkeren til at prente.

Bli bonde igjen — kanskje tillike en halvstudert kvaksalver, en „klok” mand. Eller en ny Erasmus Montanus, som skulde sitte og høre paa al den dumheten med husraad og urter og bli ledd ut hvis han mente noget andet.

Peder Maasnæs sukket og det bare fordi hans velgjører kjøbmand Eskildsen var gaat saa hastig bort at han ikke som lovet hadde faat tid til at betænke ham i sit testamente.

Ak, ja — og nu paa fattigplads paa diligencen uten en daler i lommen. Og der den hjemlige gaard, hvor han skulde være karl.

Diligencen rumlet videre. Han var nu eneste passager. Med et gjaldende hornsignal klapret den ind i den lille landsbys eneste gate og stanset utenfor versthuset, som ogsaa var postaapneri.

Han grep sin vadsæk, den var tung av tykke bøker, — og gik bortover mot sit hjem. Han gik hurtig for ikke at faa nærgaaende spørsmål. Brillene hadde han in stinktmaessig tat av. De passet ikke her.

Bare hans mor hadde levet — Faren hadde bliit saa trist og indesluttet, hadde han hørt og den halvgamle søsteren var nok ikke videre munter hun heller, læser som hun var bliit.

Litt borte paa veien hørte han lyden av hovslag og satte hastig brillene paa næsen. Ganske riktig, det var greven og en rideknekt som kom ridende. Peder Maasnæs traadte langt tilbake med hatten i haanden.

Greven stanset og nikket naadig, idet han førte en finger op til sin hat.

„Hvad! Har man den unge doktor medicinæ paa hjemlige trakter? Velkommen skal han være her hvor det er saa langt til lægen. Han bedes hilse sin arbeidsomme far —”

Saa red han videre. Men med stor forundring hadde folk været vidne til denne store ære, at greven stanset og hilste Peder Maasnæs velkommen hjem. Det var likesom de selv følte sig beæret.

Det hadde virkelig ogsaa opmuntret Peder Maasnæs endel, han visste godt at folk hadde set det og den grevelige naad hadde med ett hævet ham dit op hvor han følte han hørte hjemme. Desuten var det en god begyndelse at komme hjem til fa-

ren med en personlig hilsen fra grev Svane til Svaneholm.

Atter kom brillene av. I døren stod søsteren — graa og styg. Hun hilste knapt igjen da han paa byvis tok til hatten.

„Tak din Gud, Peder, at du undslap fra det Sodoma og Gomorra derinde og at du kom fri for det syndens stadium. Sender Herren os velfortjente tugtelser som sygdom er det ikke vor sak at undfly straffen ved at søke doktor og medicin og anden syndighet,” messet hun.

Peder gik forbi hende uten at svare. Inde i stuen laa faren og sov. Luften var tung av matdunster og menneskesved. Over gruen hang strømper til tørk.

Han lot døren staa aopen. Halvveis som en sky stod luften ut.

Den gamle vaaknet. „Luk døren, for —” han stanset forskrækket, det var kanskje Anna Sofie.

Han vendte paa sig. Naa, det var Peder, studentersønnen.

„Er det en maate at komme hjem paa? Og slippe al varmen ut for folk. Luk døren, gut. Her er det mig som bestemmer, forstaaer du?”

Peder lukket døren. Nu var han kommet hjem.

„Goddag, far.” Faren mumlet noget, reiste sig og sa giftig:

„Saa du skal bli bonde igjen, du. Saa det gik ikke med studeringen og friheten og Eskildsen, som fanden tok og hentet litt for hurtig —”

Peder saa sig om. „Hvor skal jeg —?” „Hi — hi, du faa ta til takke ovenpaa fjøset, der laa vor forrige gaardsgut og der er det godt og varmt —”

Peder gjøs. Det lille rummet med den utaalelige stank nedenfra.

Faren saa det og fortsatte: „Han blev næsten mat bare av lugten, sa han altid. Han gik igaar.”

Peder svarte ikke, han var for motfalden.

„Er du sulten, saa staa der surmelk og poteter og en ølskvæt finder du vist inde i mit soveværelse. Litt surt er det, men det glir vel ned, hvis du er tørst.”

Peder takket og gav sig ikast med maten. Han la merke til at faren gik med en finger indtullet og fik en ide.

„Hvad feiler fingeren din, far?” spurte han.

„Der er verk i den,” kom det mutte svar. „Faar jeg se?”

Den gamle blev blidere. Sønnen var jo lærd. En kunde kanskje spare de pengene en læge vilde koste.

Peder gjættet hans tanker og mens faren viklet nogen skitne filler av fingeren, fortsatte han:

„Greven bad mig hilse min strævsomme far —”

Den gamle stanset og stirret paa ham med aopen mund.

„— Jeg traf ham oppe ved smien og saa stanset han hesten og vi fik os en rigtig hyggelig, liten passiar.”

„Var der nogen som saa det?” spurte den gamle mistroisk.

„Ja, flere, en 20—30 mennesker, deriblandt smedens Ane og postaapneren.” Til trods for at Anna Sofie netop traadte ind utbrøt faren:

„Det var fanden!” Og før hun fik sagt et straffens ord, sa han: „Du faar flytte over paa fjøsloftet, du Anna Sofie.”

„Aldrig.”

„Jo, og det alt idag. Det er slet ikke sikkert at ikke greven kommer herover for

at hilse paa Peder og vi kan ikke vise hans naade op paa fjøsloftet."

Dermed var det avgjort, trods Anna Sofie trak mundvikene ned.

I fingeren fandt Peder en liten flis, som han trak ut med en pincet, hvorefter han vasket saaret godt og la en forbindelse paa

„Om etpar dage er den bra igjen."

Faren hadde iagttat ham med en slags beundrende ærefrygt.

„Vil du ha en dram, Peder?"

„Ja, tak," svarte sønnen.

Peder Maasnæs var akkurat blitt det han hatet mest: mirakelmanden. Hverken bonde eller doktor, men et væsen til hvem man kom med sine ekle, skidne saar, sine sorte ben, sin rædsel for luft og vand, sin mistro og sin smaalighet.

Og han hjalp dem alle saa godt han formaadde og hadde den tvilsomme glæde at hans ry bredte sig utover hele sognet, ja, like til nabosognene.

Paa grundlag av hvad han hadde lært — og det viste sig at være ikke saa litet — foretok han en gang imellem operative innsnit og da han brukte sin forstand og sine medfødte evner lykkedes hans forsøk altid, takket være et udmerket instrumentskrin og den pinligste renslighet.

Dagene gik.

Peder hjalp til paa gaarden saa godt han kunde, men han forstod paa faren at han ikke var videre dygtig landmand.

En forfærdelig længsel etter byen og studierne naget ham og desuten var det Meta, hans lille solstraale, som han elsket saa høit og som gik derinde og graat og længtet etter ham. Hun hadde lovet at vente trods han ikke hadde bedt hende om det. Vente? Ak, paa hvad? Det var alt sammen til ingen nytte.

Ofte gik han ned til elven og sat og stirret ned i den. Det hændte at han syntes at den eneste løsning paa hans ødelagte liv var at kaste sig ut der hvor det var dypest. Helst med en gang. Før han var blitt for sløv til at gjøre det.

Men hver gang tanken gik i den retning syntes han tydelig at han saa hendes speilbillede i den blanke vandflate.

Sommeren gik og det begyndte at bli høstkoldt. Markens arbeide var gjort, nu skulde slettene sove vinterens søvn og menneskene gik ind i sine huse for at gaa stormene og kulden imøte.

Det var nat.

Alle lys i den lille landsby var slukket, undtagen hans. Han sat bøiet over en bok i skjæret fra staldløgten.

Han lyttet. Han hørte lyden av en vogn langt borte. Nu dreide den av fra landsbygaten.

„Den skal hit," mumlet han, reiste sig og grep løgten for at gaa den imøte.

Han saa en mand ride med en fakkel foran en vogn, som syntes at ha stor hast. Det var grevens maate at kjøre paa i de mørke nætter.

„Hallo," ropte han og svang løgten. „Stans dernede, der kan bedst vendes. Er det mig som søkes?"

„Er det doktoren?"

„Ja," ropte han glad over spørsmålet form.

„Greven ber Dem komme straks. Hans datter komtesse Elisabeth er blitt pludselig syk."

„Vend vognen," ropte han, „jeg kommer straks," og han skyndte sig ind etter medicinskrinet, kastet en kappe om sig og et øieblik etter bar det avsted mot Svanholm saa det gjaldet mot den frosne jord.

Greven ilte ham imøte med utstrakt

Maasnæs satte sig ved sengen, tok komtessens haand i sin, følte paa pulsen, mens greven spændt iagttok ham.

„Her er ingen tid at spille, grev Svane," sa Maasnæs dæmpet.

„Komtesse har høi feber og hvis jeg ikke tar meget feil er der en byld i halsen, som hindrer aandedrættet. Bylden maa fjernes straks, for faar den lov til at vokse det aller mindste, saa — ja —"

„Saa kvæles hun," mumlet greven likblek.

Peder Maasnæs nikket.

„Kan De?" spurte greven aandeløs.

Den unge bonde aapnet allerede sin instrumentkasse og sa:

„Der er ikke spørsmål om jeg kan. Jeg maa, Deres naade."

Den pipende stønnen blev voldsommere.

„Bred et rent lagen over det store bord. Stil lysene paa hver side av komtessens hode. Grev Svane, hjelp mig at bære Deres datter derover. Varmt vand," forordnet han.

Alt blev nøie overholdt og uten et øiebliks nølen valgte han mellom sine instrumenter. Saa vendte han sig mot greven.

„Har De kraft til at bli her og holde komtessens hender?" spurte han og saa alvorlig paa ham.

Grev Svane nikket, grep den sykes hender mellom sine og begyndte at tale milde og beroligende ord til hende, likesom til et litet barn som for første gang skal ha en tand trukket ut.

Med et usvigelig instinkt arbeidet Peder Maasnæs. Allerede ved det første innsnit saa han som en lettelse gli over komtessens ansigt. Bylden var fundet, der var allerede friere aandedræt.

„Det gaar godt," hvisket han opmuntrende. En halv time etter var den unge pike forbundet og bragt iseng. Befriidd smilte hun til sin far og til den unge mand, tale kunde hun ikke, men man kunde læse i hendes øine hvor lettet og veltipas hun alle rede følte sig. Da Peder Maasnæs paany tok hendes puls, saa han fornøid op.

„Det er iorden, Deres naade," sa han og reiste sig for at gaa.

„Peder Maasnæs," sa greven og grep begge hans hender, „De har evner til at kunne bli en stor læge. Jeg tror Deres hu staar til det. Har jeg ret?"

Den unge mand nikket.

„De skal allerede dette semester til byen. Jeg skal ikke slippe Dem avsyne før De har naadd Deres maal. Her, ved min datters sykeleie lover jeg Dem det. For Elisabeths skyld, som De har git mig tilbake."

Tankesprog.

Den bedste prest er hjertet; den bedste lærer er tiden; den bedste bok er verden; den bedste ven er Gud.

Igaar er din fortid; idag er din fremtid; imorgen er en hemmelighet.

En interessert tilskuer. Efter fotografi.

Hvad er det som i saa høi grad vækker strudsefars nysgjerrighet? Er det dyrepasseren som er i farvandet med en særlig delikat frokostret i matspannet? Eller er det bare synet av fotografen som faar dyret til at strække hals og se saa forbausset ut? Noget meget spændende maa det ihvertfald være, efter det overraskende, næsten maapende uttrykk som saa pudsig er bil foreviget paa denne sjeldne fotografiske plate.

haand. Han var blek og saa fortvilet ut.

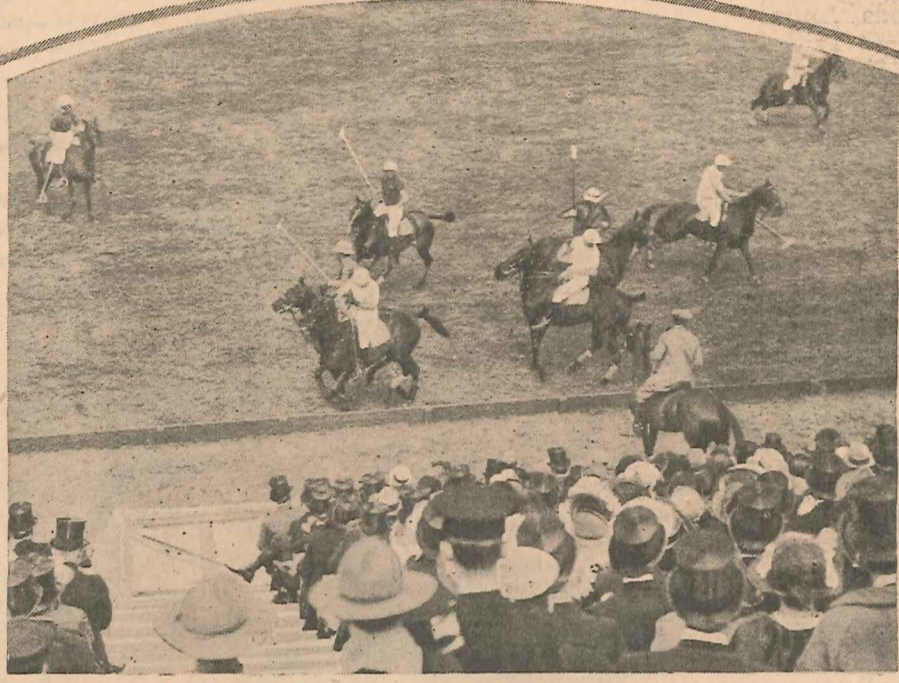
„Tak fordi De kom," sa han og førte ham gjennom flere pragtfulde værelser, opover en trap og ind i et femkantet taarnværelse, som laa i dæmpet belysning. Han kunde saavidt skimte den brede himmelseng, hvor en kvinde laa og stønnet av smerte.

„Mere lys," sa Peder Maasnæs med en rolig myndighet som beroliget greven.

Den syke stønnet med en pipende bilyd. Etpar tjenere kom ind med tændte kandelabre.

En stor, engelsk sportsdag.

Den som vil lære det engelske folk rigtig at kjende, den som vil skue ind i dets sjæl skal betragte og studere det paa en av de store sportsdager. Det er det samme om det er den dag da Cambridge ror mot Oxford, da det store væddeløb Royal Ascots løpes, da to berømte fotballklubber spiller, eller da Amerikas og Englands polospillere tilhest utkjemper en match, — man faar paa en slik dag mer at vite om englænderne end ellers gjen-nem et langt ophold blandt dem. Englænderne er det folk i nutiden som længst har drevet sport, den sitter dem i blodet, de vilde aldrig kunne undvære den, og den fylder en meget stor del av folkets liv. Da engelske soldater skulde storme Vimy-høiden under krigen sparket de en fotball foran sig, og da Henley-regattaen i 1917 skulde finde sted, krævet den offent-

Engelske og amerikanske gentlemenryttere spiller polo tilhest paa sletten ved Hurlingham. Det er for øieblikket den fornemste sport i det sportsglade England, ti det forutsetter ikke bare en enorm træning, men ogsaa at spilleren er en fin rytter, som i aarevis har tumlet hester under sig. Dette er en sport for de faa og utvalgte, ikke for enhver som har lyst. Amerikanerne er de helt hvitklædte ryttere. De vandt elegant den store match med 11 partier mot 4.

lige mening at to berømte roere som var soldater skulde faa permission. Det faldt alle saa naturlig et krav. Millionæren og slotseieren, den lille handelsmand og arbeideren, „De øverste 400” og hele den navnløse vrimlende masse som utgjør de brede lag, alle har samme dype sportsbegeistring, og heri vil man kanskje finde forklaringen paa meget i Englands historie og folkets karakter. Det er denne sport som har git nationen den seige utholdenhet, dens mod til at vaage enhver kamp og dog klogelig veie chancene, dens friske livssyn, dens evne til at holde sig i likevegt, det vi kalder flegma — og ikke mindst dens virkelig demokratiske sans. Det er etpar folkelivsbilleder fra en saadan stor engelsk sportsdag man her ser.

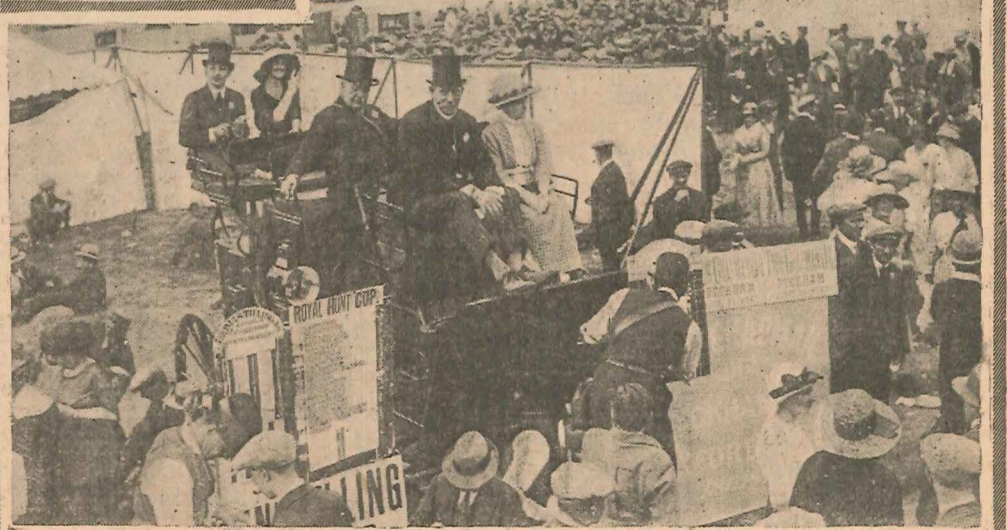
Paa veien ut til en engelsk sportsplads møter man mange slags godfolk. Alt hvad der i London findes av spaende, tiggende og gjøglende medborgere synes at ha sat sportspladsenes publikum stevne her paa landeveiene og græsplænene. Etpar shilling maa der vel være at tjene paa en slik dag. Se bare her. Tilvenstre staar en noget falmet sirkusklovn og tilbyr et nummer paa sin harmonika og tilhøre staar en gammel zigoinerske og spaar en al livets fred og lykke for 50 øre.

En konge og en tronfølger er mellem gjestene ved den store match. Tilvenstre staar kong Alfonso av Spanien. Han vender sig litt forbauset om. „Deres majestæt, en plate!” sier fotografen. Tilhøre ser man Englands tronfølger. Avisene vil dagen efter gi en meget nøie beskrivelse av hans smil. Englænderne synes det ei saa uførligelig. Begge er meget sportskyndige og begge er umaa-delig populære i England.

„Bobby” hviler sig, røker sin pipe og faar sig en kaffetaar. Der er ingen politikonstabel i verden som „Bobby”. Londons „policeman”. Han regjerer som den bedste, den klokeste og den hensynfuldste konge over Londons gater, han er uførligelig i sine tusen tjenester, men mest vidunderlig er han naar han skal holde kanske etpar hundre tusen mennesker i god orden og indenfor en skrapelig snor. Da viser det sig bedst hvor baade avholdt og lystret han er. Ingen opponerer mot Bobbys avgjørelse.

Paa tusen forskjellige kjøretøier kommer londonerne ut til sportspladsen. Frugthandleren kommer paa sin æselvogn, den unge mand paa sin cykkel, kolonialkjøbmanden og slagteren og bakeren med sin vogn med den søndagspuddede hest foran, men den fornemme engländer med sin „coach”. Naturligvis, det vrimler og myldrer ogsaa med automobiler, men „coachen” med de fire hester er ikke forsvundet som den maleriske „Hansom Cab” er, og enhver engelsk gentleman, som respekterer sig selv og traditionene, kommer alltid paa toppen av sin vogn og med tømme i haanden.

Parlamentet var en større hytte med tak av palmeblader. Der var stillet frem etpar bænker til medlemmene og kongen satte sig paa en stol. Han var barbert og bar floschat.

Kong Thakambau i Stillehavet.

Det er femti aar siden at denne begivenhet fandt sted, men den erindres endnu i Australiens historie og man smiler ved tanken om hvorledes en vild mand lærte europæerne politisk moral.

I begyndelsen av forrige aarhundre var det ikke lutter hædersmænd som bebodde Australien. England hadde længe brukt Ny Zeeland som straffekoloni og adskillige av de deporterte var kommet over til det australske fastland, og siden hadde der jo blandt guldgraverne været folk som ikke var helt anbefalelsesverdige. Kort sagt, baade i byene og ute i den saakaldte „Bush” paa det tyndt befolkede land levde adskillige tusen røvere og andre forbrydere. Det var vanskelig for politiet at faa grepet og straffet alle lovovertrædere, men fik man en var der ikke langt til galgen. Naar jorden begynde at bli het under føttene paa nogen av disse folk søkte de bort til øene ute i Stillehavet, og paa den maate var det at Fidjiøene første gang fik besøk av hvite mænd i større antal.

De første nybyggere gik det ikke godt. Øenes konge var en kjæmpestor polynesiske høvding som het Thakambau, og da man førte etpar av de hvite mænd frem for ham lot han dem gaa i gryten. Han var en lidenskabelig kannibal og han spiste sine gjester. De næste som kom blev spist av hans undersaatte. Men da han indsa at han allikevel vilde staa sig bedst paa at holde fred med de hvite mænd, gav han ordre til ikke oftere at dræpe dem, og resultatene blev at der i slutningen av tyverne var samlet ikke saa faa av dem paa øene. Der kom ogsaa nogen missionærer derover og i 1855 lot kong Thakambau sig omvende til kristendommen. Han befalte alle sine, omtrent 100.000 undersaatte, at gjøre det samme; de lovte det, men de blev ialfald ikke kristne i gjerning. Menneskeæteriet florerte stadig, og naar de hvite mænd kom ut paa landet eller omkring paa andre øer end den Viti Levu, hvor kong Thakambau bodde og holdt hof, saa de med en viss hemmelig gru dynger av knokler, hvis oprindelse de ikke kunde tvile om. Paa Viti Levu selv sørget man ialfald for at faa alt som kunde røbe menneskeæteriet avveien, men omkring i landsbyene stod endnu de pæler til hvilke ofrene i sin tid hadde været bundet, og disse pæler talte sit eget sprog.

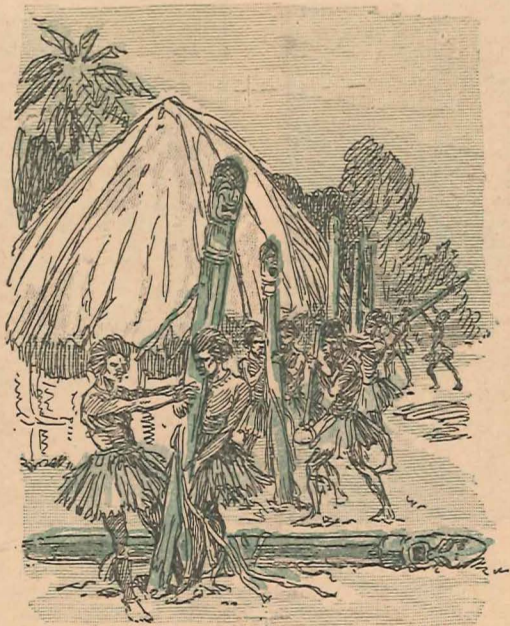
Kong Thakambau var en ung mand da australierne kom til øene. Han gik da endnu med en let dragt av palmeblade, dyreskind, straa og muslingskaller, og i sit røde, krusede haar bar han et diadem av haifisktænder. Eftersom han blev ældre søkte han imidlertid at efterligne de hvite, han fik europæiske klær, han fik skjorte og snipper, han fik ringer paa fingrene og han fik en floschat. Strømper og støvler kunde han derimot ikke taale at bære og han vedblev til sine dages ende at gaa med bare ben. For yderligere at til-

egne sig civilisationen tok han etpar hvite mænd som raadgivere, og da han hadde hørt at dronning Victoria av England, som han kaldte sin kusine, hadde en lovgivende forsamling der blev kaldt et parlament, befalte han den ene av sine hvite raadgivere, en mand som het Burt, at sammenkalde et lignende. Burt skilte sig fra denne opgave ved at indkalde henimot tyve av øenes hvite mænd til at avgi møte i februar maaned 1872 i hovedstaden Levuka. De møtte ogsaa. Parlamentet var en større hytte med tak av palmeblader, der var lagt straa-matter paa gulvet, der var hængt røde gardiner for vinduene og der var stillet etpar bænker frem til medlemmene. Kong Thakambau satte sig paa en stol og beholdt sin floschat paa, mens medlemmene blottet sine hoder og Burt gik utenfor hytten og avfyrte sit gevær i luften som tegn paa at Fidjiøenes første lovgivende forsamling var bli aapnet.

Forhandlingene i dette første parlament blev ikke lange. Man valgte en irlænder, Patrick Brougham, til at aapne møtet og han gjorde det ved at la alle medlemmene sverge troskaps-

eden til kongen. Derpaa valgte man en anden irlænder, Mr. Butters, til parlamentets formand. Der gik flere rygter om Butters fortid over paa det australske fastland, og faktisk var det at der kunde sies baade det ene og det andet om ham, men man hadde ikke raad til at være kræsen og forresten indsa man at der var flere som hadde mørke pletter i sit liv. Butters viste sig forresten som en god parlamentariker, han fik vedtatt en forfatning som kongen skrev under paa og han fik vedtatt en skattelov, en toldlov og endel andre lover. Fidjiøene var indtraadt i de konstitutionelle staters række, og da øene var frugtbare og laa paa et gunstig sted i Stillehavet, hvorfra der let kunde etableres seilas over til Australien, Ny Zeeland og San Francisco i Kalifornien, kunde man haabe paa at denne stat virkelig hadde en fremtid for sig. Rygtene om den nye stats grundleggelse bredte sig saa sterkt i Australien at der snart kom henvend etpar hundre nybyggere til derfra.

Det var denne nye tilvekst som bevirket den første parlamentariske konflikt mellem kongen og folket. Nybyggerne vilde ikke høre tale om at betale skat. Hvis kongen vilde ha skat kunde han opkræve den hos sine polynesiske undersaatte, men av hvite mænd fik han den ikke. Disse forhenværende guldgraver, faarehyrder og diligencerøvere hadde aldrig betalt skat før og det kunde heller ikke falde dem ind at skatte til en tidligere menneskeæter. Dertil kom nu noget andet. En av de indfødte høvdinger var bli slaat ihjel av en hvit mand og kongen og hans minister Burt forlangte at han skulde straffes som enhver anden forbryder. Drapsmanden barrikerede sig i sin tømmerhytte og de andre hvite mænd holdt

De gamle pæler, ved hvilke menneskeslagtingene tidligere hadde fundet sted, blev atter plantet foran parlamentet.

hemmelig med ham og negtet at være med paa at arrestere ham. I Australien hadde man aldrig gjort saa mange ophævelser over et mord og at man slog ihjel en australneger fik man aldrig ubehageligheter for. Kongen blev vred, men det hjalp ikke og ministeriet Burt truet med at gaa av, men det hjalp heller ikke og da man sammenkalde parlamentet møtte ikke en eneste av medlemmene.

Da var det at polynesianen Thakambau beslutet at lære sine hvite undersaatte politisk moral paa en eftertrykkelig maate.

Paa samme nat lot kong Thakambau alle parlamentsmedlemmer gripe og hensætte i en hytte som blev bevogtet av indfødte. Derpaa lot han de gamle pæler, ved hvilke menneskeslagtingene før hadde fundet sted, rykke op og øie paa pælene. Derpaa blev de ført ind i hytten, hvor kong Thakambau sat paa sin stol, men det var ikke Thakambau med snip, diplomat og floschat. Det var ikke den kristne høvding, men den blodtørstige kannibal med skjørt av straa, med haifisktænder i haaret og med kølle i haanden, som viste sig for dem og han holdt nu en kort tale, i hvilken han sa, at saaledes som de hvite mænd vilde

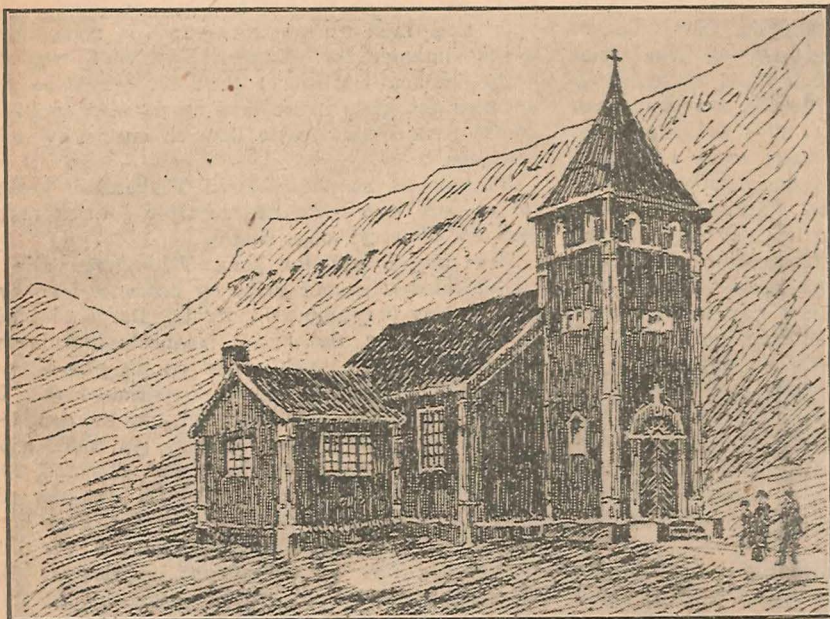

Ved morgengry lot kongen parlamentets medlemmer gripe av sine krigere og med magt føre frem for sig.

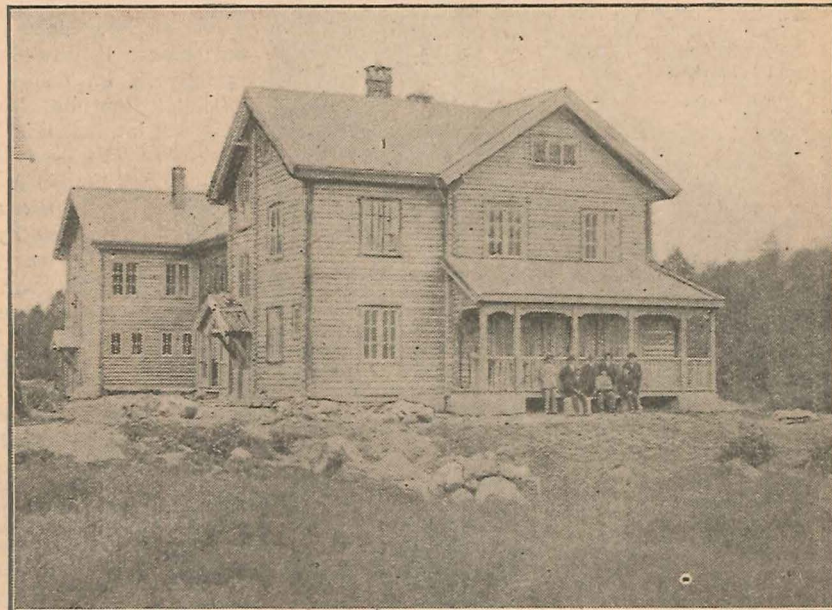
ha det paa øen, saaledes vilde han det ikke. Der skulde være likhet for alle, der skulde betales skat av alle og naar en mand hadde begaaet en forbrydelse skulde han ogsaa straffes, enten han var hvit eller brun i huden. Vilde de hvite mænd ikke det — og det vilde de jo ikke — saa var det bedst at man vendte tilbake til forholdene som de hadde været i gamle dager, saa var det bedst at man avskaffet baade kristendommen og parlamentarismen og da kunde man ogsaa vende tilbake til menneskeæteriet. Der var endnu adskillige paa øene som ikke vilde ha noget imot det.

Det løp de hvite mænd koldt nedover ryggen. De husket paa de røde pæler de hadde set utenfor hytten og de blev ikke bedre tilmode da de nu saa henvend et snees av de indfødte høvdinger stille sig bak kongens stol. Naar alt kom til alt saa var man jo i stort mindretal paa øen og man visste at man saa ofte hadde forurettet de indfødte at disse saa paa alle hvite mænd med vrede. Kongen kunde altsaa stole paa de indfødte og hvem kunde vite om han ikke gjorde alvor av sin trusel. Han saa vild nok ut til det som han sat deroppe i sin gamle dragt. Parlamentsmedlemmene saa paa hverandre og blev stiltiende enig om at bøie sig. De nikket til Butters og denne reiste sig og erklærte at herefter skulde lovene bli fulgt. Saa blev møtet hævet, parlamentets medlemmer gik hjem, idet de endnu engang kikket bort paa de uhyggelige pæler, og i den følgende tid blev ikke bare skattene betalt og den hvite drapsmand utlevert, men man gik ogsaa med paa at indstifte en domstol som kom til at bestaa av to hvite mænd og en indfødt høvding. Derpaa forsvandt pælene og kong Thakambau tok igjen sine europæiske klær paa.

Fidjiøene kom bare til at bestaa etpar aar som konstitutionel stat, for i 1874 solgte kong Thakambau hele sit rike med baade hvite, brune og rødbrune undersaatte til England, som nu regjerer øene med en guvernør og et raad paa ti mand.

Den nordligste kirke i verden er den norske kirke paa Spitsbergen som blev indviet 28. august sidstleden. Den er opført paa bekostning av Store Norske Spitsbergen Kulkompani og ligger i Long Year City ved Advent Bay. Den arktiske nybyggerby er anlagt mellem to mægtige kul-fjeld, og her staar kirken i fonden av brede hovedgate. Kirken rummer 200 mennesker. I sideskibet er indrettet en læsesal. Kirken blev indviet ved prof. ved Menighetsfakultetet Sverdrup.

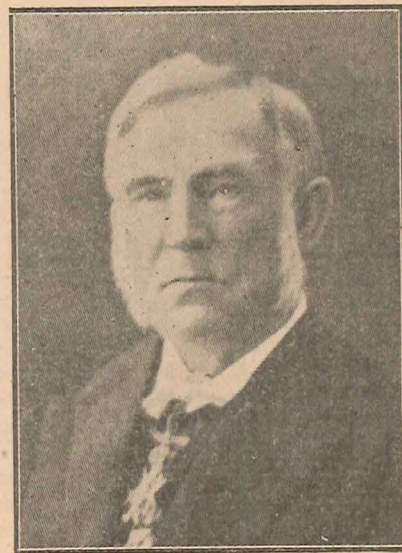
Gamleheimen i Gol, Hallingdal, som nu er færdig til bruk slutter sig paa en værdig maate til de andre gamle hjem man efterhaanden har faaet istand i de hallingdalske bygder. Det er et meget tiltalende anlæg som kommer paa halvandet hundre tusen kroner. Den anseelige bygning har en vakker beliggenhet og gir god plads for 42 mennesker. Den er paa 2½ etage og særdeles pent og praktisk indredet. Ark. O. Stein har git tegningen til den. — Fot. Ødegaard.

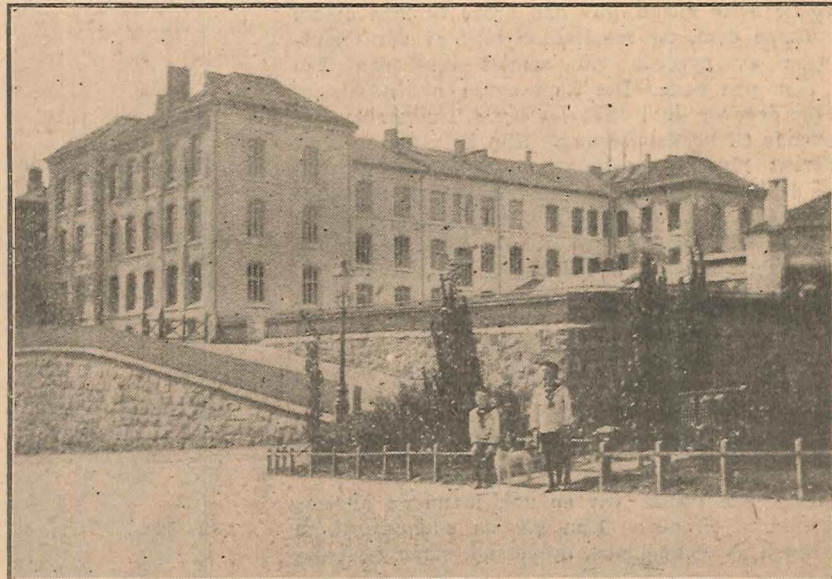
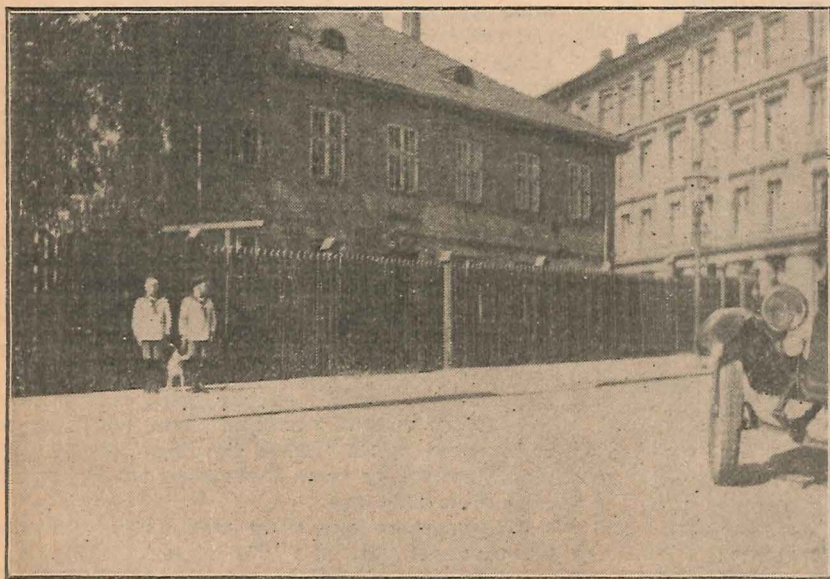
Kunstmaler Dørnberger som skjøt paa sin vordende svigersøn og er blit sigtet for forsøk paa drap. Saken har selvsagt vakt den største sensation og dens behandling og utfald ved lagmandsretten imøteses med megen spænding.

„Dronning Draga”, en film om varietetjernen paa Serbiens trone. Saa heter det sensations-skuespil hvormed Kristianas nyeste kinematograf-teater „Picadilly” forleden aapnet sæsongen. Filmen som er særdeles virkningsfuld er indspillet i Serbiens hovedstad Belgrad av serbiske kunstnere og handler om den vakre pike av folket som blev varietetjerne og kong Alexander Is dronning. De blev begge som man varietetmyrde natten til 10. juli 1903, og kong Peter, som netop er død, blev da konge.

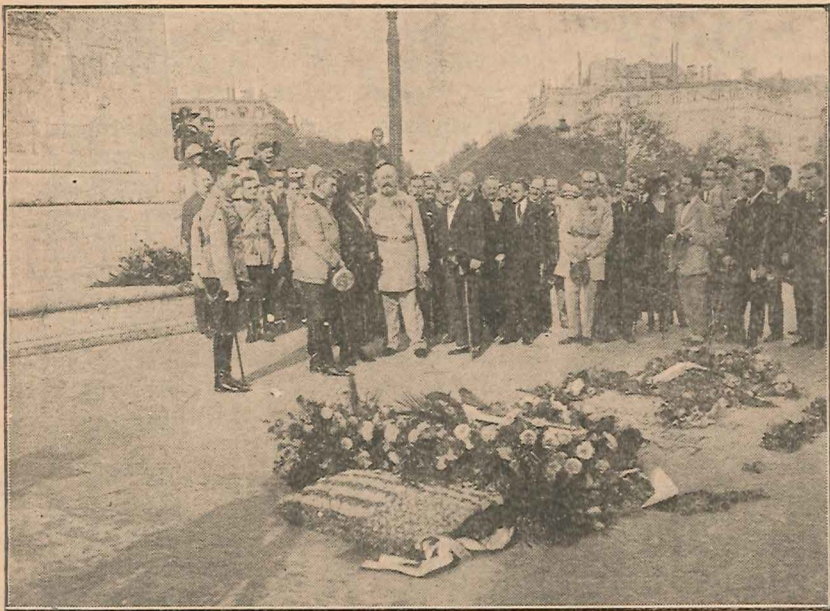

Fhv. ekspeditionschef I. C. Krogh som var en velkjendt Kristiania-skikkelse, en høit fortjent embedsmand med ikke mindre end 52 aars funktions-tid i departementet og en litterært og videnskapelig interessert mand.

Ruseløkkens skole i Kristiania feirer halv hundre aars jubilæum. Denne skole som siden 10. september 1871 har bestaaet under ovennævnte navn og i det prægtige bygningkompleks man ser paa billedet tilhøre dannet en direkte fortsættelse av den gamle Pipervikens skole. Denne holdt til i den bygning man ser tilvenstre og som nu i ca. 45 aar har været benyttet som politistation. Ruseløkkens skole er i alder den fjerde av Kristianas 21 folkeskoler og har likesom det omliggende strøk i de forløpne femti aar gjennomgaat en interessant utvikling. Bygningen blev i 1890 paabygget en etage og har nu 28 klasseværelser. Omkring 9000 elever er i aarenes løp utæksaminert fra skolen, og den har nu aarligaars ca. 1000 elever. Den har hat tre overlærere, nemlig herrerne C. Holt, O. Jensen og H. Christiansen som tiltraadte i 1904 og fremdeles styrer skolen. Denne staar nu paany i uvildsens tegn.

Spredte træk fra verden derute

Kongen og dronningen av Rumænien ved den ukjendte soldats grav i Paris. Ved dette besøk paa det for seierherrene i verdenskrigen saa helige og altid blomstersmykte sted, hvortil jo nu alle turister valfarter, var kongeparret ledsaget av general Berthelot. Dette fyrstebesøk i Frankrikes hovedstad var dog visselig noget langt mer end en turiste-reise eller høflighetsvisit. Balkanpolitikken er jo nu mer end nogen-sinde aktuel.

Ikke vernepligt men borgerpligt i Bulgarien. Efterat traktaten i Neuilly hadde paalagt Bulgarien en avde tapende i verdenskrigen at avskaffe den almindelige vernepligt har man dernede indført almindelig borgerpligt. Den paalægger alle borgere fra 30 til 37 aar gratis at yde staten 10 fulde arbejdsdager. Her ser man endel borgere i Sofia utføre gravningsarbeide ved et nyt gateanlæg i den bulgarske hovedstads utkant. Det synes at gaa med godt humør.

Balkanlandene har jo fra gammel tid av ord paa sig for at være Europas urolige hjørne, men nu findes der saamange „urolige hjørner” i vor verdensdel at Balkan ikke længer synes at kunne konkurrere. I den senere tid har der ialfald foreligget forholdsvis faa sensationelle meddelelser dernedfra sammenlignet med f. eks. Øvre-Schlesien. Og dog gjærer og bryter det i Balkanstatene og dem imellem likesaa meget som i gamle dager. Ja, kanskje endnu mer. For verdenskrigens storme og de traktater som fulgte den har jo ogsaa der rotet saa grundig op at det visselig endnu vil vare lang tid før de rørte og grumsete vande lægger sig og klarer av. De nye stater som reiste sig paa det habsburgske keiserdømmes ruiner sliter haardt i det for at konsolidere sig i de nye og vanskelige forhold hvori keiserdømmets sammenbrud satte dem. Og traktatene har ogsaa forøvrig foraarsaket saa store forskyninger i det gamle Balkan, at det skal noget til før folkene dernede kan gjøre sig fortrolig med alt det nye som fremtiden skylder bevis for at være bedre end

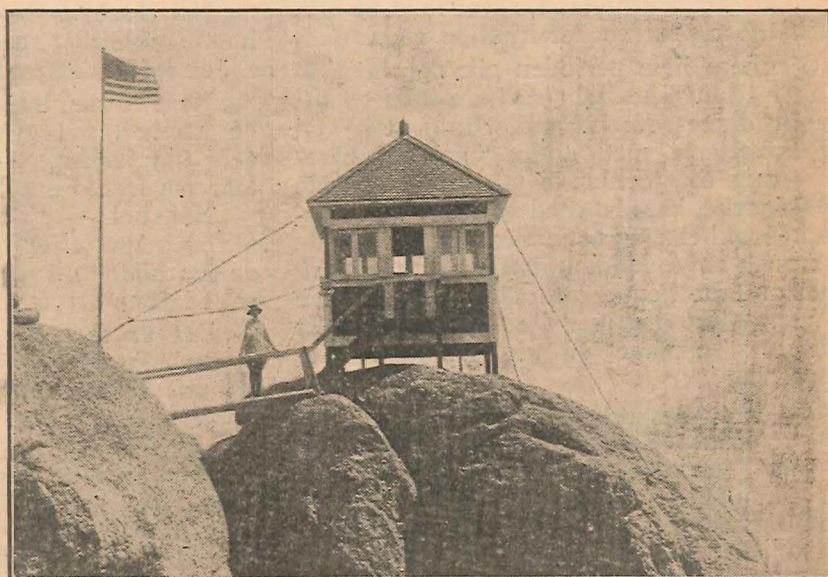
Hvorledes kinematografene i London reklamerer. Man ser en filmskuespiller maskert som Chaplin kjøre en som dukke utklædt skuespillerinde i en barnevogn mens konstabelen hensynsfuldt stanser trafikken paa det sterkt befærdede sted. Her gjaldt det reklame for filmen fra boksekampen Carpentier—Dempsey.

det gamle. Som en regulerende faktor har man dannet den saakaldte „lille entente” med Rumænien som den førende part. Og Rumænien har sagtens grund til at være tilfreds uagtet det jo under krigen gik dette land svært daarlig, men det var jo trods alt dog paa seierherrenes side og nød godt derav ved krigsopgjøret. Anderledes med Bulgarien. Det stod desværre for det paa den motsatte side, og det fik bulgarerne føle ved traktaten i Neuilly hvormed seierherrene gjorde op med dem. Denne bestemte bl. a. at der ingen vernepligt skal være i Bulgarien, og at hæren som ikke maa overstige 33.000 mand skal rekrutteres ved frivillig hvernig. Denne bestemmelse faldt selvsagt de bulgarske underhandlere tungt for brystet, da landet ved dens gjenemførelse fra 1. oktober praktisk talt vil være uten krigsmagt. I sidste halvdel av august tok man fat paa demobiliseringen og dannelsen av den frivillige hær, men til denne meldte der sig et slikt faatal at det var ensbetydende med ingenting. Og i sin nød anmodet Sofia-regjeringen seierherrene om bibehold av vernepligten.

Et par sommerbilleder fra Amerika.

Industri, oppfindelse og politik i fredelig forening en solvarm feriedag oppi fjeldene. Man ser her tre saa verdensberømte mænd som Henry Ford (tilv.), Thomas Alva Edison og præsidenten (tilh.) i ro og mak læse de sidste aviser i Fodras „sommerleir” i The Blue Ridge Mountains nær Hagerstown uten at la sig forstyrre av andet end den respektløse mygg. Bak dem staar sekretær George Christian og holder vaakent øie med det som foregaar eller, kanskje rettere, ikke foregaar.

Vaktsom utkik holder ogsaa damen her paa „Djævehodet” i Colorado. Det er et av de mange brandvakttaarn man i de amerikanske skogtrakter opført for signalisering av eventuel skogbrand til de organiserte slukningsmandskaper. Store skogbrander har herjet ogsaa i Amerika i denne varme og usædvanlig tørre sommer. Man regner at der er brændt skog til en værdi av 120 millioner kroner derover. Og man har derfor i høi grad skjærpet skogbrandvakt holdet.

Prins Punnie.

Av
Arthur W. Marchmont.

(Fortsat.)

—o—

Mine seneste erfaringer hadde lært meg større forsigtighet. Naar en uforsigtighet kan hitføre store ubehageligheter saa lærer man at undgaa den. Alle mine hemmelige papirer holdt jeg forsvarlig indelaast i et sikkert skap som var bygget ind i væggen og bedækket med et tykt panel som bare kunde aapnes ved en hemmelig fjær.

Jeg gjennemsaa nu omhyggelig alt og gjemte i skapet alt hvad der ikke maatte komme for pashaens nysgjerrige øine. Halvt private papirer av ingen særlig betydning, saasom mit testamente, nogen juridiske dokumenter, gamle bank- og kontrabøker, intetsigende brever osv. — lot jeg ligge og kjøpte saa et av disse andenrangs sikkerhetsskaper, hvis laas kan aapnes bare man ser paa den, satte det bort i en krok og gjemte alle disse likegyldige ting i det.

Saa begyndte jeg paa det vanskelige arbeide — at skrive en dagbok som kunde underrette pashaen om mine daglige foretagender. At skrive dagbok er en slags kunst. Hvis den ikke gjælder bare forretninger, saa bør den helst være præget av den skrivendes individualitet, ikke alene gjengi hans handlinger og synspunkter, men ogsaa hans skiftende sindsstemninger; den skal aabenbare hans karaktermangler og fortælle om hans planer og ønsker. Min opfyldte alle disse betingelser. Jeg lot den begynde like efter min hjemsendelse, og skjønt jeg aldrig før i mit liv hadde ført dagbok, hentydet jeg dog til en mængde optegnelser baade under- og før krigen. De første optegnelser saa ut som om de var nedskrevet i ro med pen og blæk; nogen var meget lange og fint skrevet; det skulde se ut som om de var skrevet i en periode, da jeg hadde overflod av tid og lyst til at føre dagbok. Men saa kom der andre som var nedkradset som i en stor fart og i korte, avbrutte sætninger, skrevet med blyant, blækstift og andre forskjellige redskaper.

Gjennem hele perioden gik der hentydninger til en kjærlighetsaffære med en litt flygtig dame som behandlet mig avskyelig og koketterte med andre mænd, hvilket drev mig til stormende utbrudd av vrede og skinsyke, blandet med glimt av den største henrykkelse og beruselse. Jeg gav hende et fransk navn, Mademoiselle de Raventhal, men omtalte hende som Chloe — og etpar ganger utgød jeg mig i sonetter. Tilsidst blev hun en plage for mig, saa jeg sendte hende bort.

Saa var der ogsaa nogen mislykkede intriger med opdigtede, gifte damer, med nogen hentydninger som skulde gi pashaen et vist hold paa mig. Jo, jo — jeg var en letsindig herre! Naturligvis drak jeg ogsaa av og til formeget og var en gourmand. Saa fortalte jeg om hodepine og tømmermænd den følgende dag og maatte under lægebehandling. Nogen frygtelige mennesker, disse læger! Beordret kjeks og melk! Hvor jeg avskydde den diætten! — Alt dette blev skrevet i denne dagbok og uttværet i alle detaljer.

Men den største fornøielse kom dog da jeg skulde til at skrive om mine indtryk av Mullion, planen om den nye stat, Punnie, pashaen og hele resten. Mit „dagbok-jeg“ beundret pashaen, men min instinkt-mæssige forsigtighet hadde forledet mig til at skjule min sympati; jeg følte at jeg maatte lære ham nærmere at kjende, før jeg dannet mig en bestemt mening om ham; men han forekom mig at være en ærlig, retsindig og hæderlig mand — osv. Alt dette nedskrev jeg som korte dagbok-optegnelser. Orfani hadde jeg hat mistro til fra første øieblik jeg saa ham, og jeg undret mig naturligvis over at en saa klok og hæderlig mand som Mahmoud kunde ha tillid til en slik mand.

Kort sagt — dagboken var omhyggelig sammensat av et sandt mosaik av optegnelser — bare ikke i det som angik Punnie. Ham nævnte jeg tildels overensstemmende med sandheten, bare med nogen falske opplysninger som det vilde glæde pashaen at erholde.

Det tok mange timer at faa sat alt dette sammen, og jeg blev ogsaa forstyrret etpar ganger. — Om eftermiddagen kom Orfani i en meget oplivet sindsstemning, og han trykket min haand med en som jeg syntes ganske unødvendig varme, da han fortalte at han skulde forlate London samme aften.

„Reiser De til pashaen?“ spurte jeg.

„Jeg træffer ham paa veien gjennom Paris. Men, min kjære kaptein, hvorledes skal jeg takke Dem? Jeg visste ikke at De var en saa god ven.“

Jeg stirret paa ham.

„Det er jo Dem, jeg skylder tilladelsen til at reise til Sofia, ikke sandt? Det har man meddelt mig —“ og han gav mig et brev, i hvilket det meddeltes av reisetilladelsen var git ham paa min begjæring.

Jeg kunde ha ventet det, siden det kom fra Gordons departement.

„Det var ikke min mening at la Dem vite at jeg hadde hat noget at gjøre med det,“ sa jeg beskedent.

Han tok igjen min haand, og hvis jeg hadde git ham den mindste anledning til det tror jeg at han hadde kysset den.

„Jeg skal huske paa Deres godhet hele mit liv.“

„Men hvorfor denne hast, Monsieur? Har de ikke git Dem fjorten dager?“

Det kunde ikke gaa an at han fortalte Mahmoud at jeg hadde tilskyndet ham til at reise saa snart.

„Nei, bare to dager; men to timer vilde ha tilfredsstillet mig.“

Jeg løftet forfærdet mine hænder.

„Naar disse tosemennesker kan begaa en dumhet, saa gjør de det da! Men jeg skal faa forlænget tiden til fjorten dager. Har De Deres pas?“

„Nei, nei — gjør ikke det. Jeg længter altfor meget efter at komme avsted. Om de saa hadde git mig to maaneder, var jeg reist iaften. Hvert minut er kostbart.“

„Det er meget godt, men jeg vil ikke at pashaen skal tro at jeg har spillet ham et puds ved at hindre at De avventer hans komme her. Det vilde han aldrig tilgi mig.“

„Han er ikke mer noget for mig, min kjære ven, og jeg vil ikke si et ord om det til ham. Og nu til forretningene. Jeg har leiet Mr. Tarrants leilighet til pashaen. Faar jeg lov til at gi Dem nøklen til den?“

„Ja, gjerne,“ jeg strakte haanden ut for at ta den. „Men forresten — det kunde hende at jeg var borte. De bør heller gi nøklen til portneren. Adams er en paalidelig mand og han pleier at opbevare nøklene.“

Det passet ikke ind i min plan at den slyngelagtige gamle pasha skulde vite at nøklen hadde været i min besiddelse længe nok til at jeg kunde gjøre det som han vilde ha gjort i et lignende tilfælde — ha latt lage en anden nøkkel.

Orfani blev en stund til, skjønt han hele tiden talte om at gaa, og hans rastløse væsen røbet at der var noget han vilde si, men ikke visste hvorledes han skulde faa sagt.

„Ja, nu maa jeg virkelig gaa,“ sa han endelig. „Jeg haaber at høre fra Dem og det skulde glæde mig meget om jeg kunde faa anledning til at tilbakebetale Dem den store tjeneste, De har vist mig.“

„Monsieur Orfani, De gjør for meget væsen av denne bagatel.“

„Aa nei, slet ikke, De vet ikke hvor meget det betyr for mig. Jeg haaber De vil gi mig anledning til at gjengjælde Dem det. Jeg skal alltid ta mig av Deres interesser og jeg vil gi Dem en adresse, efter hvilken De alltid kan finde mig.“ Han la et stykke papir fra sig paa mit bord. „Jeg er inde i mange ting, og De kan kanskje møte vanskeligheter og — fiender —“ han sendte mig et blik, i hvilket jeg læste at pashaen var blandt de sidste.

„Jg vil ikke uleilige Dem, uten at det er strengt nødvendig.“

„Men jeg ønsker, De skal gjøre det. Jeg skal fortælle Dem alt — alt —“ og med et betydningsfuldt blik skyndte han sig bort.

Jeg la brevet med adressen ind i det skap som ikke var bestemt til at bli aapnet av pashaen, og før jeg igjen tok fat paa dagboken, telefonerte jeg til Mrs. Ambrose for at arrangere et møte mellem hende og Olna, men jeg fik vite at hun hadde forlatt byen den foregaaende aften og vilde bli borte etpar dager.

I øieblikket tilla jeg ikke denne meddelelse nogen betydning; hvor viktig den var, gik først op for mig den følgende aften, da jeg mottok telegram fra Orfani:

„Reiser netop til Vienna — skal være meget syk — meget forandret — vender tilbake imorgen — har været i berøring med nk-folk her. O.“

Det var litt apokryfisk, men de passende tegn opklarte det. Orfani var paa veien til Sofia reist til Vienna. Mahmoud skulde ha været meget syk, saa hans utseende var meget forandret — var parat til at vende tilbake til London og hadde intrigert med „nk“-folk. Dette forvirret mig litt, indtil jeg kom til at tænke paa at de to bokstaver var forbokstavene til Mrs. Ambroses pikenavn: Natalie Krivas. Det var alt sammen meget interessant. Efter at Mahmoud hadde kjendt igjen Olna og frygtet for at gjenkjendelsen skulde være fælles, var Mahmoud listet bort til Paris og hadde prøvd paa at forandre sit utseende tilstrækkelig til at stikke hende blaar i øinene, og i tilfælde av at det ikke skulde lykkes hadde han sat sig i forbindelse med Krivas-tilhængerne med det resultat at Mrs. Ambrose skyndsomst var reist bort efter min sammenkomst med hende.

Da jeg første gang hadde været hos hende, hadde hun vist bort tanken paa at ha noget at gjøre med Mahmoud, men hadde sandsynligvis skiftet mening, da hun ikke fandt andre utveier. Hun angret øiensynlig sin forhastede forsikring om at pashaen var „farlig“. Der var ogsaa en anden ting. Hun vilde ikke ha advaret mig hvis hun allerede hadde været i forbindelse med ham. Saa ringte jeg op til hende.

„Kan jeg faa tale med Mrs. Ambrose?“ spurte jeg med forandret stemme og uten landsk accent. „Signor Perizzocovsk“ — „Hun er ikke i byen, Sir. Hun reiste igaaraftes.“

„Hvad gjorde hun?“ Svaret blev gjentat. „Aa, saaledes. Fik hun mit telegram?“

„Det vet jeg ikke, Sir; men der kom et til hende.“

„Hvad gjorde det?“ ropte jeg.

„Der kom et telegram til hende.“

Jeg endnu nogen lignende replikker frem og tilbake hang jeg op hørerøret. Jeg hadde overbevist manden i den anden ende av telefonen om at jeg var utlending og hadde selv faat meddelelse om at hans frue var bortreist.

Der vilde ikke være blit sendt bud efter hende i en slik fart hvis der ikke hadde været utsigt for hende til at komme overens med Mahmoud, saa det var paatide for hende at handle.

Den næste formiddag bragte jeg derfor hendes papirer til Gorton og gjennemgik dem med ham. Jeg paala ham at der ikke var nogen tid at spille med hensyn til at faa undersøkt hendes fordringer nøie. Jeg foreslog ogsaa at Mahmouds korrespondance skulde censureres omhyggelig og at der skulde holdes øie med hans foretagender. Og for en gangs skyld gik Gorton ind paa mine forslag uten indvendinger.

Det var litt vanskelig at forutse følgene av en alliance mellem Mrs. Ambrose og Mahmoud. Den vilde være velkommen for den begge: for hende, fordi Olna stod mellem hende og Punnie, for ham fordi han hadde gjenkjendt Olna som den, han i Urna hadde utsat til sit offer. Det var en alliance som sandsynligvis vilde true Olnas interesser, og mens jeg en eftermiddag sat og studerte paa dette, fik jeg en paamindelse fra en anden side. Celia Mostyn ringte til mig.

„Er det kaptein Whimster?“

„Ja, goddag, Miss Mostyn.“

„Jeg trodde ikke De kunde kjende min stemme, hr. kaptein.“ sa hun i en tone som om hun var en altfor ubetydelig person til at bli husket.

„Er ikke det litt uretfærdig mot os begge?“

„Aa — jeg selv er slet ingenting. Jeg er bare min kjære Olnas talerør. Hun ber Dem komme til te ieftermiddag.“

„Med fornøielse. Hvilken tid?“

„Vi drikker te klokken fire; men nu er jeg alene. Som De vet saa vi ikke stort til Dem forleden.“

„Jeg skal være hos Dem om etpar minutter.“ sa jeg ivrig. Utsigten til at faa en rolig samtale med hende var mig mer end velkommen, og hendes uttalelse om at hun var alene, lovet mig at samtalen vilde bli interessant.

Jeg blev vist ind i det kabinet hvor Olna og jeg hadde talt sammen forleden aften, og da Celia kom ind, la jeg merke til at hun hadde tat paa sig en særlig klædelig dragt og hun bæret mig med et særlig straalende smil.

„Undres hvad De tænker om mig, siden jeg saa bestemt pointerte at jeg var alene, kaptein Whimster.“ sa hun, da vi gav hverandre haanden.

„Det var meget hyggelig av Dem, Miss Mostyn. Jeg avskyr ceremonier.“

„Vi vil jo gjerne betragte Dem ikke alene som vor kjære Olnas ven, men ogsaa som vor.“ sa hun med et venlig blik.

Da jeg visste at hun var forelsket i Punnie, saa kunde jeg trøstig gi hende blikket tilbake, og jeg gav hendes haand et let tryk, før jeg slap den.

„Jeg haaber at De altid vil være min ven.“ sa jeg med eftertryk paa min.

Det gik jo udmerket, eftersom enhver av os prøvde paa at mystificere den anden. Vi sat i begyndelsen like overfor hverandre ved kaminen; men da vi begyndte at tale om krigen la hun et kart paa bordet og bad mig vise hende de steder, vi talte om. Det bragte vore hoder sammen, og vi stirret snart paa nært hold ind i hverandres øine paa „forretningens vegne“, likesom man gjør paa scenen.

„Hvor levende De beskriver tingene, hr. kaptein. Jeg kan se det altsammen for mig.“ sa hun, for det gjaldt øiensynlig om at smigre mig saa meget som mulig, og da vi nu begyndte at tale om Olna og Punnie, rykket vi vore stoler sammen og sat nok saa fortrolig ved siden av hverandre over kartet.

Hun roste Olna i høie toner, men var mer tilbakeholdende i sin omtale av Punnie. Da jeg begyndte at rose ham, hørte hun paa mig med et smil og et skuldertræk og benyttet igjen anledningen til at smigre mig — vel for at lede mig paa vildspor.

„Han er sikkert indtagende for dem som ynder den type, men —“ og et av hendes smilende skuldertræk endte sætningen.

„Ynder De ikke denne type?“

„Han forekommer mig at mangle alvor, hr. kaptein. Jeg vet jo at dere er fortrolige venner — men skjönt det vist er galt av mig at si det, saa synes jeg undertiden at det er vanskelig at tænke mig ham som mand. Saa — nu er det sagt. Bli ikke sint paa mig. Men De har en evne til at faa alle mine inderste følelser ut av mig!“

Her gjorde hun en bevægelse som om hun gøs tilbake for mig.

„De er i sandhet meget uretfærdig imot ham.“

„Det er saa deilig at træffe en mand der er saa tillidvækkende og mandig som Dem, og det er merkelig at to mænd der er saa bundforskjellige som dere to kan være saa intime venner. Tror De virkelig, han vil bli en god regent?“

„Tror ikke De det?“

„Jeg kan ikke dømme om det. En slik stilling forbinder jeg med kraft, vilje, raadsnarhet, energi og bestemthet — men De vil jo kunne supplere disse egenskaper. Hvilken lykke for dem begge at de altid vil ha Dem til raadgiver —“ i den dur vedblev hun, indtil tjeneren avbrøt os ved at komme med teen.

Det var bare to kopper, og saa snart tjeneren var gaat pekte jeg paa dem og saa paa Celia.

Hun løftet paa hodet og smilte med sit mest fortryllende smil og et straalende fornøiet ansigt.

„Vil De heller vente paa de andre?“ spurte hun utfordrende.

„Kommer de?“

Saa lo hun.

„Jeg trodde De hadde gjættet det.“

„Gjættet hvad?“ sa jeg meget uskyldig.

„Naturligvis at de ikke kommer.“

„Men De ringte jo og saa at — hm —“

„Javist. Var ikke det utilgivelig?“

„Kanske — ikke.“

Hun lo igjen — og hvilket blik.

„Vil De ha sukker?“ spurte hun. Jeg rystet paa hodet, og mens hun skjænket teen, tilføiet hun: „Jeg vilde saa gjerne ha Dem for mig selv.“

„Min kjære Ce — Miss Mostyn, mener jeg. Det er overmaade pent av Dem.“

„Saa er De altsaa ikke sint?“

Mens hun talte rakte hun mig koppen og vore øine møttes. Vi vedblev at underholde hverandre paa samme maaten og grep hver anledning til at veksle smil og blikke, saa da vi hadde drukket teen var vi kommet saa vidt at jeg bad hende om at syngte.

Hun hadde en pen mezzosopran og sang med stor følelse og uttryk, for da det gjaldt for hende at gjøre indtryk la hun hele sit hjerte i sangen. Jeg bad hende fortsætte, og hun var netop begyndt paa Sibels sang og var ifærd med at la mig vite at „sand kjærlighet ikke var til at leke med“, da Olna traadte ind i værelset og stirret forbauset paa denne scenen.

Celia holdt straks op at synge, foregav at bli meget forvirret og fik fremtvunget en rødme. Hun sprang bort til Olna og forsøkte paa en tvetydig maate at tilkjendegi at lykkens sol pludselig var begyndt at skinne for hende.

XV.

En interessant patient.

Det var tydelig at se at Olnas ankomst glædet Celia i høi grad. Jeg mindedes Olnas ytring om at hendes veninde heller ikke syntes upaavirket av Punnies indtagende væsen, og Celia vilde nu gripe anledningen til at vise at denne formodning var falsk.

„Det glæder mig at se Dem, kaptein Whimster.“ sa Olna.

„Jeg tænkte at du ikke vilde tilgi mig hvis jeg lot ham gaa, før du kom hjem, kjære Olna!“ utbrøt Celia med et forstaaende blik paa mig.

„Miss Meredith, jeg har hat en meget behagelig musikalsk underholdning.“

„Celia vet at jeg er meget glad i at høre hende synge.“ svarte Olna. „Jeg haaber der har været tid til at synge flere sanger?“

„Ja, jeg maatte jo faa tiden til at gaa med fare for at kjede kaptein Whimster.“

„Hn ser ikke ut til at ha kjedet sig, Celia.“

„Da maatte jeg være meget vanskelig at tilfredsstille.“ sa jeg. „Jeg visste ikke at Miss Mostyn hadde en saa vakker stemme.“

„Den er mit eneste lille lam.“ erklærte Celia med unødvendig beskedenhet.

„Det lam vil mange gjerne gi en flok faar for, Celia. — Kaptein Whimster, jeg haaber De er kommet for at bringe mig nyheter?“

„Desværre ikke. Jeg har ikke noget at meddele.“

„Det var kjedelig! Naa, jeg vil ikke avbryte koncerten. Undskyld mig, mens jeg klær mig om!“ Olna gik mot døren.

„Bli ikke længe borte, kjære Olna!“ ropte Celia efter hende. „Jeg skal sørge for at faa ind nytragtet te. — Hun er vist meget skuffet over at De ikke hadde nogen nyheter til hende, hr. kaptein.“ sa hun og vendte sig om mot mig. „Er det angaaende den engelske officer, det er hende saa meget om at gjøre at finde?“

Spørsmålet blev gjort tilsynelatende ganske likegyldig, men jeg lugtet luntet. Det var ikke sandsynlig at Olna hadde talt om denne sak til Celia.

„Hvilken engelsk officer?“

„Hun har sikkert talt til Dem om ham. Den herre som engang hjalp hende paa en eller anden maate i Tyrkiet.“

Jeg foregav komplet uvidenhed.

„Vet De det virkelig ikke — eller later De som om De ikke vet det? Jeg skulde ønske hun kunde finde ham. Jeg vet hvor ivrig hun ønsker det og at hun har gjort regning paa Deres hjælp. Hun taler ikke meget om det, men jeg tror sikkert at hun — at —“ her smilte hun og nikket betydningsfuldt. „Mellem os sagt, saa tror jeg at hun heller vil De skal finde ham til hende end skaffe hende denne lille usle trone som mor gjør saa meget væsen av. Jeg kan ikke

hold ut at tænke paa at min kjære Olna skal lide under en ulykkelig kjærlighet."

"Hun ser vist klart hvad der er hendes pligt."

"Pligt?" gjentok hun med en grimasse. "Det kan være godt nok, men —" hun stanset, og idet hun løftet sit hode, kom hun bort til mig og saa mig utfordrende ind i øinene. "Jeg vilde ikke sætte pligten over kjærligheten — vilde De?"

Jeg fastholdt hendes blik etpar øieblik, og da hun hadde læst i mine øine det, jeg vilde hun skulde læse, sænket hun øinene med et litet, skjælvende suk og gik tilbake til flyglet.

"Skal jeg synge sangen færdig?" spurte hun og saa sang hun den for mig, mens jeg stod med albuen støttet paa instrumentet og saa betydningsfuldt ned paa hende.

Da hun var færdig, lot hun hændene synke ned i fanget.

"Løftet om haab er tindrende bladguld —" sa jeg med en alvorlig klang i stemmen, og jeg tok hendes haand med et tryk som blev gjengjældt. "Det vil jeg ta med mig," tilføjede jeg hviskende. Saa skyndte jeg mig at gaa likesom overvældet av en pludselig sindsbevægelse.

Det var en virkningsfuld sortie, og da vi hadde opnaadd en udmerket forstaelse, og Olna ikke viste tegn til at komme tilbake, var der intet vundet ved at bli. Vi hadde begge spillet komedie, men da jeg hadde nøklen til hendes motiver, var jeg sandsynligvis mindre forbauset over hendes "flirt" end hun var over mit.

Det var bare godt at Olna var kommet ind midt under komedien. Hvis hun ikke kom tilbake, fordi hun følte sig pikert — saa var det bra. Det var jo meningen at hun skulde tro det værste om mig.

Da jeg kom hjem, var pashaen kommet og hans bagage blev baaret ind i Tarrants leilighet. Han stod ved gangdøren, og jeg saa nu den forandring der var foregaaet med ham og som Orfani hadde forberedt mig paa. Den var likesaa forbløffende. Jeg kan ikke si at jeg ikke kjendte ham igjen nu — men hvis jeg tilfældigvis hadde møtt ham paa gaten, hadde jeg vist ikke kjendt ham igjen.

Han hadde trønet saa ivrig at hans korpulence næsten var forsvundet, han hadde lagt sig til barter og de var omhyggelig pleiet og sat op a la Napoleon og hadde en sandgraa farve; hans brunagtige ansigtsfarve hadde veket pladsen for en gustengraa og etpar store, blaa briller skjule hans øine. Han var klædt paa en lapset fransk maate likesom en dandy fra boulevardene. Da jeg visste det vilde glæde ham, lot jeg som om jeg ikke kjendte ham igjen.

Idet jeg satte nøklen i min dørlaas talte han til mig: "Kaptein Whimster!"

Endog hans stemme hadde faat en fremmed, hæs klang.

Jeg vendte mig om, forbauset over at bli tiltalt av en fremmed.

"Monsieur?"

Det tilfredsstilte ham i høi grad og han rakte mig haanden.

"Har min sygdom virkelig forandret mig saa meget at De ikke kjender mig igjen?"

Jeg betragtet ham forbauset og utbrøt saa i en tone der uttrykte en blanding av forundring og bekymring: "Deres eksellence! Jeg ber tusen ganger om undskyldning —" og jeg tok hans haand.

"Jeg har været meget syk, kaptein Whimster, jeg har staaet ved dødens port. Det var en hjernesygdom," og han løftet hatten for at vise mig at han var skaldet med undtagelse av en ganske tynd strimmel haar av samme sandgraa farve som bartene.

"Det gjør mig meget ondt at høre. Da maa reisen ha været meget anstrengende for Dem."

"Lægene vilde ikke at jeg skulde reise, men det var nødvendig. De vet at Orfani maa forlate mig og der er vigtige saker som skal avgjøres. Men jeg tror ikke at reisen har skadet mig."

"Det glæder mig. Hvis der er noget jeg kan hjelpe Dem med, staaer jeg selvfølgelig til tjeneste, pasha."

"Det er venlig, meget venlig av Dem, kaptein. Jeg vil gjerne tale med Dem. Kan De ofre mig nogen minutter iaften?"

"Med fornøielse," svare jeg.

Det var meget betydningsfuldt at han hadde paatat sig al denne uleilighet med at forandre sit utseende, bare for at Olna ikke skulde kjende ham igjen. Han hadde gjennomført det hele i de mindste enkeltheter, og det var meget usandsynlig at hun i denne franske dandy vilde kjende igjen den tykke slyngel som for to aar siden hadde villet hendes ødelæggelse. At jeg tilsynelatende ikke hadde kjendt ham igjen, gjorde ham helt sikker i hans sak.

Men hvad var hans hensigt? Sikkert ikke at opnaa de besiddelser, han hadde talt saa pralende om. I saa fald maatte han bevare sin formummede skikkelse hele sit liv; for saa snart han fik sit sedvanlige utseende vilde hun kjende ham igjen og saa kunde han ikke vente nogen velvilje fra hendes side.

Nei, han maatte ha andre hensigter — hensigter som skulde opnaas uten nølen og derfor var han kommet saa snart tilbake.

Det var klart at det var noget som stod i direkte forbindelse med Olna og jeg var slet ikke sikker paa at det ikke indeholdt fare for hende.

I løpet av eftermiddagen gik jeg til ham og fandt ham sittende indpakket i puter i en lænestol, meget træt og lidende. Han hilste paa mig med et svakt smil.

"Nu begynner jeg at merke reizens besværligheter, kaptein Whimster. Det suser og bruser inde i hodet mit," klaget han. Hvilken anstrengelse maatte det ikke koste ham at tale i denne trøtte, klagende tone.

"Da vil jeg heller komme igjen en anden gang," sa jeg.

"Nei, De maa endelig bli. Jeg længter meget efter at høre hvorledes sakene staaer med hensyn til den nye stat."

"De har bare grund til at være tilfreds, pasha. Det hele kan ikke gaa bedre."

"Det er en stor lettelse for mig. Og nu med hensyn til Deres stilling — har De bestemt Dem?"

"Ja, jeg tar imot tilbudet."

"Det var den aller bedste nyhet, kaptein Whimster," sa han med alle tegn paa tilfredshet. "Og prinsen og Miss Meredith?"

"De behøver heller ikke at nære bekymringer i den henseende. Vore folk er villige til at anerkjende deres fordringer, og spørsmålet er ikke om, men naa deres egteskap skal finde sted. Det avhænger jo til en viss grad av de allierte."

Jeg talte med overbevisende tillid og han uttrykte sin store glæde over disse nyheter.

"Har Miss Meredith talt om mig?" spurte han.

"Hun længter meget efter at møte Dem og er meget taknemlig for alt hvad De har gjort for hendes sak. Hun er meget indtagende."

"Jeg var meget lei over at bli kaldt bort fra Paris, før jeg fik talt med hende; men der blev jeg jo opholdt av min sygdom."

"De kommer til at beundre hende, pasha. Det maa alle gjøre. Hun er meget pen og meget intelligent. Længter De ikke efter at se hende?"

"Jovist — jo før, jo bedre. Men endnu kan jeg desværre bare gaa ut en liten stund. Tror De hun vil gjøre mig den ære at komme hit? Saa undgaar jeg at utsætte mig for en forkjølelse."

"Det vil hun sikkert. Hun vet likesom de andre at De bør ta meget hensyn til Deres helbred. Skal jeg forsøke at arrangere et møte mellem dere imorgen eftermiddag?"

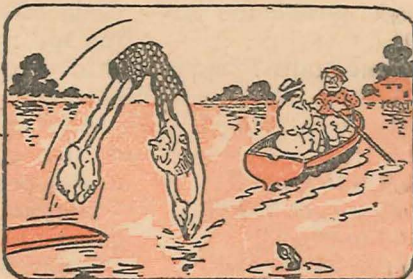
"Vil De være tilstede?"

"Det vilde kanskje være tilraadelig," svarte jeg. Jeg visste godt hvad den listige mand mente — jeg skulde tilsynelatende indestaa for ham overfor Olna.

"De er virkelig overmaade venlig, kaptein Whimster," sa han indsmigrende.

"Aldeles ikke. Det er bare

De byttede roller.

1. „Hver sin lyst!“ sa mr. Dick til frøken Lydia da svømmeren sprang ut fra springbrettet. „Jeg foretrekker at ro fremfor at svømme!“

2. Bums! Hvad var det som stotte mot baaten? Eller var det baaten som var den stotende? Det var ihvertfald svømmerens hode det gik utover.

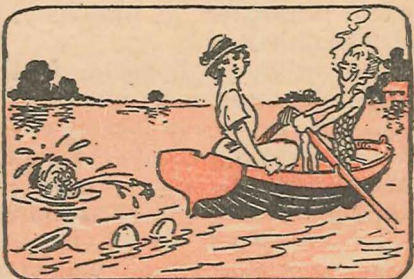
3. Og sammenstøtet var saa kraftig at svømmeren sank øieblikkelig. Bare nogen luftbobler betegnet det sted hvor han var gaat tilbunds.

4. Frøken Lydia var yderst alterert — ja, fældet hun ikke taarer? Elsket hun kanskje i smug den forulykkede? Mr. Dick maatte til at speide i vandet.

5. Mens han speidet var den „forulykkede“ kommet op ved den andre ende av baaten og var klatret ombord og bums! ut med mr. Dick i vandet.

6. Saa hadde de to herrer byttet roller. Men det er ikke sikkert at mr. Dick var glad over ombytningen. At den andre var det, er sikkert nok!

min pligt. Vi ønsker jo begge at fremskyn- de saken. Det vil ogsaa glæde prinsen at se Dem igjen. Jeg har aldrig set ham saa begeistret overfor nogen som overfor Dem —" i den dur fortsatte vi til han le- det samtalen hen paa Mrs. Ambrose.

„Der er en vigtig ting jeg bør fortælle Dem. I de sidste dager jeg var i Paris had- de jeg besøk av Natalie Krivas tilhæn- gere.”

„Naa — den damen som blev gift med amerikaneren — Mrs. Ambrose. Jeg husker De fortalte mig om hendes uberettigede fordringer.”

„Jeg er ikke længer fuldt saa tillidsfuld i dette punkt. Jeg mener ikke at hun vil kunne føre sin sak igjennem; men hun har betydelig tilhængere og de bragte hende til Paris for at hun skulde tale med mig.”

„Gjorde de det? Var det ikke spildt uleilighet, pasha? Jeg har været hos hende igjen, og hun bad mig forebringe hendes sak for de allierte. Det gjorde jeg, men de lo bare av det og kaldte det den rene taa- pelighet.”

„Jeg er nu ikke saa sikker paa at det er til at le av,” svarte han og nikket lang- samt. „Men naturligvis vil vi seire, hvis vi bare holder sammen. Men det er absolut nødvendig at der hersker gjensidig tillid mellem os. En eneste brist i den henseen- de kan faa de farligste følger.”

„Ja, naturligvis, men det behøver De jo ikke at frygte for. Det er aldeles utænke- lig, pasha,” sa jeg meget bestemt.

„Det glæder mig meget at høre Dem si det. Jeg lægger med tillid og glæde alt i Deres hænder. Det er en stor trøst og let- telse for mig at kunne gjøre det, da jeg har flere private affærer som jeg ogsaa maa ordne.”

„Jeg er med i denne sak med hele min sjæl og hele mit hjerte,” erklærte jeg. „I begyndelsen var jeg det ikke; jeg var imot hele affæren og jeg er ræd for at jeg lot mig merke med det overfor Dem, da vi møttes i Cornwall. Det har jeg ofte angret —” nu gjorde jeg undskyldninger for det likesaa meget i min opførsel som i ord.

Tilsynelatende trodde han mig — og han begyndte nu at lede samtalen hen paa sine besiddelser for at føle sig frem hvor meget han i den henseende kunde stole paa mig og min hjælp.

Istedetfor at avfeie ham som han for- tjente — for han var ikke mer patient end jeg var — gik jeg ind paa spørsmålet, talte om vanskelighetene ved min stilling og forsøkte paa at la ham forstaa at jeg var tilbøielig til at la mig bestikke hvis bestikkelsen til sig at være tilstrækkelig — en fremgangsmaate der var skikket til at gjøre det rette indtryk paa ham.

Det var en overmaade interessant sam- tale. De løfter han hentydet til var tilstræk- kelig ødsle til at vise mig at han bare prøv- de paa at føre mig bak lyset, for han var altfor paaholdende til at gi bort noe meget som en øre hvis han kunde undgaa det. Jeg følte mig mer og mer overbevist om at hvilke hans hensigter i denne affære end var, saa hadde de ikke noget at gjøre med den stilling, han ønsket at indta.

Vi skiltes som de bedste venner.

„Jeg er meget glad over at ha hat denne samtale med Dem, kaptein Whimster. Jeg er sikker paa at vi kommer til at forstaa hverandre udmerket. De kan gjøre regning paa en ting: der venter Dem en stor for- mue i den nye stat,” sa han, da vi gav hver- andre haanden.

„Jeg har bare meget beskedne ønsker i den henseende, pasha,” svarte jeg med et forbindtlig smil. „Men — penger er jo pen- ger — ikke sandt? Godnat.”

Han var saa tilfreds at han enten glemte sin sygdom eller mente at han ikke behøv- de at iagttaa saa stor forstillelse overfor mig, for han reiste sig op og gik bort til døren med sin sedvanlige gang og hans haandtryk var heller ikke som en svak pa- tients.

XVI.

„Stemmene” igjen.

Da jeg aapnet døren til min leilighet hørte jeg nogen merkelige lyder — hyste- riske skrik, graat og klage og jeg blev staa- ende for at lytte.

Min opvartning blev besørget av min gamle tjener Mason og hans kone, og det var den sidste som tok paa vei paa den om- talte maaten, mens Mason forsøkte at be- rolige hende. Hun var flink til sit arbeide, men meget nervøs, rastløs og hysterisk og en utaalelig sludrebøtte.

Mason derimot var en ordknap, inde- sluttet mand, og jeg visste at hendes snak- kesalighet ofte var blit til stor plage for ham og ofte gav anledning til trøtte imel- lem dem. Han hadde fulgt mig trøtte hele krigen; vi hadde gjensidig reddet hver- andres liv og hadde gjennomgaa utallige farer sammen. Likeledes hadde han hjul- pet mig i den hemmelige detektivtjeneste. Han var absolut paalidelig og vilde heller la sig flaa end si noget ord som han had- de lovet at tie med.

Den nuværende trøtte syntes værre end deres tidligere, saa jeg ringte paa klokken for at faa vite hvad det dreide sig om.

„Mason, hvad er der iveien?”

Han stod alltid stram og ret som en sol- dat foran mig, indtil jeg avverget det, og nu stod han og stirret ret frem og betænke- te sig litt, før han svarte.

„Det er konen, Sir,” sa han kort.

„Hvad er der iveien med hende?”

„Tror ikke det har noget at si, Sir.”

„Det sedvanlige?”

„Nei, Sir.”

„Naa, hvad er det da? Ut med det mand. Vi har da været længe nok sanunen til at De kan tale rent ut av posen til mig. Hvad er det?”

„Aander, Sir.”

Jeg lo.

„Har De set en aand?”

„Nei, det er konen, Sir.”

„Hvad slags aand er det?”

„Det er ingen aand, Sir. Det er stemmer.”

Aa, nu visste jeg besked. Det var Tar- rants traadløse. Hun hadde hørt mig tale med Mahmoud og var sandsynligvis blit likesaa forfærdet som jeg selv, da jeg første gang hørte stemmene. Det var ærgerlig nok. Næste dag vilde det være spredt ut for alle vinde og vilde ogsaa naa pashaen.

„Hvad var det for stemmer?”

„Deres og en anden.”

„Hvor hørte hun dem?”

„Herinde, Sir. Hun kom hitind for at gjøre rent. Saa hørte hun de to stemmer og ropte paa mig.”

„Hørte De Dem?”

„Jeg lyttet ikke, Sir.”

„Kunde De høre dem uten at lytte?”

„Jeg kunde ikke la være, Sir.”

„Hørte De hvad de sa?”

„Det var fransk, Sir.”

Vi vekslet et langt, forstaaende blik. Han kunde tale fransk.

„De forstod altsaa hvad der blev sagt?”

„Bare etpar sætninger, Sir. Jeg førte min kone tilbake til kjøkkenet.”

„Hvad mener De om det?”

„Vet det ikke, Sir.”

„Tror De det er aander?”

„Nei, Sir. Men min kone tror det. Hun sier hun ikke vil være her.”

Vi vekslet et forstaaende blik. Hans mundviker skalv let under et undertrykket smil. Jeg visste at hans hjerte ikke vilde briste selv om hun reiste sin vei.

„Hvad vil De gjøre?”

„Overlate det til Dem, Sir, hvis De vil.”

„Jeg skal tale med Deres kone,” sa jeg og vi gik sammen ut i kjøkkenet. Som sa- kene stod, kunde konens snakkesalighet gjøre store ulykker og dette var en god an- ledning til at bli kvit hende.

Hun var i stort sindsoprør og sprang ner- vøts op, da vi traadte ind.

„Det gjør mig ondt at høre at De har hat en forskrækkelse, Mrs. Mason,” begynd- te jeg.

„Ja, Sir, det er meget kjedelig — jeg ry- ster endnu over hele kroppen. Jeg har al- tid forsøkt at gjøre min pligt, og De har alltid været saa snild mot Mason og mig, saa jeg har gjort mig den største umaken for at De skulde være tilfreds, Sir —” og saa fortalte hun i en rivende ordstrøm at hun hadde været inde i spisestuen og had- de hørt stemmene som hadde faat nende til at flygte ut av værelset; men da hun saa hørte det igjen, hadde det begyndt at gaa rundt for hende, alt svømmet i taake for hendes øine og hun hadde en følelse som om hun skulde dø — men det var kanske bare i hendes egen indbildning.

„Jeg kan godt forstaa at De blev ræd med det samme. Jeg blev ogsaa litt for- skrækket, men nu er jeg vant til dem —”

Hun blev hvit som en kalket væg og skalv endnu sterkere end før.

„Det er altsaa ikke indbildning som Ma- son forsikret. Gud Fader være os naadig.”

„Det er ikke indbildning, min gode kone. De kommer alltid til at høre dem her, men de gjør Dem ikke noget ondt. De maa ikke ta Dem nær av det. Forestil Dem selv at de stemmene ikke gjør Dem noget ondt — og saa blir De nok vant til dem. De kan ikke skade Dem.”

Hun stirret paa mig med aapen mund.

„Altid høre dem?” mumlet hun hæst.

„Stemmer fra de døde? Vet De hvad det be- tyr, Sir?”

„Nu bryr jeg mig ikke længer om det, Mrs. Mason. Det gjør ikke længer noget ind- tryk paa mig.”

„Det er død, Sir. En advarsel til alle dem som hører dem om at være forbe- redt. Gud Fader forbarme sig over os alle!” Hun skjulte ansigtet i sine hænder, skalv hysterisk og hulket, idet hun erklærte at hun ikke vilde bli en time paa et sted „hvor der var saadanne ting”, at hun gjer- ne vilde gjøre alle mulige for mig, men „at ikke engang vilde hester skulde faa hende til at bli paa et sted hvor det spøkte”, at „hun ikke var forberedt paa at dø endnu” — og mer av samme sort.

Mason sa ikke et ord under denne sce- nen, men stod stram og strunk og saa av- vekslende paa sin kone og mig.

„Prøv det en uke og se, om De ikke kan bli vant til det, Mrs. Mason,” sa jeg.

„Det kan jeg ikke, Sir. Jeg kan ikke. Jeg vilde ikke kunne sove en nat paa et slikt sted, ikke om De saa fylde mit fang med guld i dette hellige øieblik. Jeg vilde dø — det vet jeg. Det vilde ha slaat mig ihjel —” igjen henfløt hun i taarer og hul- ken.

„Nuvel, naar De mener det, saa vil jeg ikke overtale Dem til at bli. Saa maa De heller træffe Deres forberedelser, Mason.”

Hans stive holdning slappedes og der kom et uttryk av lettelse i hans ansigt, idet han hilste.

„La os se — hendes mor bor jo i Rugby. De kan reise dit med hende med et aften-

log og sove om natten paa et hotel. Jeg kan nok undvære Dem saa længe. Kom ind til mig, saa skal jeg gi Dem nogen penger."

Saa gik jeg tilbake til min lænestol og tændte min pipe.

Det varte litt før han kom, saa jeg tænkte at hans kone hadde protestert mot mit forslag. Men det var ikke let at komme til rette med Mason, naar jeg først hadde git ham en bestemt ordre, og da han kom for at hente pengene, var alt i orden og fem minutter efter lukket døren sig efter dem og jeg gik og la mig.

Næste morgen ringte jeg op til Mostyns og bad om at faa tale med Olna for at avtale hendes møte med pashaen.

"Godmorgen, kaptein Whimster!" lød det med indsmigrende stemme, hvilken jeg godt kjendte som Celias.

"Godmorgen, Miss Mostyn."

"De er flink til at kjende stemmer. Jeg forsøkte at tale som Olna!"

"Jeg har jo sagt Dem at jeg altid kjenner Deres stemme. Den lyder bestandig i mine ører."

"Aa, det er bare noget De synes De maa si!"

"Hvorfor skal jeg ikke si det, naar det er sandt?"

"Mænd har altid bedraget, kaptein Whimster, og jeg er ræd for at de alltid vil gjøre det!"

Da flirt pr. telefon ikke laa særlig for mig, svarte jeg med at spørre om jeg kunde faa tale med Olna.

"Det er altid Olna —"

"Det var det da ikke igaar! Men det gjælder forretninger."

"Hun bad mig at ta telefonen. Kan jeg bringe hende et bud?"

"Desværre nei. Det er en meget viktig sak — jeg maa bare tale med hende et øieblik."

"Jeg skal si hende det. Har De meget travelt idag?"

"Ja, jeg er meget optat idag. Hvorfor?"

"Mor og jeg skal ieftermiddag bort i Grafton galleri for at se billedene fra krigten og vi vilde saa gjerne at De skulde bli med og forklare os billedene."

"Jeg beklager det meget, men det er umulig. Jeg skal i et viktig møte."

"Kan det ikke opsættes?"

"Umulig. Jeg er meget lei over det, men det kan ikke la sig gjøre."

"Ikke engang i fem smaa minutter?"

"Desværre nei — ikke i et eneste."

"Det er vel fordi Olna ikke skal med. Jeg skal si hende at De ikke vil betro mig at bringe hende besked," svarte hun som om hun var meget fornærmet. Jeg ventet etpar minutter, saa hørte jeg Olnas stemme:

"Kaptein Whimster, ønsker De at tale med mig?" Hendes stemme lød kold og formel.

"Megri pasha er kommet til London, Miss Meredith,

og vil gjerne træffe Dem. Han har været meget syk i Paris og tør ikke vove sig ut, uten at det er høist nødvendig, av frygt for at bli forkjølet, saa han ber Dem, om De vil gjøre ham den ære at følge med prinsen til hans bolig. Den ligger i Cobhams Mansion."

"Naar?"

"Ieftermiddag klokken tre."

Den fulgte en pause.

"Ja. Er det alt?"

"Det er alt," svarte jeg i samme formelle tone som hendes og la fra mig hørerøret.

Omtrent et kvarter senere ringte min telefon igjen.

"Kaptein Whimster?" Det var Celia igjen.

"Ja, Madame, det er kaptein Whimster." svarte jeg, idet jeg lot som om jeg ikke kjendte igjen stemmen.

"De vet vist hvem jeg er."

(Fortsættes).

Løsning paa opgavene i dr. X's avdeling i nr. 37.

97. Det merkelige ur: Det første av de stillede spørsmål er let at besvare. Naar den lange viser staaar paa 12, mens den korte feilagtig viser paa 1 minut over 12, kan man bare dreie uret tilbake, saa den korte viser kommer nøiagtig ut for 12. Denne har da bevæget sig et minut tilbake. Den lange viser, som bevæger sig 12 ganger saa hurtig, vil da gaa 12 minutter tilbake, og klokken blir da præcis 12 minutter paa 12. Svaret paa det andet spørsmål kan findes paa følgende maate: Avstanden mellem de to visere er 1 minut. For hvert minut den lange viser dreies fremover, nærmer den sig den korte med 1 minut $\div \frac{1}{12} = 12$ minutter. Men den skal jo nærme sig et helt minut. Derfor blir det $1 : \frac{1}{12} = 12$ minutter $\div 11 = 1\frac{1}{11}$ minut, den lange viser skal dreies frem for at den kan komme til at dekke den korte, og klokken blir altsaa i dette tilfælde $1\frac{1}{11}$ minut over 12.

98. Isenkrammerens rebusskilter: 1. Kniver 2. Spader. 3. Laaser. 4. Sakser. 5. Gryter. 6. Pander. 7. Dørslag. 8. Hammere. 9. Filer. 10. Skruetrækkere.

99. Logograf: Snaps, fager, lyve, gisning, sneveir, Rigel, graagaas, flagnig. — passagerflyvning.

37te haandarbeide.

To selskapskjoler for barn.

Disse to kjoler som syes av hvit voile, utføres med et vakkert broderi i en pen lysrød eller lyseblaa farve, i vaskeegte moulinegarn. Broderiet som utføres i kontursting og plattsøm er umaadelig raskt at sy. I halsutringning og omkring ærmene syes flere rader kontursting i samme farve som broderiet. Nedentil syes en fald. Materiale for størrelse 4-6 aar: 1 paategnet vollekjole med garn, pris kr. 5.80 plus porto. Faaes gjennom „Nordisk Mønster-Tid."s Broderiavd., Storgaten 49, Kristiania.

To selskapskjoler for barn.

Lekeforklæ for barn paa 4-6 aar.

Av den moderne gule farve i linstof syr man dette pene lille forklæ. I kantene kan man vælge mellem at sy brede knaphulsting eller begrænse med sorte mohairbaand.

Den store paastukne lomme utstyres med et morsomt broderi. Forklædet lukkes i ryggen.

Materiale: Tegnet lekeforklæ med garn pris kr. 4.40 plus porto. Mohairbaand til kant kr. 0.60 pr. m. Faaes gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's" broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania.

Lekeforklæ for barn paa 4-6 aar.

Barne-spisemække med broget konturstingbroderi.

De morsomme mønstre broderes paa hvitt lin med en farve garn. De falder i kanten og i halsutringningen.

Materiale: Paategnet lin og garn, kr. 1.25 pr. stk. + porto gjennom „Nordisk Mønster-Tidende's" broderiavd., Storgaten 49, Kr.a.

Bestillingsseddel findes i „Raadgiveren" paa side 28.

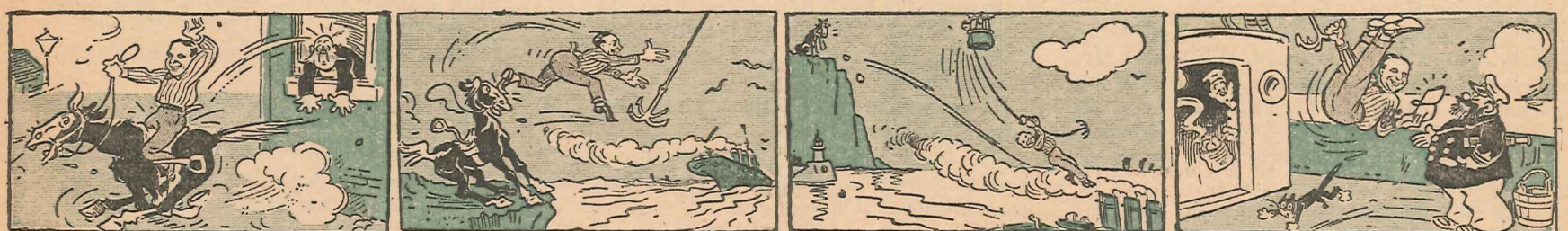

Barne-spisemække med broget konturstingbroderi.

Ekspressbesørgelse i filmformat.

1. „Avleveres ekspress til kaptein Johnsen, S/s Liberta!" sa grosserer Meyer til fuldmægtig Bill.
2. „Skal skel!" ropte Bill smilende og satte med et behændig — og tidsbesparende — sprang ut av vinduet ...

3. Ut til den ventende hest og avsted gik det i flyvende firsprang mot havet. „Hopla!" ropte Bill.
4. S/s Liberta var dampet avsted. Men en tilfeldig luftskipper hadde sit anker ute. En-to-tret
5. Der sprang Bill fra hesteryggen ut i luften, grep ankeret og svinget sig flot ind over S/s Liberta.
6. ... „Værsgod, hr. kaptein Johnsen! Et brev som haster! Adjø" og derpaa svang Bill sig tilbake til hesten.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

I Salabeah.

Av I. Russel Warren.

De forstaar vel, Mrs. Caversham, at dette ikke er noget sted for Dem."

Heseltine bød sig frem i stolen; hans mine var meget alvorlig og hans stemme indtrængende.

"Dette er ikke et land for hvite kvinder. Ved klimaet er der altid fare og nu da der er uroligheter blandt buddhuserne er dette sted meget usikkert."

Viola Caversham saa paa ham og der kom et pludselig uttryk av angst i hendes trøtte øine; dog ikke angst over den fare han antydet, men der var farer værre end dem som pludselig var gaat op for hende.

"Deres mand hadde ingen ret til at bringe Dem herut," fortsatte den unge mand,

"det er likefrem forbrydersk egenkjerlighed."

Hun gjorde en protesterende bevægelse.

"Mr. Heseltine," sa hun, "om min mand vil jeg ikke tale med Dem og De har ingen ret til at tale som De gjør."

Men uttrykket i hendes øine motsa hendes ord; der var ingen rigtig overbevisning i den tone som hun talte i.

"Han forstaar Dem ikke," fortsatte Heseltine. "Jeg vet hvor meget De maa lide og alt hvad jeg kan gjøre for at hjelpe Dem — ja, hele mit liv . . ."

Hun rettet sig pludselig i stolen.

"De maa ikke tale saaledes!"

"Ja, men det er jo sandt hvad jeg sier."

"Nei, De tar feil; det var mig som forlangte at faa komme herut til min mand; la os tale om noget andet."

Men de gjorde det ikke; de var trøtte av dagens varme og likegyldig tale faldt dem besværlig, de sank hen i taushet. Viola la sig tilbake i stolen. Hun visste at hun burde reise sig og gaa og forlate denne mand med den overtalende, forlokkende stemme; men det var som om hun manglet kræfter til det.

Derfor blev de sittende, hun tilbakelænet i den lange kurvstol og han fremoverbøid i sin. De sat paa den rummelige balken paa politioffiserenes hus i Salabeah. Nedenfor dem laa gaardspladsen i rødagtig skygge. Orangetrærne i dens midte hang med bladene i den stille, varme luft. Like overfor dem og tilhøire og venstre løp balkonen rundt. Værelsenes dører og vinduer gik ut til den, og taket over den, som blev baaret av utskarne og malte træspiler, forøket skyggen den laa i.

Over dem tegnet taket med duepinder hist og her sig skarpt mot himlen — en himmel hvor solnedgangens gyldne og røde farvetoner efterhaanden gik over til nattens dype fløielsblaa. Der var dyp stilhet, det var som om der var en spændt forventning i atmosfæren, som om naturen ventet paa at der skulde ske noget. Fra det fjerne hørtes fra basaren en sagte mumling og luften var svanger med østens eiendommelige duft — en duft som av røkelse eller krydret stov.

Skjælvende laa Viola tilbakelænet i stolen. Hun hadde, som hun forklarte Heseltine, forlangt at faa komme til Mesopotamien for at være hos sin mand; men like fra det øieblik hun hadde forlangt det hadde hun angret det. Hun var kommet like fra England ned i den varme ørken-sommer og den hadde virket frygtelig enerrende paa hende. Bare i den tidlige morgenstund og i den korte aften var livet her til at holde ut. Hele den øvrige del av dagen laa hun paa sin feltsgeng under et moskitonet, bare iført det aller nødvendigste. Herfra saa hun kviksolvet i termometret stige fra 34—35—36 grader til tal som vakte hendes bestyrtelse. Der var intet at

ta sig til; det var for varmt til at sove og selv læsning trøttet hendes hjerne for meget.

Nættene var forholdsvis kolde. Nattehimmelen var deilig, stjernene straalte pragtfuldt og maanelyset var saa sterkt at hun kunde læse ved det. Men den omstændighet at den tændte lampe tiltrak sværmer av insekter, av hvilke manges stik var giftige, ødela ogsaa nættene for hende.

og hun visste at hun satte til ikke bare sin helbred, men ogsaa sin skjønhet. Hendes kinder blev indfaldne og rynkede og hendes øine mistet den glans som hadde gjort hende saa fortryllende. Hun hadde nu neppe saa megen energi tilbake at hun kunde forsøke at bevare litt av den skjønhet hun endnu var i besiddelse av.

Til denne elendighet kom saa den frygtelige ørkesløshet. Hun hadde slet intet at ta sig til. Alt hvad der var at gjøre blev utført av tjenestefolkene fra Bagdad. Hun hadde hurtig erfart at indblanding i deres tjeneste bare bevirket misforståelse og forvirring og at det var uklokt at passe paa dem.

I begyndelsen hadde hun ledsaget sin mand paa hans morgenridt ut i ørkenen, men denne adspredelse hadde snart tat saa meget paa hendes nerver og kræfter at hun hadde været nødt til at gi avkald paa den.

Hertil kom at hun var ganske alene. Hun og hendes mand var de eneste hvite i Salabeah og der var ikke andre engelske kvinder nærmere end i Bagdad, som laa over et halvt hundre kilometer fra dem mot vest.

Hun var meget sjelden sammen med sin mand. Caversham var fortvilet pligtopfyldende og tænkte bare paa at utføre sit besværlige og utaknemlige arbeide. Om formiddagen red han milevidt ind i ørkenen for at inspicere arabernes landsbyer og leire. Om aftenen opholdt han sig mest i basaren for at lære de indfødte og deres eiendommelige livssyn at kjende. Han bestræbte sig alvorlig paa at faa dem til at se paa den nye regjering med tillid og venlighet og han søkte ogsaa at gi dem gode raad. Hittil hadde han dog ikke hat videre held med sig i disse bestræbelser, for de indfødte kjendte ikke begrepet ærlighet, de vurderte ikke et menneskes liv høiere end et faars, at tale usandhet var dem en vane og kom de til at si sandhet var det nærmest av vanvare.

Som tiden gik blev han allikevel mer og mer optat av sit verk, men tillike mer træt og mistrøstig. Klimaet, ansvaret og den stadige tilbakereullen av Sisyphus-stenen han arbeidet med tok baade paa hans nerver og hans humør.

Viola var efterhaanden kommet til den slutning at hun ikke kunde holde dette ut. Siden hendes mand var for optat av sit arbeide til at lagge merke til at hun blev ødelagt, maatte hun selv si ham det. Hun vilde nødvendig saare ham, men hun kunde ikke lenger holde ut denne tilværelse. Hun maatte forlange at han sendte hende tilbake til England eller i det mindste til Indien.

Men saa kom Heseltine med et halvt kompani Sikh'er til garnisonen i Salabeah.

Han var ung, munter og underholdende og Viola undret sig over at han kunde være det i et slikt klima og et slikt land. Men han tok sine pligter let, tok alting paa den letteste maate, gled ubekymret utenom besværlighetene og undgik, saa vidt det kunde la sig gjøre, alle livets ubehageligheter.

Viola var ofte sammen med ham, for han overanstrengte sig ikke i tjenesten. Tidlig om morgenen beordret han sine soldater til at utføre en overfladisk eksersis under Sabadaren og Jemadaren. En gang imellem red han med Caversham ut til landsbyene, men det var ikke ofte, for det var politioffiseren og at gjøre at skjule den pansrede næve i en fløielskanske og la militærmagten komme saa litet tilsyne som mulig.

Derfor hadde Heseltine meget tid tilovers til Mrs. Caversham. Han sov i den bygning som var blitt erhvervet til kaserne, men han spiste hos Caversham og tilbragte de fleste eftermiddager der. Viola begyndte at faa litt mer interesse for livet, hun tok igjen fat paa sine ride-turer om morgenen, dog ikke med sin mand, som formedels sin travelhet hadde opgit denne adspredelse men sammen med Heseltine og hun

sat i timevis paa balkonen sammen med den unge officer og lot ham passiare. Selv sa hun ikke meget.

Men nu var hun blitt skræmt av hans ord og hans uventede alvor, de fik hende til at se sandheten like i øinene. Hvor gled hun hen? Hvilken farlig stilling nærmet hun sig ved motstandsløst at la sig føre med av omstændighetenes strøm. Hun hadde betragtet Heseltine, naar hun idetheletat gjorde sig den anstrengelse at tænke, som en fornøielig, behagelig fælle, der hjalp hende med at faa tiden til at gaa. Men var dette alt hvad han var? Var der ikke fare for at han skulde komme til at indta en anden plads? Hvor gled hun hen i sin uvirksomhet og ørkesløshet?

Han avbrøt hendes tanker idet han med et forelsket blik bød sig frem mot hende. Han begyndte paa en lidenskabelig kjærlighetserklæring. Hun vek tilbake fra ham og løftet haanden som for at verge sig. Slik hadde han aldrig opført sig før. Hun maatte stanse ham — hun maatte ikke la sig rive med. Og dog var det som om hans ord bandt hende saa at hun intet kunde gjøre.

Men nu kom avbrytelsen: Hurtige trin paa balkonens stenfliser og klirring av sporer. Heseltine lænet sig tilbake og indtok en mer passende stilling. Ut fra skyggen kom Caversham tilsyne. Hans kakhiskjorte stod aapen i halsen, hans lue var skutt tilbake fra panden og han var drivvaat av svette.

"Heseltine!" Hans ord lød skarpt og bydende, "De maa straks gaa ned og purre ut Deres mænd og føre dem hit. Vi kan ikke forsvare baade kaserne og huset, og dette er faktisk bedre egnet til forsvar."

Heseltine reiste sig langsomt fra stolen.

"Hvad er dette for en panik?" spurte han.

"Beni Lamierne er paa krigsstien og stormer mot byen og folkene her er parat til at reise sig hvad øieblik det skal være. Der er en eller anden djævelsk mullah som har præket oprør fra moskeen. Jeg har netop gjort forsøk paa at faa tak i ham, men han er forsvundet. Jeg har været nær ved at maatte løpe spidsrot for at komme hit. Skynd Dem, mand! Det er paa høieste tid!"

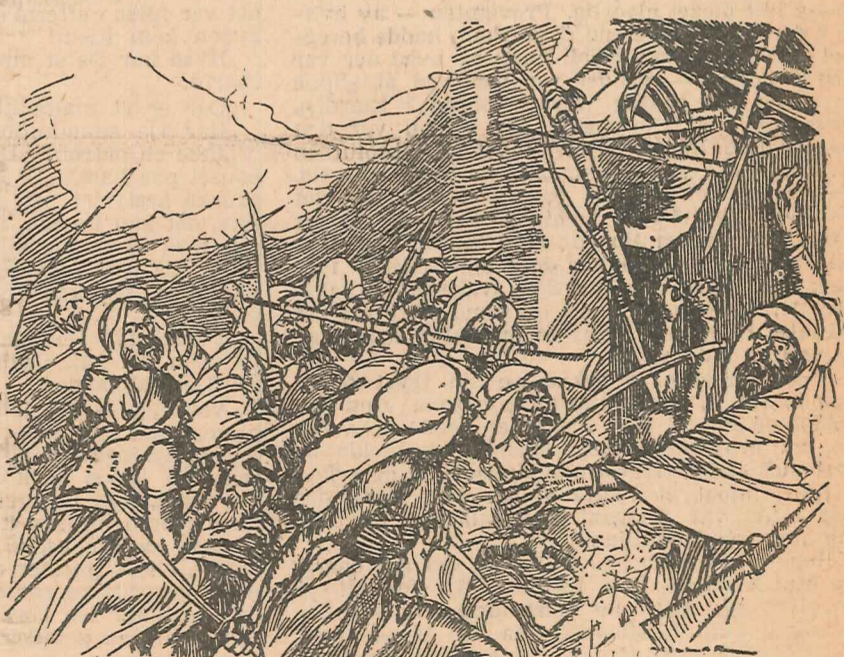
Heseltine gik. Caversham stod og saa ned paa sin hustru, som endnu laa tilbakelænet i stolen og stirret paa ham med vidt opsperrede øine, bare halvt forstaaende det hele.

"Hvad er det?" spurte hun — "er der nogen — nogen virkelig fare?" Han nikket langsomt.

"Jeg vil ikke indbilde dig at der ikke er det, kjære Viola. Du er jo for fornøftig til at la dig holde for nar med eventyrssnak og for modig til at nøies med det. Det ser ikke bra ut. Vi er avskåret fra Bagdad, men jeg har sendt brevduer dit for at la dem vite hvorledes vi er stedd. Kan vi holde ut indtil undsætningen hugger sig igjennem, saa er alt godt. Hvis ikke —"

"Deres mand hadde ikke ret til at la Dem faa komme herut."

Om natten hadde de beleirede maattet avslaa et meget heftig angrep.

Han gjorde en talende bevægelse med haanden. Hun utstøtte et svakt skrik og grep saa fast om stolarmene at hendes knoker blev helt hvite. Han saa bedrøvet paa hende.

"Jeg burde jo aldrig ha latt dig komme herut," sa han, og den dype selvbebreidelse i hans tone virket paa hende som et stik i hendes hjerte. "Jeg er en egenkjerlig slyngel, jeg burde ha sendt dig tilbake for længe siden. Men jeg ventet stadig paa at min ansøknig om permission skulde bli indvilget. Jeg trodde ikke der vilde komme nogen uroligheter før regntiden."

Hun reiste sig blek og skjælvende, hendes læber skiltes og der var rædsel i hendes øine.

„Jim! Hvis vi nu blir dræpt?”

„Vi skal følges ad, kjære, lille Viola. Jeg vil aldrig mens jeg lever la dig falde i hænderne paa dem!”

Hun gjøs og vek tilbake fra ham. Hun var ganske vist ingen kujon, men hun var aldrig før blit stillet overfor faren for en voldsom død. Skjønt hun hadde sagt, som sandt var, at hun selv hadde forlangt at faa komme derut, saa følte hun allikevel nu at hendes mand aldrig burde ha git sit samtykke til det og at det var hans skyld at hun var kommet i denne rædselsfulde fare.

Han fortsatte i en mer dagligdags tone:

„Vil du gaa ned og se efter hvor meget proviant vi har. Der skal helst være nok til en uke naar vi rationerer det fornuftig. Seapoyerne har jo sine egne rationer. Se ogsaa efter om du kan finde noget som vi kan lage bandager og forbindingssaker av. Det vil ikke være længe før der blir saarede at forbinde.”

Taktisk set var husets stilling god. Det laa alene utenfor den lille by. Paa dets to sider var der hverken vinduer eller dører — bare skytehuller gjennom hvilke seapoyerne kunde beherske terranget foran sig. Baksiden vendte ut mot ørkenen, hvor der til en avstand av femten hundre meter ikke fandtes dækning for en fiende. Det var frontensiden som frembød den største fare. Her vendte huset ut til veien og fra de nærmeste huser, ikke hundre meter fra dem, skjød araberne uavbrutt.

Men de ramte ikke godt og de var meget forskjellig bevæbnet. Mange av dem hadde bare gamle Martinirifler. Men naar en mand blev rammet av deres store blykuler, saa betydde det, om ikke døden, saa ialfald en splintret knokkel.

Husets to store porter paa forsiden og baksiden var godt barrikadert og der var bygget bystvern op mot dem, gjennemboret med skytehuller. De øverste var saa godt beskyttet som mulig, men en gang imellem fandt en kule allikevel vei igjennem dem, splintret glas- og trærverk, naadde endog ut til balkonen og gaarden.

Om dagen var der ganske rolig, selv araberne gad ikke anstrenge sig i varmen, men fra solnedgang til dagry vedvarte skytningen og den lille skare, som allerede var svækket ved sygdom, blev stadig formindsket.

Hvad Caversham mest frygtet var et stormangrep i mørket, og hele natten stod der vakt ved de nederste vinduer.

Men araberne hadde ikke lyst til at utsætte sig for unødvendig fare, paa den maate pleide de ikke at føre krig. De foretrak at beleire den lille post, at utmatte den ved stadig skytning og avvente at den hadde oppbrukt sin proviant og ammunition.

Efter at der var gaat to dager var stillingen ogsaa blit meget alvorlig. Provianten — av hvilken der var mindre end Caversham hadde beregnet — var begyndt at bli knap og hvad der var værre endnu — vandet var nær ved at slippe op. Der var ganske vist en brønd i gaarden, men den var ikke meget dyp og nu var den næsten tør. Intetsteds er vandet saa absolut en livsbetingelse som i ørkenlandene i den hete tid. Selv med den største paapasselighet var det desuten vanskelig at forhindre Seapoyerne i at ødsle med ammunitionen. Som tilfældet er med alle indfødte tropper var de tilbøielig til at fyre væk saa snart der var den svakeste mulighet for at træffe og saa snart en mand fyrte var det signalet til at alle hans kammerater sendte en salve ut i mørket.

Viola forsøkte at bekjempe sin frygt og at vane sig til den ukjendte situation. Hun utfoldet en energi som forbauset hende selv, tok sig av provianteringsproblemaet og pleide og forbandt samvittighetsfuldt de saarede og syke.

Hun undlot at tænke videre over hvad der hin aften var foregaat paa balkonen og over sin nuværende stilling.

Hendes mand forbauset hende ved sin energi og raadsnærhet. Han hadde tanke for alt og forutsaa alt. Blev der slaat larm, saa var Caversham altid førstemand paa den truede post. Ikke tilfreds med at dele vaktene med Heseltine, syntes han alltid at være vaaken — alltid paafærde. Med barsk besluttsomhet imøtesaa han overalt og til enhver tid de truende muligheter.

Ogsaa Heseltine var paafærde overalt, munter, tillidsfuld og spøkende paa hindustansk, som hun ikke forstod — med mændene. Det lot til at han tok denne farlige situation med det samme lette sind hvormed han hittil hadde tat alt her i livet. Det var som om han slet ikke saa faren. Men hun visste at hvis han faldt, da vilde han dø med det sedvanlige, ubekymrede smil paa læben.

Den tredje dags aften var kommet og endnu hadde de ikke faat det mindste tegn til at der vilde komme hjelp. Provianten var næsten op-

spist, der var saa at si ikke noget vand tilbake og av ammunition var der ogsaa meget litet. Naar det sidste skud blev avfyrt — med undtagelse av det i Cavershams revolver, som var bestemt for Viola — vilde de forsøke at holde den fremstormende horde tilbake med bajonetene. Men en slik kamp kunde ikke være længe.

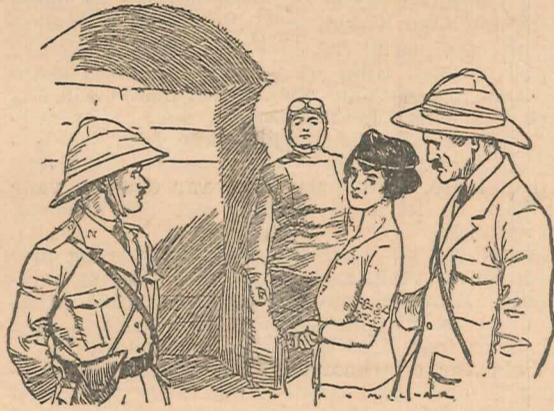
Men ved solnedgang saaes en plet paa den vestlige himmel og de hørte lyden av et aeroplan. Den mørke plet blev hurtig større og lyden sterkere. Fra byen hørtes talrike rifleskyd, det var araberne som forsøkte at skyte ned flyveren.

Der faldt noget ned fra aeroplanet og fra den længst bortliggende del av byen steg flammer og en røksøile i veiret. En tordenlignende lyd naadde deres ører og den etterfulgtes av vilde skrik. Caversham krympet sig. Han syntes endnu at det var hans by og at folkene, selv om de var oprørske, var hans folk.

Aeroplanet seilet rundt, dets vinger glinset i solnedgangens svindende lys og tegnet sig skarpt mot den azurblaa himmel. Derefter gik det ned i en spiral, landet paa den flate ørken bak huset hvorefter det kjørte bort til den bakerste port. En overmaade pen landing, som bare er mulig i et land og paa et tidspunkt hvor luften er i absolut ro.

„Luk porten op!” ropte Caversham og styrtet ned mot den. „Heseltine, faa nogen av Deres mænd til vinduene deroppe saa de kan holde snikskyttere borte, de vil naturligvis forsøke at ødelægge aeroplanet!”

Barrikadene blev trukket tilside og porten lukket op. En slank, meget ungdommelig skikkelse i flyverdragt med store brillor sprang behændig ind. Et par kuler slog mot porten og oppe fra vinduene kom flere skud, rettet mot ilden fra riflens ute paa den aapne plads.

„Jeg blir ikke med!” sa hun. „Jeg vil bli her hos min mand!”

„Kunde ikke komme før!” sa den unge mand andpusten. „Alle aeroplanene var paa farten og det var først i eftermiddag at denne gamle dragkisten kom hjem!”

„Hvad har De at meddele?” spurte Caversham skarpt.

„Der er et undsætningskompani underveis.”

„Har De ammunition med?”

„Ikke en patron!” Den unge mand stirret forbauset paa ham. „Er den sluppet op?” Han saa ganske bestyrtet ut. „Jeg har bare litt til mig selv, det kan De faa, men det forslaar ikke meget, men vi trodde allesammen at de hadde rikelig. Og hvis buddhuserne nu stormer inat — men hør, jeg kan fly tilbake og hente noget til Dem.”

„I mørket?” Det var Heseltines satiriske stemme som lød bak Caversham. „Det blir umulig for Dem at lande.”

„Vaagelig — det indrømmer jeg, men jeg vil gjøre hvad jeg kan. Kan jeg ikke lande lar jeg forsyningen falde ned paa taket her. Og saa skal jeg si Dem hvad jeg ogsaa vil gjøre. Jeg vil ta Mrs. Caversham med tilbake og Dem, Mr. Caversham, mer end to kan jeg ikke ta. Men vi maa skynde os, vi maa avsted før det blir mørkt, ellers stormer de løs paa den gamle omnibus dernede, og rammer de min bensintank —”

Caversham for bort for at finde Viola. Hun var nede paa gaardspladsen for at forbinde en saaret seapoy.

„Kom her!” sa han hurtig. „Du skal med aeroplanet tilbake til Bagdad!”

Hun sprang op med et litet skrik.

„Blir du med?” utbrøt hun.

„Nei, jeg maa bli her. Kom straks, der er ikke et minut at spille.”

Han grep hende i armen, hun maatte følge med, men under stadige indsigelser, for hendes pligtfølelse var nu blit sterkere end længselen etter at komme i sikkerhet.

„Jeg vil ikke dra herfra uten du blir med.” Han trak paa skuldrene.

„Hvad er døden — vi skylder jo alle Vorherre en død. Den kommer jeg nok over.” Han skotet ned til hende. „Der er værre ting end den.

Du maa dra avsted.” Hans tone forandret sig. „Du skal ikke gaa alene, jeg vil sende Heseltine med dig.”

Hun vilde til at protestere, men de var kommet like bort til de andre. De stod i en dyp skygge som blev svakt oplyst av en hendøende lysstrime, der faldt gjennom en spræk i porten. „Heseltine,” sa Caversham, „vil De være saa venlig at følge min hustru til Bagdad og ta Dem av hende!”

Heseltine studset.

„Det kan jeg ikke,” sa han, „min plads er her hos mine mænd.”

„Snak! En av os er nok her og det er mig som har ansvaret her paa stedet. Jeg maa betragtes som den øverstkommanderende her og jeg befaler Dem at reise!”

„Det gjør jeg ikke, det er Dem som skal gaa. De har gjort alt hvad De kan her. Her gjælder det nu at slaas, det er mit hverv.”

Flyveren stod og trippet utaalmodig. Mørket faldt hurtig paa og utenfor blev skytningen stadig sterkere. Gik en av de svære kuler gjennom hans bensintank eller propellen, saa blev det umulig for dem at komme derfra.

Caversham sa langsomt og alvorlig:

„Jeg holder paa at De skal gaa, Heseltine. Jeg maa bli her, og skulde der hende noget saa sørg for Viola. De forstaar mig?”

Med et svakt skrik vek Viola tilbake, ogsaa hun forstod hvad hendes mand mente. Han hadde altsaa set hvad der var skedd i den sidste tid og kanskje trodde han værre om hende end hun fortjente.

I sin mands ansigt læste hun fast bestemthet — en urokkelig beslutning om at gjøre sin pligt og utover dette bare tanken paa hendes frelse og fremtidige lykke, og derfor vilde han ikke herfra.

Hun saa paa Heseltine. I hans øine læste hun usikkerhet — vankelmodighet. Han var ikke ræd for at bli og gaa i døden med sine mænd, men han var ræd for at bli med hende. Ogsaa han hadde forstaat hvad Caversham mente. Der blev lagt et hellig ansvar paa ham — et ansvar som han ikke kunde undra sig, men han gjøs tilbake for egteskapets ansvar — at bli bundet for livstid til denne kvinde. Hans forelskelse i hende hadde bare været et tidsfordriv — en følge av at han ikke hadde hat noget at ta sig til. Det hadde ikke været nogen alvorlig lidenskap og i virkeligheten hadde han ikke ment halvdelen av det han hadde sagt hende.

Ingen hadde sagt det med ord, men alle tre følte de at avgjørelsen laa hos hende. Hun traf den hurtig.

„Jeg reiser ikke,” sa hun, „jeg blir hos min mand!”

Det var tydelig at høre paa hendes tone at hendes beslutning var urokkelig.

„Nu vel,” sa Caversham.

Han vendte sig til flyveren.

„Da maa De altsaa reise alene, unge mand, og kan De komme tilbake med ammunition uten at knække halsen —”

„Jeg skal nok se at klare det,” sa den unge mand tillidsfuldt. „Laan mig bare et par mand til at faa den gamle brumlebasen startet.”

Han løp ut gjennom porten fulgt av et halvt snes seapoyer. Den lille gruppe som stod i porten hørte larmen fra hans maskin bli sterkere og sterkere indtil den tilsidst gik over i en jevn during. Da visste de at han var kommet tilveirs og var paa vei mot Bagdad.

Der blev en lang pause. Der var meget som de hver for sig kunde ha sagt, men de fandt at det var bedst at det blev usagt. Endelig brøt Caversham tausheten.

„La os gaa op til vor post,” sa han.

Undsætningskompaniet slog sig igjennem like etter dagry. Om natten hadde de beleirede maattet avslaa et meget heftig angrep, hvor det gjaldt knald eller fald. Men flyveren var kommet tilbake, var glidd pent ned og hadde med stor nøiagtighet latt to kasser med ammunition falde ned paa husets flate tak.

Officeren som førte undsætningskorpset kom støvet, svettende, men triumferende marsjerende ind gjennom porten. Han tok til luen for Viola.

„Ved himlen! De er en kjæk dame, Mrs. Caversham!” sa han. „Det var beundringsværdig at De hadde mod til at bli, for der har jo været en kamp her som gjaldt liv eller død!”

Hun smilte idet hun rakte ham haanden. Han visste ikke hvor stor faren for hende virkelig hadde været. Som hendes mand hadde sagt var der ting som var værre end døden. Var dette oprør kommet litt senere, saa at der var git hende længer tid til at bukke under for de kræfter som tærte paa hendes motsandsevner, hvorledes vilde da hendes fremtidige liv være blit?

Med en pludselig bevægelse grep hun sin mands arm og klynget sig til den. Heseltine marsjerte ut gjennom porten i spidsen for sine mænd. Hun saa ikke engang etter ham.

Den fortryllede hat.

„Kom og fang mig! Kom og fang mig!”

Ellen spaserte i parken med sin barnepike, da pludselig et vindstot rev hatten av hende!

„Løp og fang den igjen, Ellen,” sa barnepiken, som var temmelig lyk.

Ellen løp avsted etter den lyserøde straaht, men netop idet hun skulde til at bise sig ned og ta den kom der endnu et vindstot og den trillet videre likesom et hjul.

Ellen løp etter den opad den ene vei og nedad den andre.

„Det er merkelig at hatten bare triller paa gangene,” tenkte hun.

Men saa opdaget hun at det slet ikke var saa rart, for bak hatten løp en liten alf med et morsomt litet ansigt. Han saa sig tilbake etter Ellen og ropte:

„Kom og fang mig! Kom og fang mig!”

Hun løp hurtigere, men alfen løp ogsaa hurtigere og de for avsted forbi barnevogn og spaserende til Ellen snappet etter pusten. Og saa kom de ut av parken til gaten, hvor vognene kjørte. „Farve-e-l!” ropte alfen og gav hatten et puf til saa den fløi ut av porten og alfen med den.

Ellen for etter og kom akkurat tidsnok til at se hatten lande paa hodet av en hest, som netop trak en vogn forbi.

„Nu har jeg aldrig set maken!” utbrøt kusken. „Den hatten maa da være forhekset. Nu skal jeg ta den til dig.”

Han gik ned fra vognen, men alfen sprang op paa ryggen av hesten og kilte den og i det øieblik hesten mer-

ket de slappe tøiler, gav den sig til at løpe av alle kræfter nedover gaten.

„Hei! Stop!” ropte kusken og løp efter den.

„Idag blir det nok meget løpning,” tenkte Ellen og løp efter.

De løp nedover gaten, forbi vogner og sykler og mennesker, saa kom en konstabel frem og slanset hesten.

Ellen sukket taknemlig da hun og kusken kom ditbort.

„Er det din hat?” spurte kusken. „Det er ikke saa underlig at hesten blev forskrækket slik som den fløi ned paa hodet av dyret.”

„Nei, det var slet ikke derfor,” sa Ellen, „det var alfens skyld.”

„Hvis?” spurte konstablen.

Han stirret paa hende og derfra til kusken, som klødde sig bak øret. En venlig gammel dame kom bort og spurte:

„Hvor er din barnepike?”

„Hun er inde i parken, men vinden blaaste hatten min avsted og saa løp jeg efter den og alfen, som lekte med den, sprang op paa hestens ryg.”

„Nu skulde du gaa ind til barnepiken din igjen,” sa den venlige dame, „og læs ikke saa mange eventyr. Der er slet ikke alfer til.”

„Ha, ha, ha!” lo alfen og grep i det samme Ellens hat, som hun netop vilde til at sette paa hodet, og fløi op i luften med den. Ellen sprang op for at gripe hatten, men nu skedde det merkelige at hendes hænder hang fast og hun svævet opad og opad, mens alfen hele tiden lo og folk mede paa gaten skrek og ropte.

„Er det ikke morsomt?” ropte alfen. „Jo, men jeg blir træt i armene,” svarte Ellen.

„Saa sætter vi os litt ned og hviler.” De dalte langsomt ned, til de naadde en av de høie stolper, som bærer de elektriske lamper; der satte alfen og Ellen sig og saa ned paa den menneskemasse som hadde samlet sig nedenunder.

De lo begge to, for alle mennesker saa virkelig saa komiske ut, som de stod der og gapte av forundring over at se en liten pike fly op og sette sig paa en løgtepel. Men saa begyndte politikonstablen at klatre op til dem.

„Det gaar ikke an,” sa alfen og lo igjen og saa fløi den ned og gav sig til at kile konstablen paa fingrene og skubbe hjelmen nedover fingrene paa ham, saa han maatte holde op og la sig gli ned igjen.

Alle de andre som prøvde gik det paa samme maate, men tilsidst kom de med en lang stige.

„Bry dig ikke om det,” sa alfen. „Jeg skal nok faa dig væk for de kommer op.”

Nu kom konstablen langsomt opover trinnene og sa:

„Nu har jeg dig, din stemme pike!” Men i samme øieblik grep alfen fat i hatten igjen og de fløi alle tre tilveirs, mens konstablen stod og saa efter dem.

Ellen holdt bare fast med den ene haand og vinket med den andre og saa fløi de videre og videre, den vidunderligste tur den unge pike nogensinde hadde været med paa.

De fløi nu over parken og der fik Ellen pludselig øie paa sin barnepike, som gik frem og tilbake og ikke kunde finde Ellen.

„Aa, det er bedst jeg gaar ned nu all!” sa hun. „Jeg hadde rent gient Johanne. Hun er nok meget forskrækket over hvad der kan være hendt mig.”

„Ja, ja, da!” sa alfen og dalte ned bak nogen busker; det gav et litet sæt i Ellen og der laa hun midt i græsset med sin hat i haanden. Et øieblik etter kom Johanne barnepike løpende.

„Aa, endelig finder jeg dig!” ropte hun anpusten og knuget Ellen til sig. „Jeg har været saa ræd. Hvor har du været?”

„Jeg har lett efter hatten min,” svarte Ellen, men mer sa hun ikke. Hun kjendte Johanne og visste hvor vanskelig det var at faa hende til at tro noget som der bare var det mindste eventyrlige ved.

Alfen flyr bort med Ellen og hatten.

Smaa problemer.

Ved en nordisk fest som avholdtes for nogen aar siden, bygget en av hovedtalerne sin tale for de nordiske lande over et initial, der fandtes i en gammel italiensk slegts vaaben. I dette ser man, sa taleren, tre ringer som er knyttet slik sammen at hver av dem holder de to andre, og hvis man skjærer den ene over falder de alle tre fra hverandre. Vi skal ikke her komme ind paa hvorledes taleren brukte dette billede til at motivere en skaal for samholdet i Norden, men spør bare læserne: Hvorledes kan man sammenfoie tre ringer paa en slik maate at de opstille fordringer blir opfyldt? Prøv for eks. ved at lage ringer av hyssing.

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 19. september. — Indderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning, tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

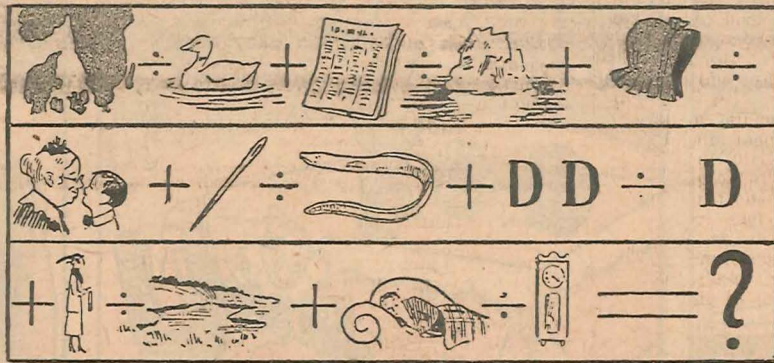
Lommepenge-opgave nr. 106.

Hvad er det for fire tal som sætteren godt kunde ha sat galt, uten at det gjorde noget?

Dr. X skulde utgi en matematisk avhandling og henvendte sig til en boktrykker for at faa den sat og trykt. I avhandlingen forekom uttrykket: 5⁴ · 2³, hvilket betyr 5 i fjerde potens ganger 2 i tredje potens eller med andre ord: 5 skal multipliceres 4 ganger med sig selv, og 2 skal multipliceres 3 ganger med sig selv, og de to utkomne tal skal derpaa multipliceres med hverandre. 5 i fjerde potens er 625, og 2 i tredje potens er 8, og 625 · 8 = 5000. Sætteren misforstod imidlertid oppstillingen og satte istedetfor 5⁴ · 2³ de samme tal, men saaledes: 5123, hvilket naturligvis ikke er korrekt. Dr. X gik til sætteren og talte med ham om saken, idet han forklarte ham at det ikke var det samme om man skrev 5⁴ · 2³ eller 5423. Sætteren indrømmet rigtigheten herav, men bemerket tillike at det dog var fire tal, som det var likegyldig om man skrev paa den ene eller den anden av de to maater, — resultatet blev allikevel det samme. „Hvad er det for fire tal?” spurte dr. X. „Det maa De selv let kunne finde!” svarte sætteren. Dr. X har siden spekulert over det, men har endnu ikke fundet de fire tal. Er der ingen av læserne, som kan hjelpe ham med at løse det problem sætteren stillet? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 107.

Dette er en plus- og minus-rebus. Hvem kan læse hvad der staar her?

Her er en ny plus- og minus-rebus. Ved en saadan gjælder det likesom ved almindelige rebuser om at gjætte, hvad de forskjellige billeder betyr. Men ved plus- og minus-rebuser er det særlige at man skal respektere de additions- og subtraktionstegn som staar mellem billedene. Fra hvert ord med + foran fradrages det ord som følger nærmest efter med - foran. Og til-

slut samler man alle de bokstaver eller ord-deler, som paa denne maate er blit tilbake, og skriver dem sammen i den med billedene givne rækkefølge, saa der dannes et nyt ord derav. Dette ord er rebusens løsning. Hvem av læserne kan finde dette ord i ovenstaaende plus- og minus-rebus?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 108.

Logograf.

1. 7. 3. 3. 10.

Vand og vind er mest min næring, og derav vind gjerne faar i saa store mængder at det hele rundt for mig da gaar.

7. 3. — 1. 2. 3. 4.

Her to drikke vil jeg nævne, kjendte begge i vort land, ynder du ei helt den ene, du den anden drikke kan.

3. 7. 4. 4. 10.

Husk du mig med „ø” skal stave; hvis du bruker „y” dertil, ei med rep og snor jeg noget mere da bestille vil.

6. 7. 4.

Her du ser et træ som findes sjelden i vort eget land men i mængde hvis du søker det ved Danmarks flate strand

8. 7. 1. 1. 5.

Dette bruker man paa hester men det vistnok ogsaa kan hænde at en gut maa holdes stramt i 8. 7. 1. 1. 5. — nu gjæt an!

1. 7.

I barnesproget vistnok køen ofte „1. 7.” benævnes jo.

Men kaldte man en 1. 7. for „kua” tror jeg neppe at hun lo

9. 7.

Naar „Prins Vaar” imot „Kong Vinter” reiser kampens glade gny, da jeg trofast i hans fotspor følger over land og by.

6. 3. 5. 4.

Naar du skriver mig da maa du huske paa mit lille „e” for hvis „æ” du tar istedet blir jeg det du skriver med.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.

„1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10.” Saadan kaldes tidt en gylden blomst som staar rundt omkring paa mark, ved veier hver gang det igjen er vaar. Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for opgavene i nr. 34:

Opgave nr. 97: Fru Hedvig Schøyen, Gjeithus, 5 kr.; Hjordis Weibye, Strømmen st., 2 kr.; Dagmar Knap, Birkelandsgt. 22, Stavanger, 2 kr.

Opgave nr. 98: Johanne Larsen, Barbu, Arendal, 5 kr.; Ingeborg Hansen, Deichmannsgt. 2, Kra., 2 kr.; R. Egeberg, Kjellingmo st., 2 kr.

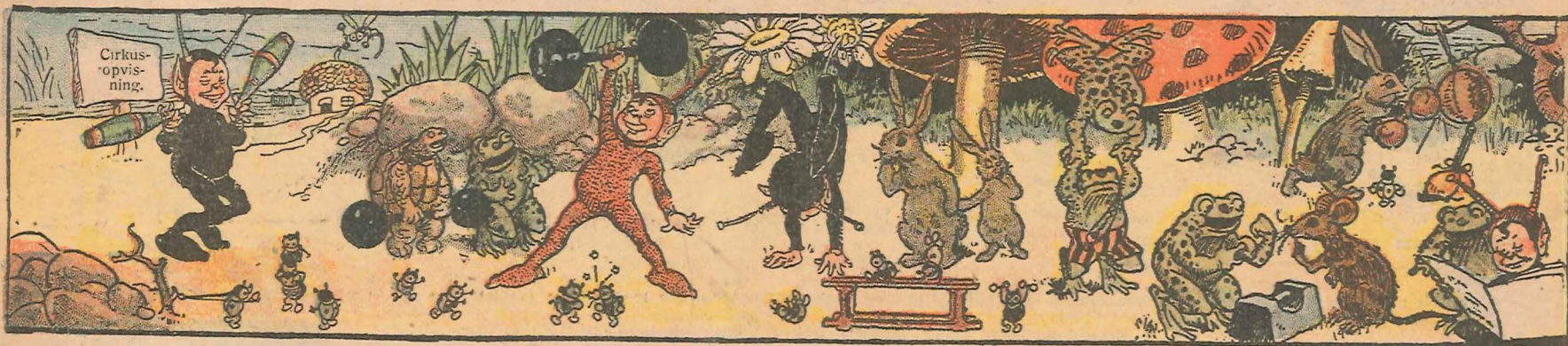
Opgave nr. 99: A. Nielsen, Odda, Hardanger, 5 kr.; Elin Degen, Lysaker st., 2 kr.; Alma Nielsen, N. K. S. Grefsen, 2 kr.

Løsningene paa opgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 40. — Løsningene paa opgavene i nr. 34 findes i dette nummer side 20. — Besvarelsene paa opgavene i dette nummer maa være dr. X ihænde inden 19. september og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (37),

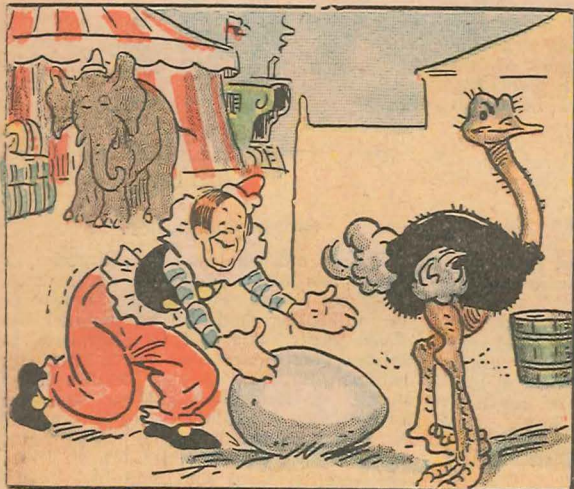
„Allers Familie-Journal”.

Kristiania.

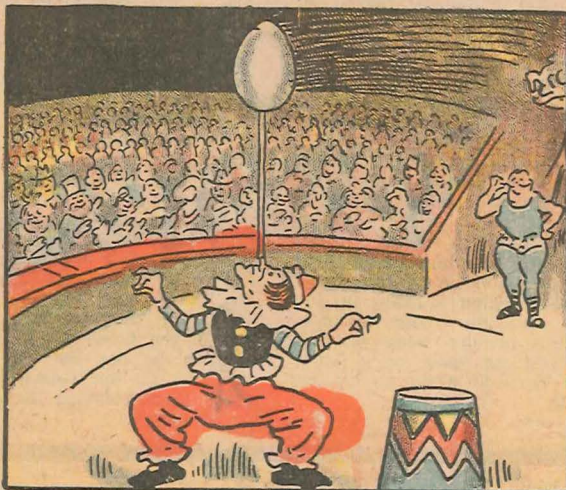

Et par blader av puslingenes dagbok. I. Kraft- og balanceteknere i gnomenes land.

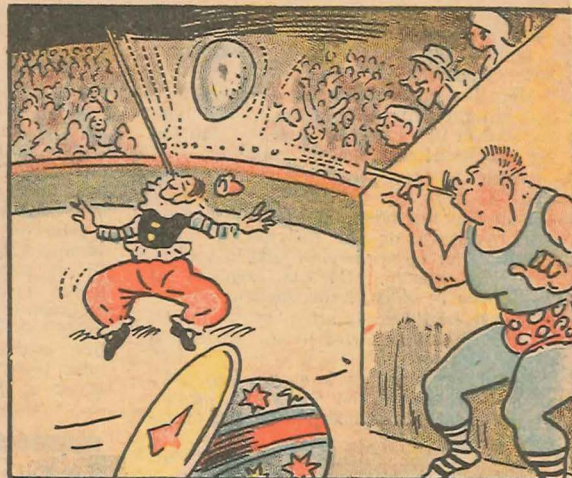
Klovn og den sterke mand.

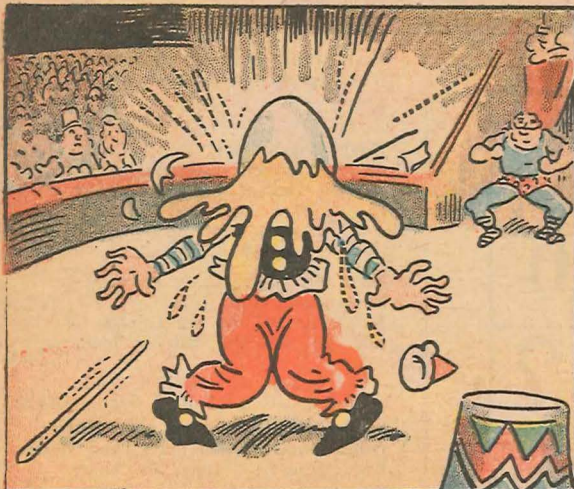
1. En dag da strudsen, som horte hjemme i byens store cirkus, la et veldig egg, var det klovn som først fandt egget og han blev saa glad at han knapt visste om han skulde gaa paa haendene eller fottene.

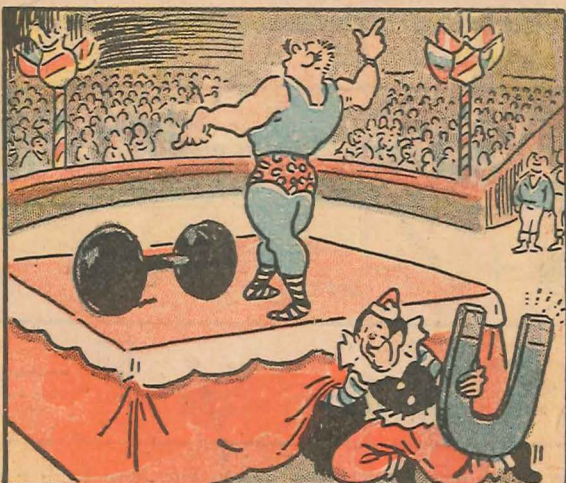
2. Han regnet nemlig straks ut at han kunde bruke kjempeegget til at balancere med paa en slang. Og om aftenen da han fremviste denne sjeldne kunst, lonnet publikum ham med et demonstrativt bifald.

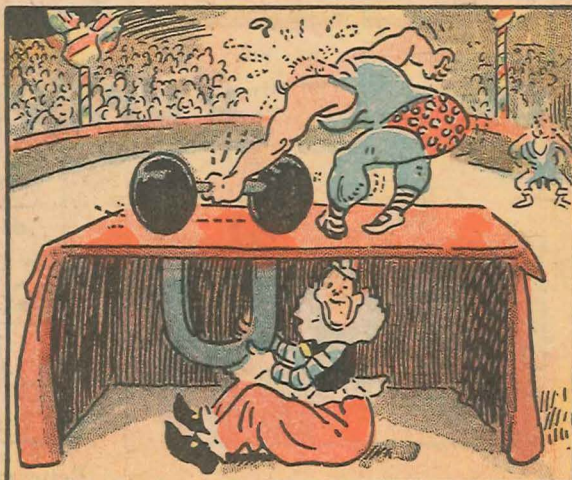
3. Men den sterke mand var misundelig paa klovn for den lykke han gjorde med sit egg og fra sit skjulested blaaste han ertor bort paa klovnens balancestang saa denne kom ut av likevegt. Egget faldt ned og . . .

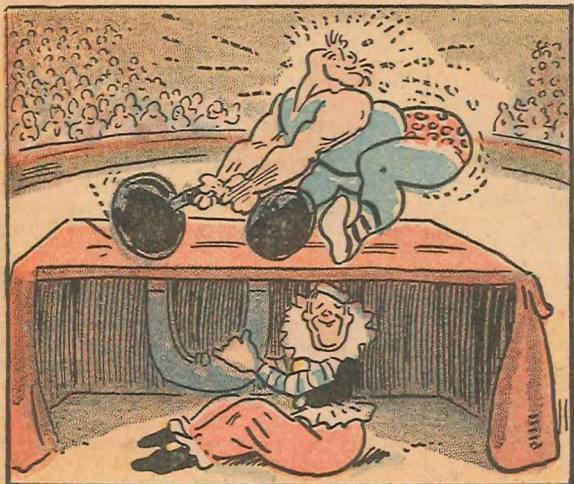
4. . . . knustes mot klovnens hode, saa at baade hvitten og blommen i stride strommer randt ned over den stakkars mands ansigt og krop. Da gottet den sterke mand sig: konkurrenten var slaat ut.

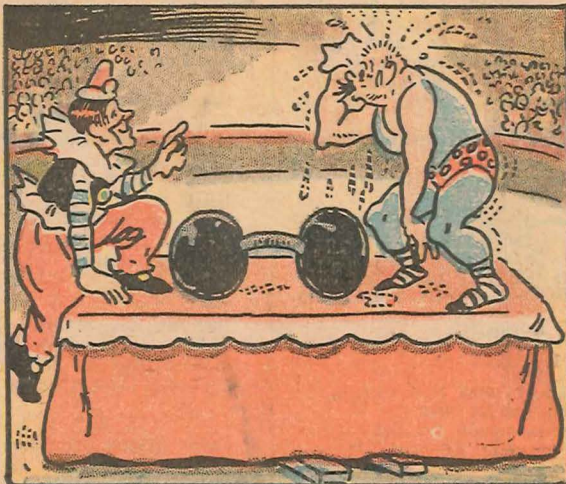
5. Og nu kunde han, den uovervindelige, den seersvante, tra frem for publikum og vise hvad kraefter formaar. Her skulde folk faa se noget meget mer interessant end klovnens eggekunster!

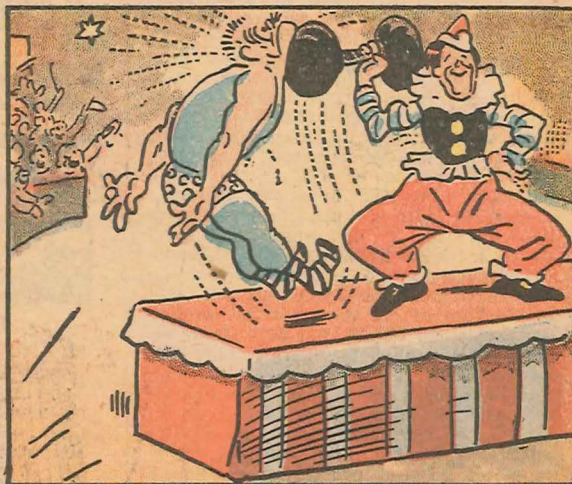
6. „Mine aerede damer og herrer! Disse manualer veier sine 400 kilo! De vil nu faa se mig lofte dem som om de var en fjerdynel! Dermed boiet den sterke mand sig og vilde lofte manualene. Men — hvad var det?!“

7. Det var ikke tale om at de lot sig rokke! Den sterke mand trak og slet og slet og trak og pustet og stønnet, men forgjæves. For nedenunder sat klovn (renvasket) og holdt manualene fast med sin kjempemagnet!

8. Det haglet med mishagsytringer over den arme, sterke mands hode. Tilsidst maatte han sveddrypende oppgi det. Da kravlet klovn frem. „Maa det være mig tillatt!“ sa han. „Bare man forstaar sine saker gaar det lett!“

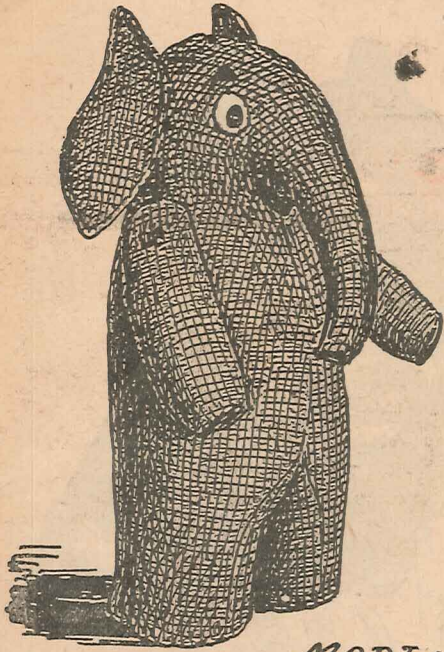

9. Og med en haand loftet klovn nu kulestangen (kulene var hule!) og han gjorde det saa behendig at han ramte den sterke mand like under haken. Det var klovnens „tak for sidst!“ i Cirkus rystet under publikums bifald.

Babyelefanten Jumbo som tøidukke.

Kan en babyelefant lages hjemme? Er det ikke altfor indviklet? Hvorledes bærer man sig f. eks. ad med at fremstille Jumbos vakreste pryde, den obligate snabel? Svarene paa disse i og for sig berettigede sporsmaal er git nedenfor. Her vil man finde fuldstændig veiledning i hjemmefabrikation av en tøi-Jumbo som i færdig stand vil være sikker paa at erobre ethvert barnehjerte. Her er fuldstændige snitmønstre til baade krop og klær og praktiske smaa vink, som vil lette arbeidet betydelig, altsammen forklart med baade ord og billeder. Følger man anvisningen skridt for skridt paa denne og den følgende side, vil man bli glædelig overrasket over at arbeidet gik langt lettere end man kanske fra først av trodde.

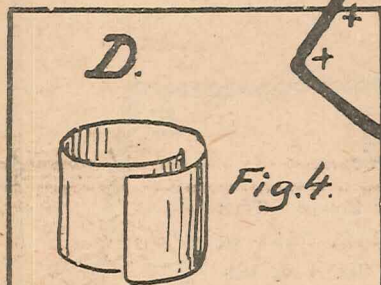

MODEL.

1. Av lysegraat tøi som ikke maa være for tyndt, klippes mønstrene ut; men husk sømningsmon, d. v. s. klip de fire tøimønstre, det store stykke A og de smaa stykker B, F og G ut, med 1/2 cm. av stoffet staaende utenom linjene, som linjen S-S i overkanten av snablen paa stykke A viser.

3. Det sammensydde Jumbo-skind vendes (fig. 1), og munden (underlæben) syes til med kastesting.

5. Jumbo fyldes og stoppes nu godt med vat, filler, papir eller lign. Naar snablen er stoppet, syes et litet stykke tøi C fast og lukker for indmaten. For at benene kan holdes slive, saa Jumbo kan staa, indsættes papstrimler, som dette stykke D og fig. 4 og 5 viser.

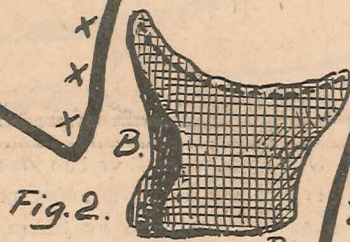

Fig. 2.

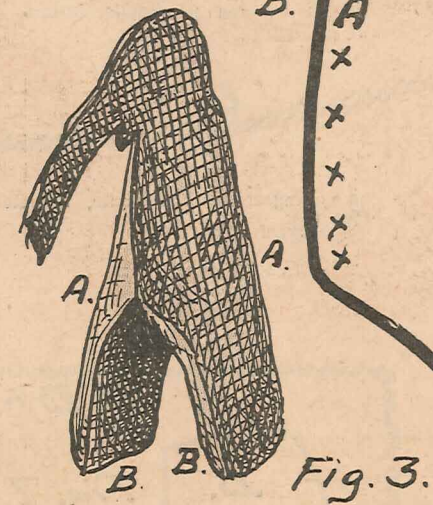

Fig. 3.

6. Papskiver som dette stykke E syes under føttene.

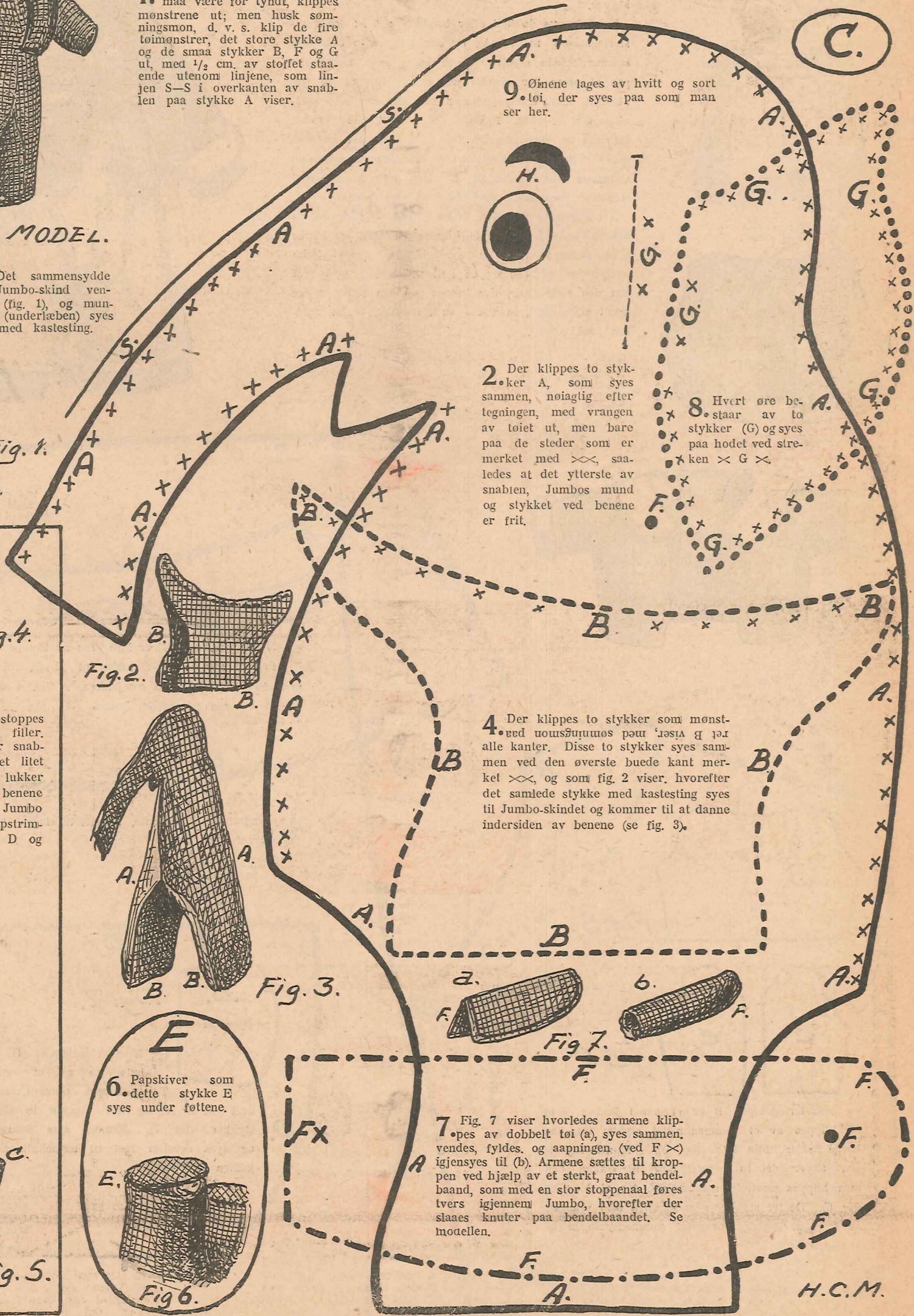
Fig. 7.

7. Fig. 7 viser hvorledes armene klippes av dobbelt tøi (a), syes sammen, vendes, fyldes, og aapningen (ved F x) igjensyes til (b). Armene sættes til kroppen ved hjælp av et sterkt, graat bendelbaand, som med en stor stoppenaal føres tvers igjennem Jumbo, hvorefter der slaes knuter paa bendelbaandet. Se modellen.

2. Der klippes to stykker A, som syes sammen, nøiagtig efter tegningen, med vrangen av toiet ut, men bare paa de steder som er merket med x x, saaledes at det ytterste av snablen, Jumbos mund og stykket ved benene er frit.

8. Hvert øre be- staar av to stykker (G) og syes paa hodet ved stre- ken x G x.

9. Øinene lages av hvitt og sort tøi, der syes paa som man ser her.

H.C.M.

Jumbo skal ha klær paa.

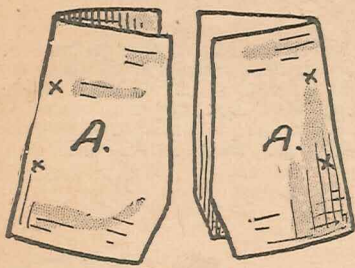

Fig. 1.

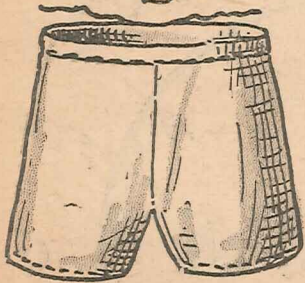

Fig. 2.

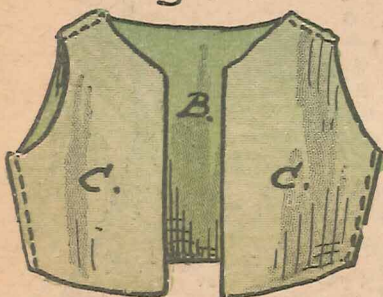

Fig. 3.

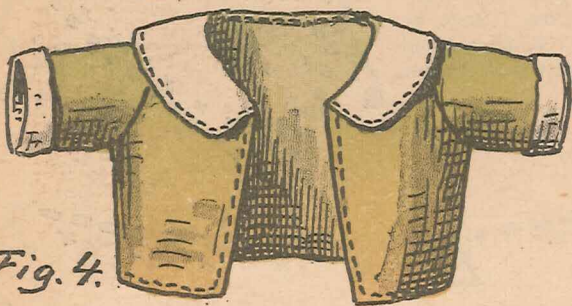

Fig. 4.

1. Vi begynder med benklærne og kan jo snart se paa det store mønster til disse som er merket A, at det er nogen rigtige elefant-permissioner.

Almindelig hvitt lerret vil være passende til benklærne.

Tøiet lægges dobbelt efter bretten $\times A \times$, (se mønstertegningen merket A), og der klippes 40 saadanne sammenfoldede stykker, et til hvert ben; men husk paa at ogsaa her gjælder det at der klippes 0,5 cm. utenfor mønstertegningens strek, saa der blir sømningsmon. — Fig. 1 viser de to dobbelte stykker tøj som nu syes sammen for og bak, faldes nedentil oventil, hvor der trækkes et bendelbaand igjennem sømmens løpegang (se fig. 2.) Men dette bendelbaand strammes benklærne omkring livet paa Jumbo.

Herefter syes den lille jakke f. eks. av rødt tøj og hvorledes tøiet til denne klippes og syes, forklares i de smaa tekster i mønstertegningen. Nogen hvite opslag paa ærmene og en hvit som syes fast paa den røde trøje, der holdes sammen foran av et smalt silkebaand, bundet i en fin sløife, utgjør Jumbos paaklædning.

H.C.M.

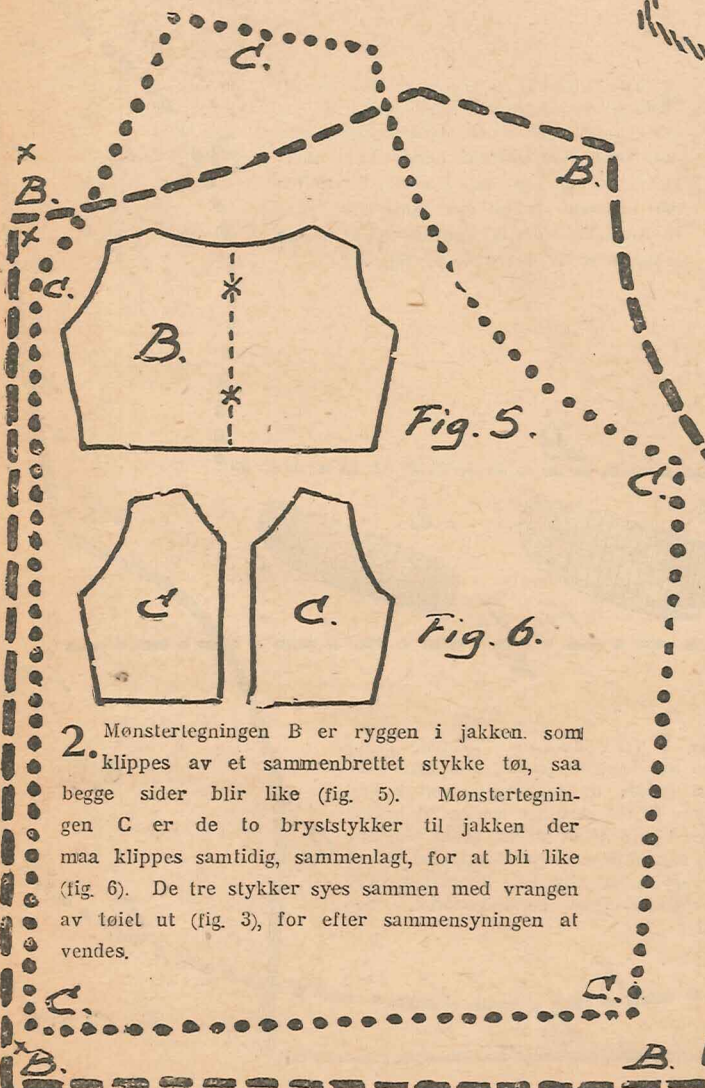

Fig. 5.

Fig. 6.

2. Mønstertegningen B er ryggen i jakken, som klippes av et sammenbrettet stykke tøj, saa begge sider blir like (fig. 5). Mønstertegningen C er de to bryststykker til jakken der maa klippes samtidig, sammenlagt, for at bli like (fig. 6). De tre stykker syes sammen med vrangen av tøiet ut (fig. 3), for efter sammensyningen at vendes.

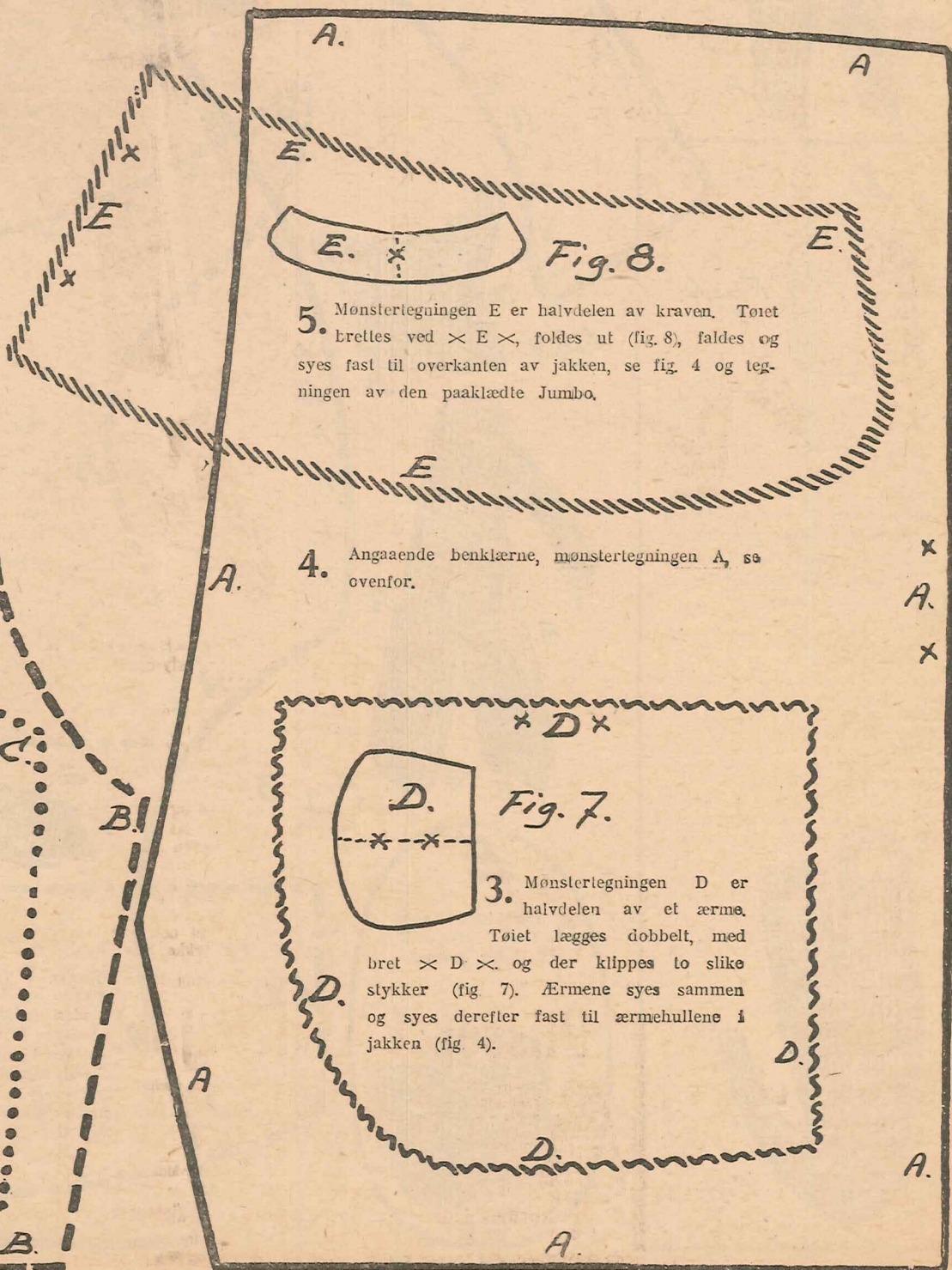

Fig. 8.

5. Mønstertegningen E er halvdelen av kraven. Tøiet brettes ved $\times E \times$, foldes ut (fig. 8), faldes og syes fast til overkanten av jakken, se fig. 4 og tegningen av den paaklædte Jumbo.

4. Angaaende benklærne, mønstertegningen A, se ovenfor.

Fig. 7.

3. Mønstertegningen D er halvdelen av et ærme. Tøiet lægges dobbelt, med brett $\times D \times$, og der klippes to slike stykker (fig. 7). Ærmene syes sammen og syes derefter fast til ærmehullene i jakken (fig. 4).

Fra modens verden.

1. Sommer- eller selskapskjole med draperte forstykker av blomstret voile eller vaskesilketøi. Til den henrivende modelkjole er anvendt hvit voile med lila rutete mønster og lila grønne buketter. Blusens forstykker og de let buede ærmer utstyres med smale, lila kanter, mens den spidse utskjæring fyldes med en vest av hvit voile i dobbelt tøy, der lægges i kryds. Vestedelene syes ovenfor fast i blusens ærme-løse tylfor, som lukkes med trykknapper; nede-

er den sindrige anbringelse av stripemønsteret som gjør kjolen saa tiltalende. Som det kan sees paa det lille bill. 2 a, knappes livet i ryggen.

Modellen er sydd av hvit og rødstripet voile, og skjørtet presses i siden i 1 1/2 cm. dype læg, mens det forøvrig rynkes. Det syes til blusens tylfor sammen med en 3 cm. bred stripe forstøf. Skjørtet lukkes paa venstre side og maa derfor fæstes med trykknapper paa tylforet fra dets lukning i ryggen til skjortespilten paa venstre side. Med hvit voile kanter man den tverstripete bluse, som rynkes før den fortsættes i beltedelene, og sidedelene gaar ind herunder. Kimonoærmene forlænges med langsetter stripete besætningsdeler som forsynes med hvite kanter og knapper. Den utbrettede krave syes av to lag tøy og holdes sammen med en sløife av sorte taftbaand med hvite takker, og lignende baand-ender syes fast i sidene fortil og slynges løst sammen i ryggen.

Til denne kjole bruker man i størrelse 48: Ca. 3 1/2

ældre damer, der ikke liker at klæ sig paa samme maate som dotrene og barnebarna.

Den nydelige og dog saa enkle kjole er sydd av stengraa eolienne og utstyrt med et meget klædelig fichu av perlegraa crêpe de chine; i kanten forsynes dette med en bred fald, desuten anbringes brede hulfalder og de let slyngede deler fæstes paa livet. Nede ved taljen er fichuets ender rynket flere ganger i smaa rynkehoder. En pen brosjé holder fichuet sammen ved den spidse halsutringning som kan fyldes med en tylsmekke med linning. Fichuet falder bredt ut over skuldrene og skjuler det glatte ærmes forbindelse med

1. Blomstret sommer- eller selskapskjole av voile eller bløtt silketøi.

2 a.

3. Kjole med lang bluse og stort fichu for ældre, korpulente damer.

til holdes de fast med trykknapper. En smal linning danner forbindelsen mellem bluselivet og det rette, rynkede skjørt, og sammensyningen skjules med et belte av smale, lila fløielsbaand, der arrangeres i sløifer i begge sider. Hver sløife har en baandløkke av 20 cm.s længde og en 25 cm. lang, avskraanet baand-ende. Den hvite sommerhat pyntes med en lys blomsterkrans og lila fløielsbaand; se ogsaa bill. 1 a.

Den nydelige kjole er let at sy og egner sig til selskapsbruk, naar den syes av blomstret, let silketøi. Der brukes til størrelse 48: Ca. 3 1/2 m. blomstret voile av 100 cm.s bredde, 1/3 m. hvit voile av 120 cm.s bredde, litt lila stof til kantene, 2 1/4 m. lila fløielsbaand av 2 1/2 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; lev. i størr. 45 og 48 gjennom „Allers Familie-Journal“s mønsteravdeling.)

2. Sommer- eller selskapskjole av stripet voile eller silketøi. Til denne nette, meget klædelige fa-song bør ubetinget benyttes stripet stof, enten man foretrækker voile eller bløtt silketøi, da det netop

2. Stripet sommer- eller selskapskjole med langt liv, baandbesætning og slyngede forstykker.

m. stripet stof av 110 cm.s bredde, 10 cm. hvit voile av 100 cm.s bredde, 1 1/2 m. baand av 5 cm.s bredde. (Tilklippede snitmønstre 35 øre; lev. i størr. 45 og 48 gjennom „Allers Familie-Journal“s mønsteravdeling.)

3. Kjole med lang bluse og stort fichu for ældre, korpulente damer. Det er ikke sjelden at et hjertesuk naar os fra en eller anden ældre, korpulent dame, som beklager sig over at hun saa sjelden i modebladene finder noget som rigtig passer for hende. Indrommes skal det ogsaa, at de sidste aars damemoder snarere kan anvendes til barn end til de mere værdige damer. Vi håaber derfor at den kjole man ser paa bill. 4 og 4 a, vil gjøre lykke hos den kategori av

livet; nedentil avsluttes ærmet med en bred kappe med hulfalder svarende til fichuet. Forstykkenes og ryggens glatte flater brytes av læg, som blir smalere nedover. Ovenfor det tilsatte skjøt anbringes flere rader, rynkninger, slik at vidden indskrænkes endel; her ender det glatte livfor (se ogsaa bill. 3 a).

Skjørtet har flere bredder, som er let skraadd for at undgaa for megen vidde ovenfor og dog skaffe den vidde nedentil som ældre damer sætter pris paa (paa modellen ca. 2,10 m.) Kjolen er ogsaa nydelig, sydd av lette uldstoffer, som musselin, uldhatist etc.

Der brukes til størrelse 51: Ca. 4,15 m. eolienne av 110 cm.s bredde, 1 1/4 m. crêpe de chine av 120 cm.s bredde.

(Tilklippede snitmønstre 35 øre; lev. i st. 51 og 56 gjennom „Allers Familie-Journal“s mønsteravdeling.)

Bestillinger av snitmønstrene til ovenstaaende kjoler indsendes til Allers Familie-Journals broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Betalingen 35 øre pr. stk. vedlægges i frimerker.

Før kulden kommer maa De sørge for at faa vinduer og døre tættet med det anerkjendte

STORMVOKS.

Kr. 2,50 pr. pakke.

Vinduerne kan aapnes og lukkes som før.

Faas hos isenkrammere og farvehandlere eller ved direkte henvendelse til

Sverre Gulbransen,
Kristiania.

Plisseret Kjoleskjørt

Vi leverer Dem et moderne kjoleskjørt som tegningen, damp-plisseret med belte, for den uhørt billige pris av danske kr. 24.75. Kjoleskjørtet er fremstillet av en ext. god, sort ell. marineblaa Cheviot. Dette er et enestaaende tilbud, som ingen bør undlade at forsøge. Ordrene expederes i den orden, de indkommer, skriv derfor strax.

Opgiv: Farve . . . . . Længde . . . . . Beltevidde . . . . .

Ved utilfredshet mottas varen retur med fuld godtgjørelse.

Nordisk Kjoelager, Gothersgade 17^a, Kjøbenhavn K.

Bemerk navnet, vi kommer igjen med andre tilbud.

Reiseagenter og Handlende.

Stor prisnedsættelse paa oljetryk.

Med disse priser er det en lethed for enhver at sælge disse smukke billeder. Desuten føres: Broderte vægtavler, vægtavler med glimmer, skulpturbilleder, aktbilleder etc. etc. *Nyt!* Oljetryk med glimmer i karton. Enhver der ser disse maa kjøpe. Illustreret katalog sendes gratis og portofrit.

ABELS KUNSTFORLAG,
KRISTIANIA.
Post Box 496.

MAIZENA

Gratis faas hos Deres Handlende

Frk. Jensens
Opskrifter

Historiske huser og minderike hjem.

RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM

Mark Twains fødested, i et primitive borkhus i byen Florida, i Missouri, fødtes Amerikas største humoristiske forfatter Mark Twain eller, som hans virkelige navn er: Samuel Clemens. Han var en tid lods paa Mississippi-damperne og havde der god leilighet til at gjøre folkelivsstudier.

Solskin og regn.

Solskin og regn skal for os være en præken om kjærlighet og taalmodighet. Hele naturen taler et vidunderlig sprog — naar vi bare altid lytte til den! Men vi tusener av mennesker gaar forbi skaperens underen uten at lytte til deres sprog, uten at fatte deres tale. Solskin og regn! Hvor nødvendig er ikke begge deler for os! Skal jorden yde sin grøde, skal frugtene modnes, skal det daglige brød bli os tildelt — saa behøver vi solskin og regn. —

Solskin og regn! Ogsaa hjertet længes efter solskin. Hvis lykke, glæde og velsignelse hvis dig tildelt i dit hus, din virksomhet og i dit forhold til dine medmennesker, paa hvilket trin du end staar, saa er det solskin i livet. Men husk da paa, at Gud ogsaa sender storm og regn, og fortvil ikke hvis der kommer sorger og bekymringer. Det sker, for at dit andre liv ikke skal vansmægte, men paany bli befrugtet.

Egteskapet.

„Egteskapet er kjærlighetens grav!“ — Jeg vet ikke hvem der først har sagt disse haarde ord, der stempler den høitidelige brudefærds klokkeklang som en dump og trist gravsang; det kan neppe ha været en stor digter, en ædel tænker, men en mængde baade kloke og taapelige mennesker har trodd paa hans ord. De oppfatter som en aandrighet, som uttryk for en klok mands dyrekjøpte livserfaring; man gjentar dem gang paa gang, de blir hvesket i paladene og i de høie saler og de trænger ned i folkets brede lag. Intet brudepar kan undgaa: det mindste at ofre dem en flygtig tanke.

Prestens velsignende ord formaar ikke helt at mane dem bort, og mellem slegtningers og venners lykønskninger vil de lyde, kanskje som en sagte hvisken fra aandeveden. Mangan yndig brud staar med forgrætte øine og bankende hjerte ved den elskede mands side foran alteret og skjælver for den uundgaa-

lige skjæbne som truer hendes kjærlighet. Nogen har advart hende fordi de mente det godt med hende, andre fordi de ikke undte hende den store, rene lykke. Brudens egen mor anser det endog for sin pligt at tilhvirke den unge, uerfarne datter etpar ulykkesvarslende ord. — Hun sier kanskje ikke likefrem: „Egteskapet er kjærlighetens grav,“ nei, hendes tale lyder omtrent saaledes: „Kjære barn, tro ikke paa vaarigheten av din mands følelser, livets prosa vil sløve ikke alene hans, men ogsaa din kjærlighet. Det vilde være fast paa drømme og illusioner, som bare ødelægger egteskapet —!“

Sproget er rikt paa ord og ven-

dinge, og det samme lar sig uttrykke paa mange forskjellige maater. Men tendensen „egteskapet er kjærlighetens grav“ lyder gjennom alle disse bemerkninger som temaet i et musikstykke gaar igjen gjennem alle de kunstfærdige variationer.

Men disse ord er allikevel en løgn!

Vistnok er vi dødelige mennesker og forgjængelsen den jordiske kjærlighet er ikke udødelig, den er ungdommens attributer likesom legemets skjønnhet og aandens friskhet er det. Naar ungdommen svinder, maa ogsaa denne kjærlighet si farvel. Kun faa utvalgte bevarer et ungt hjerte til sin høie alderdom. Men selv om den jordiske kjærlighet ikke formaar at motstaa aarens magt, byr egteskapet ethvert egtepar den bedste trøst i troskaps- og venskapsfølelsen, den bringer kjærligheten til at gjenopstaa i en forædlet form. Av det kjærlighetsforbund egteskapet begyndte med kan der litt etter utvikle sig den mest trofaste venskapspagt. Venskabet er ikke knyttet til nogen blomstringstid, ikke avhængig av nogen stimulans, det kan følge den gamle klone og oldingen like til graven. Enhver av egtefællene eier i den anden en fuldtro ven, som deler glæde og sorg med ham. Sjøbænen kan ikke paa lægge den ene noget som ikke den anden tar del i og føler med i. Manden er sin hustrus beskytter og ene-

ste tilflugt, han er hendes ridder og hun eier intet høiere ønske end at se ham fornøiet. Hendes skjønnhet avblomstrer, men moderlykken holder hende skadesløs derfor og et nyt inderlig baand knytter hende end fastere til barnas far.

Hvem vover for alvor at uttale det ord „egteskapet er kjærlighetens grav“, naar han ser den lykkelige egtemand og far, som holder sit barn i sine armer?

Nu synes jo først den egte, rette kjærlighet at vaakne, ren og hellig uten noget selvskap, jordisk ønske!

Egteskapet er ikke kjærlighetens grav, men det er den evige troskaps forbund, som endog kan motstaa dødens magt.

Av ungdomskjærligheten, av forelskelsen utvikler den egte kjærlighet sig, som binder sjælene sammen utover dette forgjængelige liv.

Hjemmet.

At rense kokosmatter og -løpere.

Mattene eller løperne bankes kraftig ut paa begge sider, og stænkes derpaa med vand eller sproites over med en blomstersproite. Saaledes blir de liggende en dag, hvorefter de bearbejdes med en hard, borste, som dyppes i soda-vand og saapelut; derpaa hænges de til tork i fri luft og kan atter tas i bruk. En slik rensning bør foretas to ganger om aaret, om vaaren og om høsten. Løperne beholder paa denne maate sit pene utseende og blir ikke saa hurtig slitt.

Makaronisalat.

Tynd makaroni knækkes og kokes møre i vand. En sellerirot skrælles og kokes hel, hvorefter den, naar den er kald, skjæres i smaa firkantede stykker, likesom makaronien ogsaa skjæres i passende stykker. Tre egg kokes haarde, plommene skilles fra og gnides ut, hvorefter de røres med litt smeltet smør, litt sennep, eddik og sukker. Denne saus heldes derefter over makaronien og selleriene, og salaten pyntes med karse.

Eplegelé.

Epler skjæres i smaa stykker og kokes med vand, som akkurat staar over dem. Naar de er aldeles utkokte, hældes de i geléposen og hænges natten over. Den avløpne saft kokes med 1 kg. topsukker til hver kg., litt vanilje og citronsaft, til det drypper fra skeen.

Russisk Marmelade.

Den trempes som blir tilbake i geléposen, trykkes gjennom et ikke for stort hull i dørslag. Denne masse, som kokes med 1 kg. sukker til hvert kg., koker til den falder fra skeen i store klumper og er ganske tør. Naar den er færdig, deles den i tre deler, den ene del beholder sin farve, de to andre farves, den ene med rød, den anden med grøn frugtfarve. Skjæres til i figurer, vendes i støtt melis og staar nogen dage utbredt paa et flatt fat, til den er rigtig tør. Anvendes til pynt paa kaker og fromager og imellem chokoladekonfekt.

Allers Familie-Journals svkurv.

Skriv navn og adresse paa nedenstaaende blanket og send den tilkøbet 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post porto frit motta nedenstaaende snitmonster utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Forklæ med kulørt pynt til smaapiker paa 4—6 aar.

Syes av ensfarvet stof med pynt av brogede border. Røde kanter omkring ærmeåpningen og den øverste kant av forklædet. En liten rynket lomme sættes i høire side. Der gaar med 1 m. stof av

70 cm.s bredde. Mønstrer bestaar, som bill. viser, av 4 deler.

- Fig. 1. Forstykket.
2. Ryggen.
3. Skulderstykkene.
4. Lomme.

Ved tilklippingen lægges mønstrene langsmed stoffet. Midten av forstykket langsmed stoffets bredt.

Fra „Nordisk Mønster-Tidende“'s broderiavdeling bestilles undertegnede hermed materiale til haandarbejde nr. 37.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløp under kr. 300 bedes betaling indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen tas pr. postopkrav uten utgift for abonnentene.

Bestillingsseddel paa

Sykurv nr. 37. Pris 15 øre.

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

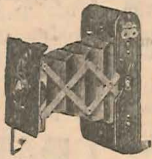

MUSIK. Prisliste mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, guitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.

A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

„ALTD MED DEM — ALDRIG I VEIEN“

V.P.
(Vest Pocket)
KODAK

Billedformat 4x6 1/2 cm.
Enten man paa Forhaand eier en KODAK eller ei vil man ha like stor Interesse av en Vest Pocket. Den bæres i Vestlommen som et Uhr, og den er for en Amatørfotograf hvad en Skissebok er for Tegneren — med Vest Pocket kan alle flygtige Stemninger og Tildragelser som man ellers vilde gaa glip av, fastholdes. Modeller med akromatisk Linse og Kodak Anagistmat F: 6,9 og F: 7,7. Negativ, som er optat med Vest Pocket taaler en meget sterk Grad av Forstorrelse uten at tape noget i Skarphet. Norsk Bruksanvisning med hvert Apparat.

Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:
J. L. NERLIEN A/S
Kristiania. N. Slotsgate 13

Lagerpriser for Private

Perleringe, diamantringe, armringe, naale og smykker. Forlovelsesringe, 14 karat, kr. 36—42 og 48 pr. par. Staaltraadmaal indsendes. Navnegravering utføres. Uhrkjeder og armbaand 14 karat massivt guld kr. 4,90 og 4,50 pr. gram. Sølvplet, frukt, kake, crembolle elegant moderne facon reklamepris kr. 32,00. Til utenbys boende ekspederes omgaende som postopkrav.

Obs.! Fast guldkontrol, ved herr Chemiker Schmelck.

GULDVARELAGERET,
(Norsk Guldsmedakties. Finnell),
Høgdehaugveien 27, 3. etage, Kristiania.

**FOLKEMUSEETS
LOTTERI**

24. trekning.
8. oktober.

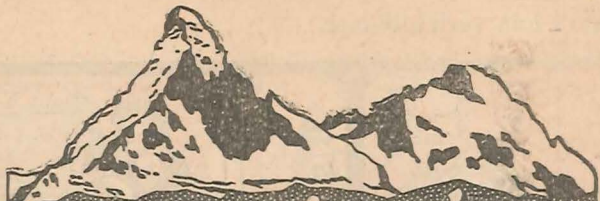
Gevinster:	Verdi:
Villa ..	Kr. 25.000.00
Villa ..	” 12.000.00
Sølv ..	” 4.800.00
Møbler	” 3.000.00
Piano	” 2.600.00
Sølv ..	” 1.000.00
4994 Gev.	” 31.600.00
5.000 Gev.	Kr. 80.000.00
5.000 ekstra	” 50.000.00
10.000 Gev.	” 130.000.00
200.000 Lodder	” 200.000.00

Lodder à 1 Kr. hos Kommissiøner eller pr. Post. Returporto 20 Øre. Trekningsliste 15 Øre.

For Kr. 10.00 sendes 10 Lodder og Trekningsliste portofrit. — Adr. Folkemuseets Lotteri, Bygdø.

Ingen Utsettelse!

BROWNING Kal. 6,35 Kr. 34,
Kal. 7,65 Kr. 36, Jagtvaaben,
Prisemglas, Prisliste 50 Øre.
Benekendorff, Berlin-Friedenau.

Schweizer's Silke

direkte fra Schweiz told- & portofrit i Hus.
Forlang endnu i Dag vore garanteret solide Nyheder til Kjoler & Bluser: Taffetas, Foulards, Duchesse, Crêpes, Voile etc. fra Kr. 2.95 per Meter, nye Bomuldstøjer fra Kr. 1.50 per Meter. Særlig righoldig Udvalg i sort saavel som i hvidt og kulørt. Flojl og Plysch fra K. 11.25 p. M. Vor Kollektion sendes Dem mod et 40 Øres Frimærke franko til Gennemsyn. Samtidig anbefaler vi vor nye Kollektion i Kjoler & Bluser, syet med ægte Schweizer Broderi paa Batist, Voile, Organdie etc. fra Kr. 7.75. Ogsaa denne Kollektion sendes til Gennemsyn mod et 40 Øres Frimærke.

Schweizer & Co. Luzern N 1 (Schweiz)

Plant kjæmpe-jordbærret „Bedford Champion“,
prisbelønnet av det kgl. haveselskap i London. 6 bær har veiet 1/2 kg. Ved de autoriserede forsøk ca. 19000 kg. pr. ha. Selv paa sterk lerjord, i første aar og uten vanding har dette paradebær ved forsøkene gitt 128 kg. pr. 100 meter række. Planterne er meget haardføre. Frugterne delige av form og farve. Enkelte bær kan opnaa en vekt av ca. 75 gram. Et begrenset antal planter tilbytes nu til pris 5 1/2 norske kroner pr. 100 stk. + forsendelsesomkostninger. Gratis dyrkningsanvisning.

Exportgartneriet, Faxe Ladeplads, Danmark.

Musikinstrumenter
kjøp av disse er en tillidssak

MINE INSTRUMENTER
TILFREDSSTILLER DE HØIESTE FORDRINGER

Joh. Heinr. Zimmermann
Leipzig, Querstr. 26-28

KATALOG MOT INDSENDELSE AF 50 ØRE.

Gratis livsfortolkninger for alle, som skriver straks!

Den berømte amerikanske astrolog, professor Roxroy, har endnu en gang besluttet sig til at utdele et vist antal prøve-fortolkninger gratis her i Norge fra sit kontor i Holland, til bevis paa sine evner.

Professor Roxroy er saa velbekjent her i landet, at en introduktion fra os er unødvendig. Hans evne til at kunne utlyde menneskers liv, paa hvad avstand det end maa være, paa- staas at være ganske utrolig.

Allerede i august 1913 forutsaade han tydeligt den store krise, og meddelte alle sine kunder, at en berøvelse i kongelige kredse vilde under aaret 1914 komme til at have en indflytelse paa de fleste av Europas kronede hoveder.

Selv andre mindre vel kjendte astrologer, bosatte i andre lande, anerkjender ham som deres mester, og følger efter i hans fotspor. Han utpeger for Dem, hvad De duer til, og hvorledes De kan bli heldig i Deres foretagender; han nævner Deres venner og uvenner og kan beskrive for Dem de gode og daarlige perioder i Deres liv.

Hans beskrivelse av forgangne, nuværende saavel som fremtidige tildragelser vil forbygge Dem, men ogsaa være Dem til gagn og nytte.

Herr Paul Stahmann, en erfaren astrolog, bosat i Ober-Nieuwsadern i Tyskland, skriver følgende: »Det horoskop, som professor Roxroy har utarbeidet for mig, er fuldstændig overensstemmende med sandheten. Det er et overordentlig dygtigt og samvittighetsfuldt utført arbejde. Da jeg selv er astrolog, har jeg kunnet kontrollere hans planetiske beregninger og forklaringer, og kan bevidne at hans arbejde er i enhver henseende korrekt, og baseret paa de allernyeste principer.«

Hvis De ønsker at benytte Dem av dette specielle tilbud og faa Dem tilsendt en fortolkning av Deres liv, behøver De kun at sende Deres fulde navn med adresse, samt datum, maaned og aar for Deres fødsel, og Deres fødselssted (altsammen meget tydeligt og klart skrevet). Opgiv dernæst om De tituleres Herr Fru eller Frøken, og opgiv likeledes navnet paa denne avis. De behøver ikke at sende penge, men hvis De vil kan De sende 1 kr. (i Deres eget lands penge- seddel) for at dække porto og kontoromkostninger. Adresser Deres brev til: Roxroy Dept. G 4631. — 42 Emmastraat, Haag, Holland. De bedes bemerke, at porto til Holland er 40 øre.

Skaldethed helbredes fuldstændig
ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Torvgaten 14, Kristiania.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 69,000,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**

Filialer: **Brogt. 11, Drammensv. 42 og Sofienberggt. 6.**

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 10 kr. i indskud.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER

Til Opvask.

A/S Brødrene Lever, Kristiania.

„Det er en feil av husmøren...“

For nogen aar tilbake var man ikke saa nøieregnende med sæpen og ansigtshuden, man brukte daarlige sæpe og man fik daarlige hud. Men nu...

Gustne fjæs, tør, sprukken nud, filtpenser og utslet — det skulle ikke behøves at sees.

Vandet lukent — morgen og aften — og først og sidst en god toiletsæpe av Barnängens fabrikat. Derefter en beskyttende hudcrem, Barnängens »Creme Parba«.

Det er en feil av husmøren om der i hjemmet brukes grøn-sæpe eller daarlige husholdnings-sæper til hud- og ansigtsvask. Det eneste godgjørende for huden er en fet toiletsæpe.

Barnängens Lanolin Vademecum sæpe koster 75 øre. Den kan holde maal med de bedste utenlandske toiletsæper og bespare Deres sæpekonto. Manden vil ogsaa bli tilfreds, tank bare det.

„Vademecum“ for mund- og tandpleie.

NORSK AKTIESELSKAP
BARNÄNGENS TEKN. FABRIK.

Største utvalg!
Grammofon-Plater.
Norske sange, viser, tale, trækspil, orkester, violinplater etc.
— Forlang katalog. —

Thv. Gjestad & Co. A/S,
Grønsden 17 :: Kristiania A.

Musikinstrumenter
Norsk katalog nr. 5 gratis, el. tysk
Edmund Paulus,
Markneukirchen nr. 5. Tyskland.

FLØTE LANOLIN SÆPEN

hævet til en kvalitet jævn god med kronessæpe, koster over hele Norge kun **65 øre.**

Fløte-Lanolin Creme
tube 1.30.

M. ZADIG .. Kristiania.

PINGVIN LÆDEROLJE

er efter fagfolks dom den bedste læderolje for sko'oi og lædertøi.

Lilleborg
Grønsæpe
ren, drøi, lugtfri.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 ” ” ” ” 3.—
150 ” ” ” ” 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 ” ” ” ” 3.50
Kat. gratis. Alle M. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.

Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eskilstuna. Skriv eft. Katalog og Prisliste.

Reumatisme
og
Nerve-sykdomme.

Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjort vi ikke vore kuaders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubeslutsomme, vil vi dog anbeføre et par:

Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshed. Jeg har anvendt det mot nervesvagheit og er nu fri for sykdommen.«
Helene Persson, Tvärlandsmølle, Sorflärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«
Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarenes løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochu- ren tilsendt.

Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobsbergsgatan 33,
STOCKHOLM.

PHOSPHO-ENERGON PILLER
ORDIN. AF LÆGER
Gø ved alm. Svaghed, Nervositet, Overanstrengelse og Søvnløshed Gø
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

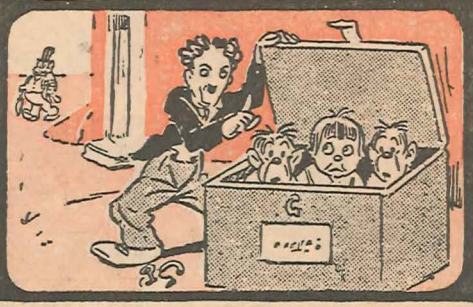
Naar man gjemmer spilopmakere i en verk tøjkasse.

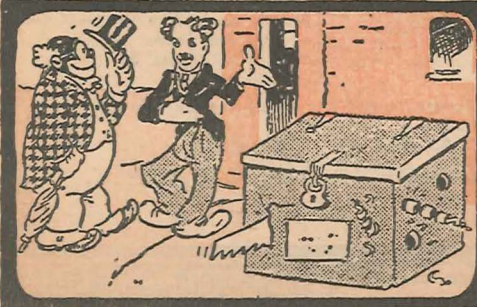
1. Apesøen har faat sig en kongel! Denne opsigtsvækkende nyhet mottok jeg forleden pr. kongelig brev med segl paa og samtidig skrev hans majestet at han om eftermiddagen vilde avlægge mig en liten visit.

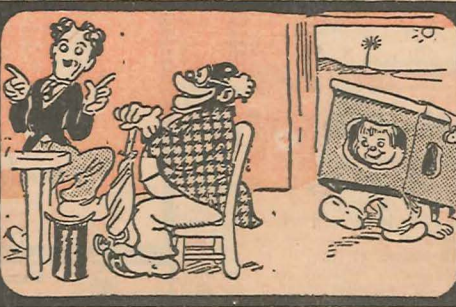
2. Saasnart jeg hadde latt nyheten gaa videre til mine paa og Tongagutten stak disse hodene sammen paa en meget ildevarslende maate. De planla aabenbart spilopper i anledning av majestetens komme.

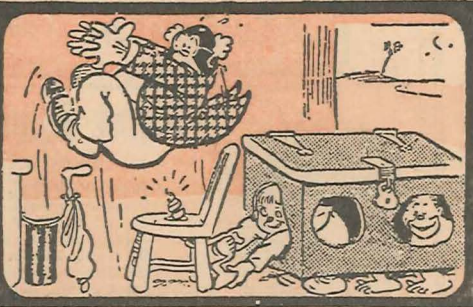
3. „Men det skal vi nok sette en stopper for!“ tænkte jeg. „Vi vil ikke ha skandale første gang kongen besøker mig!“ Og jeg beordret derfor baade Tongagutten og apesøen ned i min verk tøjkasse.

4. Jeg hadde neppe faat lukket loket igjen og sat hængelaas for for den sorte majestet arriverte. Han overrasket mig ved at møte i europæisk dragt med floschat og briller samt parasol og gamasjer.

5. „Hvad faar jeg lov til at by Deres majestet?“ spurte jeg. „Rokede menneskeører er min livret!“ smattet han. „Beklager meget at jeg ikke er forsynt med det for øieblikket!“ sa jeg. „Hvad mener Deres majestet om et lille glas blæk?“

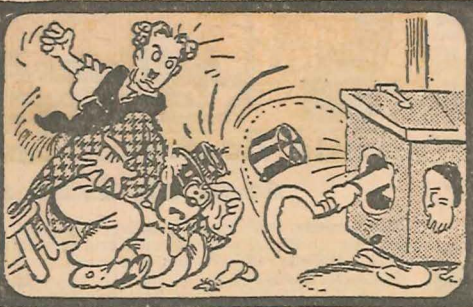
6. Blæk elsket han — særlig rødt blæk, forsikret den joviale majestet. Og jeg gik for at hente denne forfriskning. Men læg merke til hvad fyrene i kassen tok sig til imens! Bemerk ogsaa billedet 4 og 5!

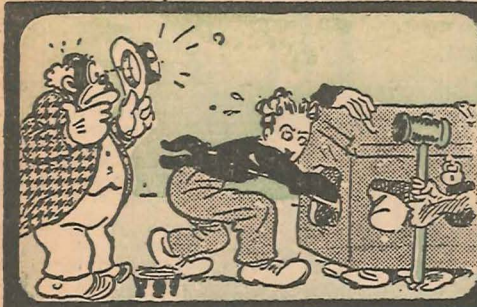
7. Man kan ikke si at de hadde ligget paa latsiden. De hadde sandelig gjort flittig bruk av verktoiet i kassen, laget kikhuller i den og saget bunden ut av den, forsøkt at gjennembore hans majestet m. m.

8. Og det sidste de hadde foretat sig var at spikre majestetens frakkeskjøter fast til stolen med 4-toms spiker! Da kongen pludselig vendte sig om slyngedes stolen med voldsom kraft i ansigtet paa mig.

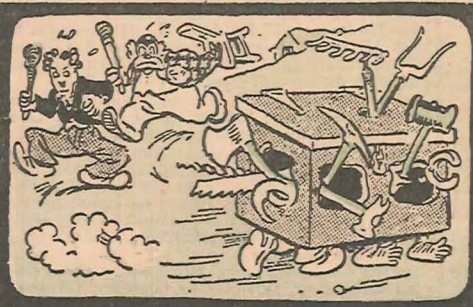
9. Med en sigd meiet derpaa Tongagutten det halve av majestetens „skorstensrør“, hans stolthet og pryd. Han blev saa bedrøvet herover at han graat. Men da var ogsaa maalet fuldt. Jeg selv

10. . . . gik øieblikkelig igang med at tale spilopmakerne alvorlig tilrette og jeg prøvde om jeg kunde faa trukket dem ut av kassen en efter en, for at de kunde bli overgitt til majestetens dom.

11. Men inden mit forehavende var lykkes hadde fyrene faat git mig fingerskruer paa den ene haand, likesom man brukte i inkvisisjonens dager, og samtidig laget de bankebit av min ene fot med en træk lubbe.

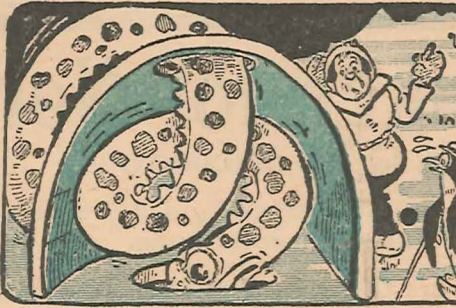

12. Det hele utviklet sig til en regulær kamp med majestet og mig paa den ene side og fyrene i kassen (som var omdannet til en kompleks vandrende fæstning!) paa den anden side, men fæstningen blev indtatt!

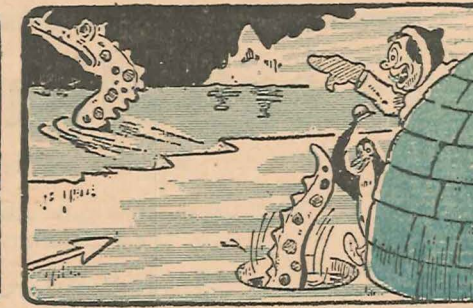
Naar man faar besøk av sjøslangen.

Sjøslangen som pleier at vise sig hvert aar, avla nylig et besøk hos manden ved Syd-polen. I en fart fik den brave eskimo skubbet sin isvilla (i bikubestilt) bort over et hul i indlandsisen.

Sjøslangen hadde ikke lagt merke til dette lille trick. Den fulgte maalbevisst sin plan og krep ned gjennem røkhullet i villaens top og videre med i ishullet (den trodde det var kjeldernedgangen!)

Men da den et øieblik efter stak hodet op et stykke ute i vandet, var den meget skuffet og opdaget først nu at den hadde latt sig narre. Men der var en som lo og det var den lure eskimo.

Smaanluk.

I Alperne.

Føreren: „Vi kommer nu til et farlig sted hvor over hundrede mennesker er styrtet ned.“

Turisten: „Ja saa? Da tror jeg at jeg først vil spise frokost; jeg har slik deilig schweizerrost paa maten.“

Konstabilen: „Hvad bestiller dere her?“

Store-bror (ganske forbauset til lillebror, som staar paa hans skuldrer og plukker ned epler): „Ja, Peter, hvad bestiller du egentlig deroppe?“

Herren: „Faar jeg lov til at by frøkenen min paraply?“

Damen: „Hvad mener De — i dette herlige veir?“

Herren: „Ja men barometeret falder.“

Prof.søien (kædet for sin distraktion): „Kelner, faar jeg lov at betale!“

Kelneren: „Jamen, hr. professor. De har jo ikke bestilt noget endnu.“

„Tik, men ikke særlig vakker frøken.“
„Er Deres frieri alvor, hr. godsøier?“
„Det bitreste alvor, frøken.“

Advarsel.

Erfaren mor: „Det sier jeg dig, min datter — gi dig ikke av med de bedre herrer — de er de værste.“

„Far, hvorfor fremstilles seieren altid som en kvinde?“

„Vent bare til du blir gift, gutten min, saa forstaar du det nok!“

Farlig tilstaaelse.

„Ja, frøken, jeg elsker Dem, den sandhet maa frem — selv med fare for at De gaar hen og blir min!“

Ca. 30.000

— **tredivetusen** — elever har vi undervist med udmerkede resultater i de aar vor skole har bestaaet. Dette resultat bør være det bedste **bevis** for at vor undervisning holder maal. Vore elever er tilfredse med de praktiske kundskaper vi har bibragt dem, og anbefaler os til venner og bekendte. Derfor er vor elevantal stadig **stigende**. Har De endnu ikke gjort Dem bekendt med vor skoles undervisning, vil vi gjerne faa sende Dem vor nye plan. Efter at ha gennemlæst samme vil De uten tvivl finde at korrespondenceundervisningen efter **Norsk Korrespondenceskoles metode** vil passe for Dem.

Vor skole underviser i følgende fag med lektor, cand. mag. *M. Gran* som leder av undervisningen.

Vore elever

tilhører *alle* samfundsklasser. Men de har et fælles: trangen til kundskap. Det er landets mest *evnerike*, mest fremadstræbende og mest energiske mænd og kvinder, som fortrinsvis søker vor skole. Man vil finde dem alle i bygder og byer hele landet over. — Ikke der hvor fornøielserne er hovedsaken, men der hvor arbeidet og fliden sitter i høsættet. Derfor vil de ogsaa opnaa noget i fremtiden. Mange har allerede naadd frem til betrodde *stillinger*, hvori gode kundskaper, personlig hæderlighed og arbeidskraft er det vigtigste som *kræves*.

Under 7 aars virksomhet

er vor undervisning stadig blit bedre og bedre. En række fagmænd har været optat med at gjennomgaa og forbedre brevene. Vor metode har staat sin prøve baade utenlands og i Norge.

Benyt hosstaaende rekvisition eller send et brevkort.

A. F. J. 37.

Rekvisition.

Herved utbedes Norsk Korrespondenceskoles nye illustrerte prospekt og plan 1921—22 (8. skoleaar) med aarsberetning gratis og franko tilsendt.

Navn .....

Adresse .....

Den merkantile afdeling

Bokholderi.
Handelskorrespondence.
Handelsregning.
Skrivning med rundskrift
Stenografi.
Norsk (ny eller gammel retskrivning).

hvis leder er skolens direktør, har et stort lærerpersonale med landets bedste utdannelse. Alle kan nu skaffe sig handelsutdannelse i sit eget hjem uten at forsømme sit daglige arbeide. Vore elever sitter nu i alle stags stillinger rundt om i landet. Om resultatet av Norsk Korrespondenceskoles undervisning faar De besked i planen.

Den tekniske afdeling

Praktisk regning.
Matematik.
Mekanik.
Maskinlære.
Bygningslære.
Elektricitetslære.
Konstruktions- og projektionstegn.
Fagtegning for tomrere.
" " murere.
" " bygningssekkere.
Bygningstegnning.
Maskintegnning.
Frihaandstegnning.

alene er langt større end nogen anden skole i landet. Ledere er ingeniør Einar Olafsen (M. N. I. F.) og arkitekt Eivind Gleditsch (M. N. A. F.). Begge har som alle vore øvrige ingeniører flere aars praksis som lærere ved de bedste tegneskoler og tekniske skoler samt ved Norsk Korrespondenceskole. Mange av vore elever har tat svendeprøver bare paa grundlag av vor undervisning pr. korrespondence. Vi optar elever paa alle trin. Den som har forkundskaper, faar videregaaende undervisning. Men vi bygger paa folkeskolen.

I vor nye plan vil De bl. a. finde tegninger, som er utført av vore elever.

Sprogavdelingen

Tysk sprog.
Tysk handelskorrespondence
Tysk stil (middelskolen).
Tysk stil (gymnasiet).
Engelsk sprog.
Engelsk handelskorrespondence.
Engelsk stil.
Engelske artiumsopgaver.
Fransk sprog.
Fransk handelskorrespondence.
Latinske oversættelser
Landsmaal (artium).

ledes av skolens chefagleder lektor M. Gran og cand. mag. A. Steen.

Denne afdeling har hat en enestaaende succes, og tusener av mænd og kvinder har lært at læse og skrive tysk, engelsk og fransk gjennom vor anerkjendte metode.

Vi har ogsaa hat mange elever som begyndte hos os uten sprogkundskaper, og som nu er ansat som korrespondenter i engelsk og tysk. Skriv efter Norsk Korrespondenceskoles plan, saa faar De vite hvad de som har gjennomgaaet vore kurser, og som saaledes kjender dem, har at fortælle.

Ingen kan anvende sin fritid bedre end til at lære at læse eller skrive fremmede sprog.

Landbruksavdelingen

Jordbrukslære
Husdyrlære.
Havbrukslære.
Norsk (riksmaal og landsmaal).
Regning.

ledes av agronom Birger Ree (uteksamin. fra Norges landbruks-høiskole).

Disse kurser har vundet særlig bifald for sit interessante indhold og sin fængslende fremstilling. Elevantallet er stadig stigende ogsaa i disse fag, fordi Norsk Korrespondenceskoles metode har vist sig at holde maal.

Almenfag

Norsk.
Regning.
Matematik.
Skrivning med rundskrift.
Frihaandstegnning.
Forberedelsessk. for lærerskoler.
" " fagskoler.
" " underbefalssk.
Skriftlig middelskolekursus.

kan alle studere med stort udbytte. De som har lært meget før, repeterer og befæster sine kundskaper — de som har lært litet før, utvider sine kundskaper og dermed sin horisont.

Vi har ogsaa en mængde elever som forbereder sig til de forskjellige fagskoler. Konkurrencen blir nu stadig skarpere, saa et kursus ved Norsk Korrespondenceskole paa forhaand er en stor fordel.

Norsk Korrespondenceskole.

Drammensveien 20.

Direktør: Ernst G. Mortensen.
Cheffagleder: Lektor M. Gran.

Kristiania S.

Dukke-Lise som Rødhætte og prinsesse.

Det er to mydelige kostymer Dukke-Lise skal ha paa idag. Det ene kjender vi godt fra historien om Rødhætte, som skal gaa til bedstemor med vin og kaker; det vil sikkert klæ Dukke-Lise at faa den røde hætte paa hodet og kurven paa armen. Men ogsaa prinsessedragten med pudderparykken og kronen vil Dukke-Lise vite at bære med anstand. — Klæb nu først hele siden paa skrivepapir, klip ut de enkelte deler — og paaklædningen kan begynde.

Dukke-Lise.

Blomsterkurv.

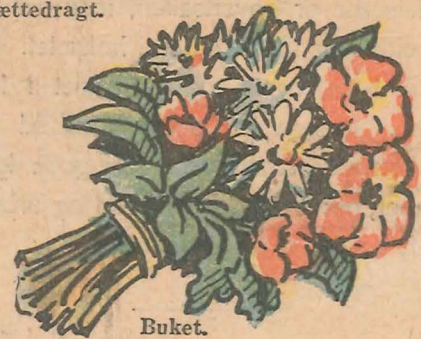

Rødhættedragt.

Rødhættes kyse.

Klip ut her!

Buket.

Alpestok.

Prinsesse-kostyme.

Prinsessens pudderparyk.

Klip ut her!